

Havraspár uvádí:

Dvojitá tvář krásy

Kapitola 1 Krásnohůlky

Byl červen. Venku panovalo velké horko, a tak není divu, že se většina studentek zdržovala ve stínu Krásnohůlského paláce. V přilehlých zahradách bloumalo jen několik málo studentek, kterým se podařilo dokončit závěrečné zkoušky dříve, a teď se jen kochaly letním sluncem a čerstvým vzduchem. Po tak dlouhé době, trávené v prostorách školy, to byla příjemná změna. Několik hloučků žákyň posedávalo kolem jezírka, obklopeného břízkami, a s pláští rozloženými vedle sebe se tlačily do stínu.

Palác v Krásnohůlkách sloužil jako kouzelnická škola. Je známo, že Francouzi (škola leží v západní Francii, ale to nikdo neví, takže pššt) mají zvláštní, hodně bohatý styl, a to se projevilo i v Krásnohůlkách. Na stěnách visely zlatem vyšíváné gobelíny, které znázorňovaly různé výjevy z francouzské historie čar a kouzel. Obrazy různých, významných i nevýznamných, nejen francouzských kouzelníků se střídaly se zlatými nástěnnými svícny. I když bylo horko, svíce hořely, byť studeným, mírně zářivým plamenem. Chodby byly dlouhé, dlážděné mramorem. Na vysokých oknech visely mohutné závěsy. Také stoly, židle, police a další a další vybavení se mohlo honosit patřičným leskem a ozdobnými variacemi, někdy opravdu prapodivného vkusu. Nicméně, estetika kouzelnických škol bývá přeci jen velice specifická. Uvnitř školy se míhalo a proplétalo neuvěřitelné množství studentek i profesorstva. Každý si razil cestu svým směrem. Studentky na sebe všemožně hulákaly a mávaly, sem tam do někoho vrazily či někoho přibraly, když zrovna v běhu vybíraly složitý úsek klikatých chodeb paláce. Profesorky s vážnou tváří vycházely z učeben, v náručí stohy papírů, a uhýbaly bravurními kličkami všem nebezpečným žákyním.

Uprostřed toho mumraje studentek, unikajících venkovnímu vedru, se bavila patnáctiletá Adrien de Creubell se svou stejně starou kamarádkou Lorraine. Lorraine si uhladila své neposedné měděné vlasy a přehodila si tašku na pravé rameno. V tu samou chvíli Adrien uchytávala svůj neposedný pramen vlasů za uchem a tašku přemístila na levé rameno. Obě se na sebe pobaveně podívaly a daly se do smíchu.

Kdo je neznal, řekl by, že jsou snad sestry. Adrien a Lorraine se znaly již dlouhou dobu. Z počátečních ostychů a nesympatií se postupně vyvinulo silné přátelství. Obě dívky si navzájem důvěřovaly a sdělovaly si první poslední. Zažily společně spoustu krásných i smutných chvil. Navzájem se doplňovaly a rozuměly si i beze slov. Každá další událost, ať dobrá či zlá, jen zocelila to pouto mezi nimi. Když bylo nejhůře, dokázaly jedna druhou podpořit. Jen máloco mohlo způsobit spory mezi dívkami. Ve škole si pomáhaly a lepší výsledky si nikterak nezáviděly.

Právě jim skončila poslední zkouška. Zkouška z Kouzelných formulí. Po náročném dni si konečně mohly odpočinout a popovídat si.

„Nejvíc mi dala zabrat otázka 13b,“ obrátila se Lorraine na Adrien.

„To mně taky, úplně se mi z hlavy vypařilo kouzlo na škubání peří,“ přisvědčila Adrien.

„Ale ne, to byla otázka 13c, 13b bylo: Napište zaklínadlo pro přeměnu slepice v husu,“ opravila ji Lorraine.

„Ale to je lehké - Transe gose!“ řekla Adrien.

„No to teď vím taky.“

„Jak je jen možné, že po zkouškách vím více než před nimi,“ smála se Adrien.

„To je snad běžný stav každého studenta!“

„Každého snad, ale já si byla vážně jistá, že to všechno umím od začátku do konce, a to i pozpátku.“

„Mně hodně pomohla naše společná příprava,“ mrkla Lorraine na Adrien, která se po této větě dala do smíchu a v krátkých momentech klidu se snažila něco odpovédět...

„Tak společná příprava ... no ... pravda ... dlouho mě učení tak nepobavilo ... a ta nová zaklínadla, která se nám podařilo vytvořit ... a kdyby jen to ... vlastně se divím, že si vůbec něco pamatujeme.“

To už ani Lorraine nevydržela a při vzpomínce na to, jak si obě tvořily všemožné pomůcky pro lepší zapamatování si některých obzvlášť těžkých formulí, jí smíchem vyhrkly slzy do očí.

Lorraine s Adrien procházely chodbou a razily si cestu zpět do kolejních místností. Měly před odjezdem a před prázdninami a čekalo je balení. Obě doufaly v to, že se o prázdninách zase uvidí. Zatím se jim dařilo trávit spolu alespoň kousek každého léta. Ty chvíle společně trávené byly nezaměnitelné a neodmyslitelně k jejich prázdninám patřily. Snad nikdo se svými zážitky nemohl rovnat těm jejich. Dívám se pokaždé podařilo vymyslet něco originálního a opravdu bláznivého, čemu se obě ještě dlouho poté smály.

„Já vážně netuším, jak se mi podaří dostat všechny ty věci zpátky do kufru,“ otočila se Lorraine na Adrien.

„Bude to chtít hodně síly a energie...já spíše uvažuji, kdo bude dobrovolník, který mi dovláčí kufr až k vlaku.“

„A co prázdniny? Už máš představu, co budeš dělat?“ zeptala se Lorraine.

„No, hlavně nebudu dělat nic a určitě odstěhuji učebnice co nejdál.“

„Nezní to vůbec špatně. Třeba se nechám inspirovat.“

„Ale nevím, jestli se nebudu muset na něco přeci jen podívat kvůli rodičům,“ povzdechla si Adrien.

„Ano, to možná potká i mě. Ale opravdu nevím, kde vezmu tu sílu a odhodlání ke studiu a ještě k tomu o prázdninách. Takže to vidím na otevřenou učebnici před sebou a myšlenky někde jinde budou plánovat, co o prázdninách,“ rozhodně potřásla hlavou Lorraine.

„Tak to bych se zase mohla nechat inspirovat já.“

Obě se zasmály a vesele kráčely dále. Jejich povídání přerušil silný hlas ...

„Prosíme slečnu de Creubell, aby se dostavila k Jídelní síni,“ ozvalo se najednou po celé škole.

„To volali mě?“ ptala se Adrien překvapeně.

„To volali tebe,“ přitakala Lorraine.

Adrien se omluvně usmála, zamávala Lorraine a utíkala k jídelně. *Proč jsou ty chodby tak dlouhé*, pomyslela si.

Utíkala dlouhým koridorem. Na stěnách visely portréty významných studentů školy a bývalých ředitelek. Z toho bylo jasné, že běžela Čestnou chodbou.

„Neutíkat po chodbách!“ napomenula běžící Adrien jedna ze starých ředitelek školy. Adrien si jí však nevšímalá...

„To je dneska mládež,“ zamumlala ředitelka a usnula na plátně.

Adrien celá vyčerpaná doběhla k jídelně. Tam ji už čekala madame Maxime, ředitelka školy v Krásnohůlkách. Adrien si myslela, že si ji Maxime zavolala kvůli jejímu prospěchu, ale ona se tvářila... Příjemně...

No, kvůli prospěchu... Adrien byla (a vlastně ještě je) chytrá dívka. Vždycky měla dobré známky, ale potom se jí začaly zdát ty sny... Adrien rychle zahнала své myšlenky a otočila se k madame Maxime.

„Dobrý den, madame Maxime,“ pozdravila Adrien.

„Dobrý den, Adrien. Pojd', prosím, za mnou, musíme si promluvit,“ řekla madame Maxime a vydala se směrem k Severní astronomické věži.

Madame Maxime byla obryně. Vlastně poloobryně. Její otec byl obr a matka normální člověk - tedy čarodějka. Madame Maxime měla skoro tři metry, a tak byly všechny průchody uzpůsobené její velikosti. Nebyly tak velké, spíše madame Maxime působila hubenější a menší - nedivte se, jste v kouzelnické škole... Studenti ji měli rádi, byla spravedlivá, moudrá a sympatická ředitelka. Když bylo třeba, dokázala si však zjednat patřičný klid a respekt. A všemožní bohové chraňte, začala-li se zlobit. To pak i bouře v Trolích horách bývají jen mírným deštěm.

Adrien s madame Maxime vystoupala až skoro k učebně Astronomie. Na posledním odpočívadle se však Maxime zastavila, otočila se k soše Urika Šíleného, známého britského kouzelníka, který proslul svými bláznivými pokusy.

„Rubeus,“ řekla a klepla Urikovi na hlavu. Socha se otočila a začala klesat dolů. Maxime si stoupla Urikovi na hlavu a chytla Adrien za ruku, aby šla s ní. Podle doby, po kterou obě klesaly, mohly být na předposledním odpočívadle, když se socha zastavila. Adrien následovala madame Maxime, která procházela dlouhou a širokou chodbou. Skončily u dveří plných klik. Maxime zatahala za tři z nich a vstoupila do vkusně zařízené místnosti. Adrien ji následovala.

„Posaď se, prosím,“ řekla Maxime a odběhla do kouta se stolem. Adrien si sedla do rudě čalouněného křesla a rozhlížela se po ředitelně. Byla tu poprvé. *A kdo vlastně byl ten Rubeus?* přemýšlela. Ředitelna byla velice prapodivným místem. Adrien si nebyla jistá, jak některé předměty vůbec pojmenovat. Rozsáhlá místnost se zdála sloužit snad k tisícům různých aktivit. Knihovna sahala až do stropu a vazby knih vypovídaly o jejich notném stáří. Adrien dále zkoumala ředitelnu. Z jejího zaujetí ji vytrhla až madame Maxime, která usedla do křesla naproti.

„Takže,“ začala Maxime. „Jak jistě víš, v poslední době tvůj prospěch nebyl zrovna nejlepší.“

A je to tadý, pomyslela si Adrien. Je to kvůli známkám.

„Tvoje známky nejsou nejhorší, ale docela zklamaly očekávání vedení. Již několik posledních let po svých studentech žádám něco víc. Nevím, co se s tebou děje, Adrien, ale horšíš se.“

„Já vím, madame Maxime,“ Adrien se zmohla jen na tuto větu, jak jí vyschlo v krku.

„Nechceš se napít?“ zeptala se starostlivě madame Maxime. Jakmile to dořekla, před Adrien se objevila sklenice vychlazené pramenité vody.

„Děkuji,“ zašvitořila Adrien a trochu upila. Sklenice se jí nebezpečně klepala v ruce. Adrien klopila zrak do čiré vody.

„Ehm, jak to jen říct, Adrien. Jak jsem již řekla, není tvůj prospěch nijak...“

„Já, já vím. Ale prosím, nechte mě dostudovat, nechci jít pryč!“ prosila Adrien.

„Ale já neříkám, že tě vylučuji, chci ti jen něco navrhnout!“ urychlila svou řeč madame Maxime.

„Ano?“ znejistěla Adrien. *Na tom něco bude,* pomyslela si.

„Společně s ředitelkou tvé koleje jsme se shodly, že bychom tě mohly poslat do Bradavic, do Anglie.“

„CO?“ zakuckala se Adrien a začala se dusit lokem vody.

Maxime vstala a jemně Adrien zabušila na záda. Kdyby nezabušila jemně, nejspíš by Adrien vyrazila dech - je to přece poloobryně...

Adrien, jakkoliv se snažila zůstat klidná, začínala být nervózní. Ona že by měla jet do Anglie? Pryč od všeho a od všech? Nedokázala nijak reagovat. Tohle opravdu nechtěla. Hlavou se jí honila spousta myšlenek. Nevěřila, že by její zhoršený prospěch mohl dovést vedení až k takovému rozhodnutí. Snažila se, učila se a dařilo se jí snad i lépe. Ale jak se zdá, na vedení to nějak nezapůsobilo. Ale ona nechtěla opustit Francii. Francii a Lorraine. To byly dvě věci, které pro ni v životě hrály snad tu nejdůležitější roli.

Ve Francii se narodila, vyrůstala v ní, zažívala zde první zklamání i radosti. Milovala zdejší přírodu. Kolem domu, kde bydlela, se rozprostíraly louky plné květin, ze kterých si, když byla malá, pletla věnečky a tvořila šaty. V zimě, když padl první sníh, se vydávala na dlouhé procházky a dlouhými kroky dělala vzorky do té bílé peřiny na zemi. V nedalekém lesíku znala snad každý koutek, každou větvičku. Když jí bylo nejhůř, chodila k potůčku ke skále, sedávala tam po dlouhé hodiny a sledovala drobné rybky bojující s proudem. Hrávala si v korunách stromů. Běhávala na zahradě, každý rok pečlivě sledovala každý keř i strom a čekala na první plod, který se na nich objeví. Ráda se sem vracela. Byla zde doma.

Ted' jen zoufalým pohledem hleděla na svou ředitelku. V uších jí stále zněla ta slova, která ji tak vystrašila. A co Lorraine? Přece je nemohou rozdělit. Nedokázala si ani představit, že by snad jinde mohla najít stejně dobrou přítelkyni, které by tak věřila.

Odjet do Anglie by znamenalo vzdát se všeho. Odpoutat se od svého dosavadního života, od Lorraine, od Francie...

„Do Bradavic, Adrien,“ řekla madame Maxime, když si zase sedla. „Je to nejlepší kouzelnická škola vůbec. Mají tam jiné profesory a také jiný styl výuky. Myslím, že by bylo dobré, kdyby sis vyzkoušela, třeba jen na rok nebo dva, jak to funguje v Bradavicích. A kdyby se ti tam líbilo, můžeš tam zůstat,“ řekla s trochou nejisté naděje Maxime.

„Já nechci do Bradavic. Já mám domov tady. Tady mám i kamarády a strávila jsem tu skoro patnáct let svého života,“ začala Adrien zvyšovat hlas, „já chci studovat tady,“ už skoro křičela, i přesto, že to nechtěla.

„No tak, nekřič na mě, záleží jen na tobě. Ale bylo by to pro tvé dobro...“ uklidňovala ji Maxime.

Adrien hlavou prolétl záblesk ostrého světla a nějaký křik. Po zádech jí přejel mráz. Otřepala se a snažila se trochu uklidnit. Když zůstane tady, může být všechno zase dobré. Má tady přátele, kteří jí pomohou. Zvládla by to. Přesvědčovala sebe samu, že to může být lepší, ale kdesi uvnitř se stále ozýval hlas, který s jistotou věděl, že zůstat tady není chytré rozhodnutí. Adrien smutně pozorovala své ruce, které se stále mírně třáslly. Věděla, že už dlouho nesnese být pronásledována vlastním svědomím. Nechtěla nikomu ublížit, ale řešení madame Maxime jí připadlo jako správné. Bude muset opustit kamarády i rodinu, svůj domov, ale dostane příležitost začít znovu, a zlepšit se...

„Ano, pojedu do Bradavic, to bude to nejlepší. Ano. Určitě,“ rozhodla se po chvíli.

„Výborně. Nyní pojedíš domů, prázdniny strávíš ve Francii. Poslední týden v srpnu ale odjedeš do Londýna. Tam tě bude čekat zástupkyně ředitele, madame McGonagallová. Ta ti všechno vysvětlí. Tady máš pokyny a rady, včetně seznamu pomůcek,“ řekla Maxime a podala Adrien velmi tlustou obálku z pergamenového papíru. *Doufám, že se ti tam dobře povede, Adrien*, pomyslela si madame Maxime, když Adrien odešla.

Když Adrien vyšla z ředitelny, připadalo jí všechno kolem tak vzdálené. Bezmyšlenkovitě se vydala směrem ke kolejní místnosti. V ruce svírala obálku a zvažovala, jak svůj odchod vysvětlí Lorraine.

Lorraine na Adrien čekala v kolejní místnosti. Když zaklaply dveře, Lorraine zvedla hlavu a vesele zamávala Adrien na pozdrav. Adrien se pokusila o úsměv a šla si sednout na pohovku vedle Lorraine.

„Tak co? Kvůli čemu si tě madame Maxime volala?“

„Chtěla jen vědět, jestli se cítím v pořádku, a jak mi je.“

„No, a? Výsledek? Co říkala?“ ptala se Lorraine netrpělivě dál.

„Jen se ptala, jestli nepotřebuji nějak pomoci, a jak si myslím, že jsem zvládla zkoušky,“ Adrien sklopila oči. Lhaní neměla ráda, ale nechtěla Lorraine kazit radost. Byla přesvědčena, že tak to bude lepší.

„To se mi nezdá, vypadáš smutně,“ zkoumala Lorraine Adrienin výraz.

„Ne vážně, všechno je v pořádku, jen ... hmm .. jen na mě padla únava z toho všeho. Víš, posledních pár dní bylo hodně nabitých, ty zkoušky a všechno kolem. Víš, trochu mě mrzí, že jsem se zhoršila ve škole. Ale díky tobě se mi daří udržet se a pomalu se zlepšovat. Kdybys mi nepomohla, tak bych teď asi dělala polovinu zkoušek znova. Děkuji ti. Jsi vážně skvělá kamarádka. A neboj, vážně je mi fajn, bude to zase v pořádku,“ pousmála se Adrien.

„Dobře, takže si můžeme začít uživat skvělého volna,“ Lorraine pohládila Adrien po rameni, spikleneckky na ni mrkla, hodila nohy na sedačku a lehla si na záda.

Adrien se také pokusila uvolnit. Všude po kolejní místnosti posedávaly studentky a sdělovaly si své zážitky a pocity ze zkoušek, některé vehementně plánovaly aktivity na prázdniny a občas se ozvalo nějaké to ostřejší slůvko studentky, která se marně snažila zabalit všechny své věci zpátky do kufru. Celé odpoledne uběhlo ve všem tom ruchu velice rychle a Adrien, která se taky pokusila sesbírat své věci a nacpat je do zavazadla, už nad rozhovorem v ředitelně ani moc nepřemýšlela.

Až večer, při závěrečné slavnosti, si uvědomila, že tohle všechno je naposledy. Dívala se na radostné tváře spolužaček a na spokojené úsměvy profesorek, ale radovat se nedokázala.

„Je ti něco? Vypadáš smutně...“ všimla si Lorraine Adrienina skleněného pohledu.

„Nic mi není. Jenom na mě dolehlo všechno to napětí a jsem unavená a vyčerpaná.“

„Tak si jdi lehnout. Zítra tě čeká dlouhá cesta domů a pak spousta volna, o prázdninách si odpočineš,“ řekla povzbudivě Lorraine.

Adrien nic nenamítala. Opravdu neměla sílu na to, aby na slavnosti zůstala. Pokývala hlavou, popřála pěkný večer pár dalším spolužákům a vydala se do své ložnice.

Ráno vládl na nástupišti opravdový chaos. Studentky se svými zavazadly běhaly sem a tam a loučily se s přáním vydařených prázdnin. Ve vlaku se bojovalo o místa v kupé. Adrien stála s kufrem v ruce a bylo jí opravdu do pláče. Nedala však nic znát a objímala spolužačky stejně bujaře, jako ony ji. Čekala ji dlouhá cesta domů. Zezadu se přihnala Lorraine a celá rozdýchaná chytla Adrien kolem ramen.

„Tak si užij prázdniny a občas se taky ozvi a nezapomínej na slušné vychování a knížek se ani nedotýkej a vůbec, kdyby se ti chtělo, tak klidně přijed,“ chrlila ve spěchu Lorraine na svou kamarádku.

„Díky, ozvu, nezapomenu, ne, neboj, nedotknu, dám vědět,“ snažila se Adrien odpovědět.

„Tak šťastnou cestu a o prázdninách opět na shledanou, budu ti hlídat postel,“ mrkla Lorraine na Adrien a pádila zase pryč.

„O prázdninách,“ řekla Adrien. Smutně se dívala za Lorraine a pak nastoupila do vlaku.

Adrien se natáhla na lehátko v lůžkovém vozu rychlíku Marseille – Lyon – Paříž – Caen – Cherbourg. Tohle kupé s lůžky bylo poloprázdné, kromě Adrien tam byl jen mladý pár: dívka s černým mikádem a vysoký opálený kluk, oba tak kolem 20 let, a jeden kluk kolem 18, s kaštanovými vlasy, spletenými do dredů, který už očividně spal.

Adrien potmě našmátrala své hodinky a rozsvítila je, aby mohla zjistit, kolik je hodin..

„Tři čtvrtě na dvanáct. V jednu bychom měli stát v Paříži, ale to určitě zase zaspím,“ povzdychla si pro sebe.

Dala si ruce pod hlavu a upřeně se zadívala na strop vagónu. Přemýšlela o tom, co se dělo poslední měsíc.

Po příjezdu domů nečekalo Adrien nic, co by si dala za rámeček. Rodiče samozřejmě věděli o Adrienině zhoršeném prospěchu a prvních reakcí se už dočkala v podobě dopisů, které jí otec i matka poslali do školy. Ale to nic nezměnilo na tom, že jí to doma po příjezdu pořádně osolili.

Hlavně teda máma, blesklo hlavou Adrien.

Adrienin otec vzal dceřin prospěch s překvapivým klidem, ale občas (především tehdy, když u toho nebyla matka) se podívoval nad tím, jak se mohla Adrien takhle zhoršit, a neskrýval své antipatie a pochyby o správném úsudku madame Maxime.

Místo toho, aby mohla alespoň o prázdninách být s Lorraine v Cherbourgu, trochu se pobavit, chodit na diskotéky a zapomenout na události minulého půlroku, ji rodiče poslali hned druhý týden prázdnin na mudlovský letní tábor. Na celý měsíc. A bez hůlky. To taky znamenalo, že zpátky do Cherbourgu nemůže s pomocí Letaxu, ale musí cestovat celých šestatřicet hodin tímhle vlakem.

Nuda? Slabý slovo, vybavilo se Adrien při té vzpomínce. Jediná dobrá věc byla, že ten tábor byl v chatkách u moře na Riviéře. Copak jsem nějaká malá holka, aby mě posílali na letní tábory? Oni si to taky určitě nemyslí, jenom prostě potřebovali vymyslet nějaký trest. Dobře vědí, že zrovna letní tábory nesnáším. To se jim teda povedlo, zaskřípala zuby Adrien. „Alespoň jsem se trochu opálila...“ vzdychla a nevědomky si přejela prsty po opáleném rameni.

Na chvíli se zaposlouchala a rozhlédla se, co dělá okolí. Kluk a dívka si na lehátkách pod ní cosi šeptali (Adrien přemýšlela nad tím, jestli se pokoušeli vměstnat se oba na jedno lehátko, nebo jestli to prostě není fyzicky možné) a student s dredy se mezitím vzbudil a teď si hrál se svým mobilním telefonem.

Ještě že zítra odpoledne už budu v Cherbourgu, říkala si pro sebe Adrien. Zase se uvidím s Lorraine, možná, že bychom mohly spolu někam zajít, třeba na diskotéku nebo do přístavu...

Tyhle myšlenky ji brzy přivedly do hlubokého spánku.

O šestnáct hodin později vystupovala Adrien na Cherbourgském nádraží.

Kapitola 2

Odjezd

Mezi Adrien a Lorraine viselo nepříjemné ticho, narušované pouze hudbou z rádia, které měla Lorraine zapnuté v pokoji. Poté, co probraly všechno, co se dělo na Adrienině letním táboře (a že to za moc nestálo), a poté, co Lorraine vykládala Adrien, co se dělo mezitím v Cherbourgu, a o své dovolené na Korsice, se nevyhnutelně nabízelo téma, do kterého se nechtělo ani Adrien, ani Lorraine.

Děvčata seděla na světle fialovém koberci u Lorraininy postele, o kterou se zády opírala. V pokoji byl cítit zápach laku na nehty, kterým se dívky před chvilí vzájemně zkrášlovaly. Lorraine proto vstala, pomalu došla k oknu a otevřela ho dokořán.

Obě dívky se nemohly vyrovnat s tím, že už nebudou spolu trávit veškerý čas ve škole i mimo ni. Na Lorraine to bylo vidět nejvíc, i když Adrien v hloubi duše hlodala myšlenka, že ztratí svou nejlepší kamarádku, ještě bolestněji. Nedovedla však jen tak odevzdaně sedět.

„No, a co teď vlastně budeš dělat?“ odhodlala se Lorraine jako první.

„Nevím,“ odpověděla popravdě Adrien. Stále nemůže uvěřit tomu, že skoro propadá.

Lorraine se prohrábla ve vlasech. „Ale ty přece nechceš skončit jako moták, že ne?“

„To ani náhodou,“ povzdychla si Adrien, „snad to v Bradavicích bude lepší.“

„A to tě jako fakt vezmou?“ překvapeně nadzvedla obočí Lorraine. „Já myslela, že...“

„Všude nejsou tak nároční jako u nás,“ přerušila ji Adrien. „Podmínky pro přijetí a učivo se na každé škole liší. Táta mi říkal, že třeba na Kruvalu je to ještě drsnější, ale mohla bych prý zkusit tu italskou kouzelnickou školu, bůhví, jak se jmenuje. Ale v Bradavicích...“

„To myslíš vážně?“ Lorraine očividně netušila, čemu se divit dřív a čemu víc. „Jako že bys jela do Anglie?“

Adrien přisvědčila, aby svou kamarádku ujistila v tom, že si opravdu nedělá legraci, ale že to bere jako seriózní možnost.

Lorraine pokračovala: „Tam ale teď není moc bezpečno, co? Po tom, co tam nedávno vypuklo to povstání, však víš, na začátku prázdnin toho byly plný noviny, cestují kouzelníci přes kanál spíš opačným směrem, než se chystáš ty.“

„Vždyť ještě není nic jisté. Ale táta říkal, že v Bradavicích bych prý měla docela šanci. Mezi řečí vychvaloval jejich ředitele, jeho jméno jsem ale zapomněla. Kdyby to nebyl ten typ jako Maxime...“ odmlčela se, protože vycítila Lorraininy pochybnosti, „chci říct, že to tam může být zas jiné, ale stejně. Bez tebe to nebude nikdy ono,“ sklopila oči a smutně se pousmála.

„Možná to zas není tak špatný nápad. Změna prostředí by ti snad pomohla,“ opáčila Lorraine.

„Myslíš pomohla zapomenout?“ Adrien po ní vyčítavě střítila očima. „Na něj? To už asi nepůjde nikdy...“ Při posledních slovech se jí hlas začal chvět a do očí se jí proti její vůli vehnaly slzy. Měla pocit, jako by si právě řízla žiletkou do skoro zahojené rány. Ale ta rána ve skutečnosti nebyla zahojená, prostě jen na chvíli přestala bolet.

„Promiň, Adrien, já nechtěla... nechtěla jsem ti ho zase připomínat,“ omlouvala se Lorraine a objala svou kamarádku kolem ramen. Adrien uchopila její paži a pomalu v sobě dusila plamínky nepříjemných vzpomínek. Rukávem úzkého trička si osušila oči.

„Ale měla jsi pravdu,“ ozvala se po chvíli Adrien, „bylo by lepší zapomenout. Snažím se o to celý poslední půlrok, ale dneska se to ve mně zas probudilo.“

„Jenom tě to ničí,“ přisvědčila Lorraine.

Chvilí tam jen tak seděly a nic neřikaly. Adrien si začala listovat v nějakém časopisu, aby si povšimla, že už pořádně nevidí na písmena.

„Kolik je vůbec hodin?“ obrátila se k Lorraine, která šla právě zavřít okno, protože jí večerní větrík začal rozhazovat papíry na stole. Jeden narychlo načrtnutý obrázek se dokonce proletěl přes celý pokoj.

„Hmm, pár minut po devátý. Už chceš jít domů?“

„Asi jo, říkala jsem mámě, že dneska nic neplánuji,“ odvětila Adrien.

„Ale mohly bychom někdy zas zajít na diskotéku, třeba potkáme zas nějaké známé holky,“ navrhla Lorraine, která právě zkoušela na rádiu naladit jinou stanici. O tom, že tam bude i spousta kluků, což Lorraine zajímalo podstatně víc, se před Adrien asi neodvážila zmínit, po tom, co se před chvílí stalo.

„Klidně půjdu, jen se musíme domluvit. Dneska ale ne, jsem docela dost unavená,“ řekla lhostejně Adrien. Na diskotéku ale zrovna neměla pomyslení.

„Tak jo, měj se a brzo se zas uvidíme... kdyby se něco dělo, tak se mi ozvi přes krb, jo?“

Adrien přikývla: „Jo, ahoj.“

Když vyšla ven, byla už skoro tma. K jejich domu jí zbývalo tak pětadvacet minut rychlé chůze, proto nasadila svižné tempo, aby byla doma ještě před desátou. Když zašla za roh a zkracovala si cestu tmavou uličkou mezi pekárnou a blokem nějakých cihlových domů, přepadl ji najednou jakýsi pocit temné úzkosti. Donutilo ji to zpomalit.

Rozhlížela se kolem, ale nenašla žádnou zjevnou příčinu k obavám. Tmy se nikdy nebála a neslyšela ani zvuk, který by napovídal přítomnosti někoho cizího v uličce, kromě jí samotné. Snažila se úzkost překonat a jít dál, ale na konci uličky se musela zastavit a opřít se o zeď, jak ji nepříjemný pocit svíral v hrdle. Pod tričkem ucítila studený pot.

Posadila se na kovové schůdky u zadního vchodu do pekárny a zhluboka oddychovala. Přemýšlela nad tím, jakou může mít ten podivný pocit příčinu. Nakonec to přičetla obyčejné tmě a těsnému prostoru a pomalu sbírala odvalu zvednout se ze schůdků a vydat se dál. Zaklonila hlavu a podívala se na čím dál tím tmavší oblohu. Vycházející hvězdy probleskovaly skrz mračna jenom na severu.

„Kdyby tak vyšel měsíc...“ pomyslela si.

Rozespálá, jen v noční košili oblečená paní Creubellová si změřila Adrien přísným pohledem. Její hnědé vlasy byly rozčuchané a v ruce držela hrnek s kávou.

„Včera v noci jsi nebyla doma. Můžeš mi to nějak vysvětlit?“ řekla.

V Adrien cosi hrklo. Nevybavovala si, že by včera byla někde pryč. Popravdě si vůbec neuvědomovala, kde včera v noci byla a co dělala. *Obyčejný okno*, pomyslela si s tím, že se časem rozpomene.

Ale kdesi v koutku duše šeptal vnitřní hlas: „Nestalo se ti to poprvé...“

Každý občas na něco zapomene, ne? řekla si sama pro sebe, aby zaplašila podobné myšlenky.

To ovšem neznamenal, že jí to, co jí její matka právě vykládala, nevyvedlo pořádně z míry. Adrien cítila, že trochu bledne, a přistihla se, jak její oči rtuťovitě těkají z jedné strany na druhou.

„Co, já?“ vypravila ze sebe nakonec Adrien. Na víc se nezmohla.

„Nedělej hloupou, prosím tě. To, že je ti patnáct, neznamená, že se můžeš flákat po zábavách bez toho, aby rodiče věděli, kde jsi. A celou noc nepřijít domů - to jsi přehnala, Adrien,“ nasupeně pokračovala paní Creubellová.

Adrien jen zarytě mlčela. Paní Creubellová si to vyložila jako pokyn k tomu, aby pokračovala.

„Mohla jsi dát vědět alespoň přes krb od nějaké kouzelnické kamarádky, ale ne, naše slečna už se o sebe umí postarat, co? Jejím rodičům může být jedno, co v noci dělá, to, co dělá slečna, je přece jen její věc, ne?“ jízlivým tónem pronesla a napila se horké kávy z hrnku.

Adrien nevěděla, co říct. Každopádně peskování matky jí nebylo příjemné.

„Nejsem už malá holka, mami,“ sykla vztekla.

Paní Creubellová chladně opáčila: „To si jen myslíš, mladá dámo. Musím tě vyvést z omylu. Takže - příští týden - žádná mudlovská diskotéka!“ řekla razantně.

Adrien se stáhla do ulity. Věděla, že matku jen tak nepřemluví. Prkenně odkráčela do svého pokoje.

„Nakonec nejси jediná, kdo neví, kdy má být doma,“ zaslechla ještě, „táta taky zůstal přes noc na ministerstvu. Jako by ta práce nemohla počkat.“

Byla jedna hodina ráno. Adrien se pořád nervózně převalovala v příkrývkách na rozházené posteli. Nemohla přestat přemýšlet o tom, proč si ze včerejška nic nepamatuje. Jen jakýsi pocit podivné úzkosti, který ji pronásledoval, když večer odcházela od Lorraine.

Co to jenom mohlo být? přemítala. Bylo to tím, že jsem se necítila dobře? Nebo tím, že jsem byla zvyklá chodit v noci vždycky s někým, buď s Lorraine, nebo s... ním?

Před očima se jí opět promítly bolestivé vzpomínky. *Den předtím jsme se ještě procházeli po břehu zamrzlého jezera... v kouzelnické vesnici, blízko naší školy... seděli jsme s Lorraine, Marlene a jeho kamarády v kavárně... a pak jsme se spolu vytratili... jezero bylo zamrzlé a krásné, jako z dětské pohádky... z koutku oka jí ukápla první slza a za ní následovaly další, ale Adrien se ani nesnažila je zadržet.*

... A den potom zmizel... večer, když byli všichni ve škole... hledali ho celé dva dny... Adrien zarazila hlavu do polštáře a propukla naplno v pláč.

Tehdy, když ho našli... byla ještě zima... všude byl sníh, ale byla noc... ta samá noc jako je dneska... stejná jako vždycky... ležel napůl zapadáný čerstvým sněhem a pod ním zmrzlá kaluž krve... měl skrz naskrz probodané srdce...

Poslední slova už ze sebe plačící Adrien doslova vyrážela. Celá se otřásala pod náporém tlumených vzlyků. Když na ni zasvítilo měsíční světlo, vypadala tak křehce a bezbranně, jako by ani nepatřila do tohoto světa. Obrátila se na záda s očima plnými slz a odhrnula si z čela studeným potem zmáčené pramínky rovných, světle hnědých vlasů.

Položila si ruku na hrudník a zhluboka dýchala. Pomalu se uklidnila a cípem příkrývky si setřela slzy ze svých bledých tváří.

Nechci na to myslet! pořád si pro sebe opakovala, *Lorraine má pravdu, nesmím se tím nechat ničit, je to jen minulost, kterou musím zahodit za sebe.*

Najednou se Adrien začalo chtít spát. Cítila se strašně vyčerpaná návaly pláče.

Už toho mám plný zuby! pomyslela si, vztekla zaťala prsty do polštáře a podívala se z okna na skoro kulatý měsíc...

Následujícího dne se už na snídani objevil i Adrienin otec. Pan Francois de Creubell byl muž kolem čtyřicítky (člověk, který ho neznal, by mu ale hádal tak o pět let míň), měl rovné, očividně nějakou dobu nestříhané, vlasy špinavé blond barvy, s jejichž česáním se zřejmě moc neobtěžoval, a tudíž měl po celé hlavě pramínky, jenž trčely, kde neměly. Jeho velké šedé oči se neustále na něco zkoumavě dívaly, v tuto chvíli třeba na košík s pečivem. (Adrien byla toho názoru, že při tom otec nevypadá dvakrát duchaplně.) Bylo vidět, že se pár dní neholil a tu samou dobu se asi pořádně nevyspal, soudě podle fialových kruhů pod jeho očima.

Čerstvě probuzená Adrien ještě nebyla zcela při smyslech, a tak na otce jenom houkla: „Ahoj, tati!“

Pan Creubell odtrhl oči od košíku s pečivem a řekl něco podobného Adrien v odpověď. To už ale Adrien přeslechla, protože se odpotácela dál do koupelny. Chvíli tam sama sebe upřeně pozorovala v zrcadle, než jí došlo, že opravdu stojí v koupelně a že se sem přišla trochu zkrášlit. Když po deseti minutách vyšla ven, měla na sobě tmavomodré džíny do zvonu, které byly dole prodřené od toho, jak si po nich šlapala, a obyčejné bílé tričko na tělo, vpředu s červeným nápisem. Světle hnědé vlasy

si rozčesala (šlo to kupodivu snadno) a na zátylku si je stáhla gumičkou. Kdyby k ní člověk přišel blíž, ucítil by jemnou vůni francouzského parfému.

Adrien přišla do kuchyně a začala si chystat snídani. V kuchyni byla cítit pronikavá vůně kávy, kterou měl na stole její otec a která barvou a konzistencí spíš připomínala čerstvý asfalt než obyčejnou kávu.

Jestli potřebuje tohle, aby se vůbec probral, tak museli mít na ministerstvu pěkně napilno, ušklíbla se v duchu Adrien. Pan Creubell byl zaměstnán na ministerstvu jako vysoce postavený úředník v odboru kouzelnických financí.

„Kde je máma?“ zeptala se Adrien.

„No hádej. Odešla do práce, však už je taky půl deváté ráno. Mně dali půldenní volno. Trochu málo na to, že jsme na ministerstvu dělali přes celý víkend. Ale ten zmatek v účetnictví musí být pryč dřív, než na nás ministr pošle auditory,“ odpověděl jí otec.

Adrien si všimla, že po otci zbyla v kávovaru ještě trocha kávy, a tak si ji nalila do šálku a zředila přibližně stejným množstvím slazeného mléka. Z lednice vytáhla ovocný jogurt a sáhla si do košíku pro housku.

„Jo a Adrien,“ obrátil se k ní najednou pan Creubell, „přišel ti dopis. Sova mi to přinesla ráno do kanceláře.“

Adrien se posadila ke stolu a jednou rukou si přisunula dopis, který pan Creubell vytáhl z náprsní kapsy svého černého kabátu. Její domněnky, že to bude výsledek jejího hodnocení z Krásnohůlek, se potvrdily, jen co pohlédla na již rozlomenou pečeť s erbem Krásnohůlské školy. Vytáhla pergamen, založený v obálce, a pustila se do čtení.

„Vážený pan Francois Antoine Creubell, de Gaullova ulice...“ četla v duchu Adrien. ... *bla bla bla, nějaký byrokratický řeči...* pomyslela si, když uviděla další část dopisu, „... nedovedeme si představit důvod zhoršení prospěchu vaší dcery...

... a proto doporučujeme studium na Škole čar a kouzel v Bradavicích, ve Velké Británii...

... slečna Creubellová náš postup schválila...

... obdrží dopis z Bradavic...“

„Já to tušila,“ vydechla smutně Adrien.

Pan Creubell nic neříkal, vzal si z košíku housku, roztrhl ji na dvě části, ukrojil si kus másla z talířku a s pomocí příborového nože jej nacpal do housky. Zakousl se do ní, pomalu rozžvýkal a polknul sousto a obrátil se opět k Adrien.

„Vypadá to, že nemáme moc na výběr, Adrien. Musíme vyzkoušet druhou možnost. Víš, co to znamená, ne?“

„Jen to, že příští školní rok už nebudu ve Francii,“ přisvědčila mu Adrien a lžička s jogurtem ukončila svou cestu v jejích ústech.

„V posledních dnech jsem sice toho volna moc neměl, ale sehnal jsem si seznam evropských kouzelnických škol, učivo, které se na nich učí a předpoklady pro žáky, kteří tam nastupují. Byly tam i podmínky pro přestupy z jiných škol... a zjistil jsem, že by bylo nejlepší využít situace v Anglii a nastoupit do Bradavické školy čar a kouzel,“ vyklopil to na Adrien bez obalu její otec.

Adrien neprotestovala. Od té doby, co se smířila s tím, že se bude muset rozloučit s Lorraine, s Marlene a s ostatními kamarádkami, a že bude muset opustit důvěrně známé zdi Krásnohůlského paláce se spoustou krémově bílých věží, jí Bradavice připadaly jako nejrozumnější možná alternativa. Na Kruval by ji nevzali (a stejně, pobyt v kouzelnické škole někde na střední Ukrajině Adrien ani trochu nelákal), o kouzelnické škole v Německu toho moc nevěděla a v italském Flaviori se zase učili prý jen v latině, a to Adrien neuměla.

„No a to mě tam nechají přestoupit jen tak, bez zkoušek?“ nedalo to Adrien.

„To je právě ta věc - normálně bys samozřejmě musela dělat jakousi rozdílovou zkoušku, a protože jsi v Krásnohůlkách de facto propadla, tak by tě nejspíš šoupnuli zpět do pátého ročníku. Jenže teď je v Anglii pěkný zmatek a, popravdě řečeno, všichni mají na práci důležitější věci, než se zabývat neúspěšnými studenty,“ pan Creubell se lehce pousmál.

„Dokonce se ke mně dostal i jakýsi výtah z Bradavických osnov, a myslím, že to zvládneš. Navíc Zkoušky Kouzelnické Zralosti jste skládali už ve čtvrtáku, a tam mají něco podobného až o ročník výš, takže si myslím, že s přijetím to bude bez problémů,“ skončil pan Creubell.

Na Adrien bylo vidět, že ji to, co právě slyšela, docela potěšilo. Olízla lžičku od jogurtu a zakousla se do housky.

Adrien se ještě naposledy zarazila. V hlavě se jí míhaly tisíce vzpomínek a výjevů z Krásnohůlek. Nakonec si v duchu vynadala, nad čím to vlastně přemýšlí.

Adrien se posadila do koženého křesla v obývacím pokoji. V hlavě se jí točily myšlenky jako na kolotoči - přemýšlela o tom, jak se asi bude lišit Bradavická škola od Krásnohůlek, o tom jak se budou Angličané lišit od Francouzů, o tom, jací na nové škole budou profesori a spolužáci a taky o tom, jak ji na nové škole vůbec přijmou, což ji poněkud zneklidnilo. V Krásnohůlkách měla hodně přátel jak mezi kluky, tak mezi dívkami, ale musela uznat, že s většinou z nich ji seznámila živá a energická Lorraine. Popravdě řečeno si Adrien v navazování nových přátelství nebyla nikdy příliš sebejistá. Oproti Lorraine byla Adrien víc introvertní, když se obě (a i když jich bylo víc) šly někam bavit, vždycky to byla Lorraine, kdo táhl zábavu.

Lorraine... Adrien se neustále připomínala trpká myšlenka, že už nebude každý den vídat její usměvavou tvář. Lorraine měla vždycky dobrou náladu a dokázala ji přenést i na ostatní. Když si Adrien před půl rokem, poté co se stalo... (*Nesmím na to myslet!* připomněla si znova Adrien) sáhla na dno a hrabala se v těžkých depresích a osobních problémech, byla to podle ní právě Lorraine, kdo ji z té emocionální břečky vytáhl ven. To ovšem nic neměnilo na tom, že během té kritické doby Adrien úplně kašlala na školu a všechno, co s ní souviselo, a to se jí už nakonec dohnat nepodařilo.

Najednou, jakoby na zavalanou, v krbu v obývacím pokoji zapraskalo a vyšlehly z něj zelené plameny. Adrien se nejdřív lekla, protože ji ten zvuk nešetrně vytrhl z toku jejích myšlenek, ale vzápětí přistoupila ke krbu a ve středu zeleného ohně se objevila hlava Lorraine.

„Ahojky Adrien!“ pozdravila ji Lorraine se svým obvyklým úsměvem.

„Čau,“ odpověděla jí Adrien a přitáhla si křeslo blíž ke krbu.

„Co je u vás nového? Včera jsem o tobě vůbec neslyšela, tak jsem si řekla, že se ozvu sama,“ řekla Lorraine.

„Celkem nic, jen tátovi došla ta zpráva z Krásnohůlek. No a tak to vypadá, že od září budu chodit tam, kde se popíjí čaj o páté.“

„Takže Bradavice,“ Lorrainina hlava v krbu přikývla, „a co zkoušky?“

„Neptej se mě, proč, ale asi žádný nebudou a dokonce mě šoupnou rovnou do šestky,“ odpověděla jí Adrien.

„No já si myslím, že to víš docela dobře,“ opáčila Lorraine. „Když jim tam lítají šílenci v maskách, které vede démon, jehož jméno se dokonce bojí i vyslovit, tak se asi nebudou zabývat banalitama, ne?“

„Nevím. A hlavu si s tím ani nelámu. Lorraine, jestli mě přijmou, tak to znamená, že...“

„S tím si teď nedělej starosti, Adrien, prosím,“ pravila Lorraine a zuby se jí bíle zaleskly v širokém úsměvu, „ještě máme před sebou tři týdny a ani ty nejsou určitě poslední, kdy budeme spolu. Ale ty tři neděle máme, a tak si je pořádně užijeme,“ řekla ještě Lorraine a její hlava se v krbu ztratila. Zelené plameny pohasly a Adrien odstrčila kožené křeslo zase zpátky.

Lorraininy poslední věty jí zase nalily trochu optimismu do žil.

Ukázalo se, že to, co říkala Lorraine, vůbec nebyla prázdná slova. Dva týdny, které následovaly, byly pro Adrien tím nejšťastnějším obdobím za poslední půlrok. Spolu s Lorraine a Lorraininou sestřenicí, která přijela na prázdniny až z Toulonu, chodily do kina, na diskotéky, do kavárny anebo se jen tak potulovaly po přístavu a po kamenitých plážích. Lorraine s sebou občas přivedla nějaké

kluky, kteří však ve valné většině případů mohli nechat oči na Lorrainině mimořádně pohledné sestřenici. Adrien to však nijak zvlášť nevadilo, však se taky není co divit, poté, jak tragicky skončila její poslední láska, se jakémukoliv zájmu o ni striktně bránila, a kluci byli to poslední, co ji zrovna zájímalo.

Jenom jedna událost jí zase trochu srazila náladu - to když přišel dopis z Bradavic s oznámením, že byla přijata, seznamem pomůcek (který Adrien ani nečetla - „Vždyť se můžu podívat, až to budu nakupovat,“ okomentovala to) a dalšími obvyklými věcmi. Mezi jiným se dozvěděla, že bude z Francie odjíždět o týden dříve a týden bude sama trávit v Londýně, v místě jménem Děravý kotel. Navíc ji bude mít na dohled nějaká zástupkyně McGonagallová. Moc velkou radost z toho neměla, ale co se dalo dělat.

Pomalou nadešel čas loučení. Adrien měla sbaleny všechny potřebné věci, a proto se probudila do pokoje plného zavazadel. Podívala se z okna – na obloze visela těžká záclona šedých mračen.

Vypadá to tam přesně jak teď v mojí duši, pomyslela si Adrien, *také tak melancholické a prostoupené nostalgií.*

Jako každý den se převlékla a nasnídala, a pak si šla naposledy popovídat za Lorraine.

Mluvily o tom, jak skvěle se poslední dva týdny bavily, vzpomínaly na veselé příhody z Krásnohůlské školy (ani slovíčkem si ovšem nepřipomněly ty smutné, což bylo dobře), mluvily i o budoucnosti a o tom, co obě čeká.

Adrien se podívala na hodinky: „Už budu muset jít, nebo to nestihnu.“

Seskočily ze zídky poblíž Adrienina domu. Náhlý záchvat smutku ji přepadl jako první.

„Víš, Lorraine...“ mluvila pomalu a hlas se jí třásl, „ani netušíš, jak moc mi budeš chybět. Nevím, jak to tam bez tebe vydržím...“ po tvářích jí začaly stékat horké slzy.

Lorraine zareagovala úplně stejně, popotáhla a z očí se jí spustil déšť slaných krůpějí.

„Adrien, já taky nevím, co budu bez tebe dělat. Nějak to musíme vydržet... obě,“ Lorraine zabořila hlavu do Adrienina ramene. Obě dívky se k sobě přitiskly v těsném objetí a hladily se po vlasech. A propukly naplno v snad smutný, snad i trochu zuřivý, ale upřímný pláč.

Po necelé minutě se od sebe odtrhly a jak si obě zároveň pohlédly do usazených a zarudlých očí, propukly náraz ve stejně tak upřímný smích, který byl veselý a smutný zároveň, protože byl na dlouhou dobu poslední. Bylo to krásné.

Když obě přestaly, naklonila se Lorraine k Adrien a zašeptala: „Opatruj se. A často mi piš,“ a políbila Adrien na tvář. Adrien sebou trhla, když ucítila dotek jejích horkých rtů na tváři, ale vzápětí jí polibek oplátila.

„Ahoj,“ řekla nakonec jednoduše Adrien.

„Měj se. A na viděnou,“ rozloučila se Lorraine a prošla domovními dveřmi.

Adrien odcházela s pocitem hřejivého štěstí i chladné prázdnoty zároveň. Snažila se to ale potlačit do té doby, než si bude moci někde v klidu utřídit své vzpomínky.

Domů šla oklikou. Tmavé uličce mezi pekárnou a cihlovými domy se od jisté doby vyhýbala.

Trajekt odjížděl kolem jedenácté dopolední. Máma a táta jí pomohli vzít zavazadla a doprovodili ji až na loď. Máma ji zásobila spoustou užitečných rad do nové školy, ale Adrien jí to tentokrát nezazlívala, protože věděla, že je to skutečně z lásky ke své dceři.

„Ať se ti daří, Adrien, určitě se ti ozvem!“ rozloučil se s ní zvesela otec a objal ji.

„Dávej na sebe pozor, Adrien! A měj se krásně,“ paní Creubellová, která už měla také slzy na krajíčku, ji objala a políbila na čelo.

„Mami, tati, vy se taky mějte skvěle. A určitě vám napíšu hned, jak tam dojedu, slibuji,“ loučila se Adrien a měla co dělat, aby nepropukla znovu v pláč. Když trajekt odplouval, pan a paní Creubellovi stáli na břehu a ještě dlouho. Mávali Adrien a ta jim to oplácela. Pak odešla na dívčí záchody. Tam se v ní konečně vše zlomilo a Adrien se z celého srdce vyplakala.

Večer však už v Londýně vstoupila na anglickou půdu úplně jiná Adrien, s rozšířenými zorničkami zírající na řeku Temži a celá naplněná novými očekáváními.

Kapitola 3

Děravý kotel

Adrien přecházela po molu a zvědavě se rozhlížela okolo sebe. *Tak toto je ten slavný Londýn?* problesklo jí hlavou.

Představovala si ho úplně jinak. Vlastně ani nevěděla, jak si ho představovala, ale nečekala, že se bude až tak moc podobat francouzským velkoměstům. Hodně světla, hodně aut, hodně cest, hodně obchodů. Hodně lidí oblečených podle posledních módních trendů, kteří zaplňují ulice i pozdě do noci... tím vším se Londýn podobal ostatním městům.

Jistě, měl i svoje vlastní kouzlo, a i když si to Adrien nechtěla připustit, Londýn si pomalu, ale jistě získával svým kouzlem její sympatie.

Její pohled se zastavil na stánku s párky v rohlíku a jí v žaludku dost hlasitě zakručelo. Ani si neuvědomila, jaký má hlad. Zašmátrala v kapsách svojí bundy a z jedné z nich vytáhla mudlovské peníze. Rodiče jí je ještě před odchodem dali, aby si mohla něco koupit i v mudlovských obchodech. Popošla k pánovi, který párky v rohlíku prodával, a o jeden si řekla.

Pán se na ni usmál a zeptal se: „Jste z Francie?“

„Ano,“ odpověděla překvapeně. *Proč se mě na to ptá?*

Asi pochopil otázku v jejích očích, protože řekl: „Máte francouzský přízvuk, slečno,“ a podal jí už hotový hot-dog. Adrien poděkovala a zaplatila příslušný obnos.

Hot-dog byl skvělý. Adrien měla pocit, že nikdy nejedla nic tak dobrého. Ale možná, že to nesouviselo ani tak s jeho pravou chutí, jako spíše s jejím neuvěřitelně velkým hladem.

Když dojedla, došlo jí, že by se měla začít věnovat hledání profesorky McGonagallové, která ji tu měla očekávat. Na chvilku pocítila výčitky svědomí, že ji nechala tak dlouho čekat, ale potom si sama pro sebe řekla, že hlad má větší přednost.

Adrien se rozhlédla okolo sebe. Jak vlastně profesorka McGonagallová vypadá? Nikdo se jí to neobtěžoval říct.

A tak hledala. Pohled jí padl na buclatou ženu, která stála blízko jejího trajektu a netrpělivě k němu natahovala krk. Ta žena měla vlasy odbarvené na blond. Adrien se zamyslela, jestli si anglické čarodějnice barví vlasy, a dospěla k závěru, že pravděpodobně ano. Konec konců, ať už je to čarodějnice, nebo mudlovská žena, obě chtějí být krásné, nebo snad ne? V tu chvíli k neznámé ženě přiběhlo děvčátko v modrých šatech a objalo jí kolena, nato se žena sklonila a pohládila děvčátko po vlasech. *Ne, tak to rozhodně nebude profesorka McGonagallová, kterou hledám.* A tak hledala dál.

Hmmm, kde jen může být? pomyslela si Adrien mrzutě a začala mít strach, že profesorku McGonagallovou vůbec nenajde a zůstane v obrovském Londýně úplně sama. Při té myšlence se otrásla strachem.

„Slečna de Creubell?“ ozvalo se jí za zády a ona leknutím nadskočila skoro dva metry. Rychle se otočila a stála tváří v tvář velmi vysoké a štíhlé ženě, která měla přísný výraz v obličeji a šedé vlasy sepnuté do uhlazeného drdolu.

Žena pokračovala: „Jmenuji se profesorka McGonagallová a jsem zástupkyně ředitele v Bradavické škole čar a kouzel. Prosím, pojdte za mnou. V Děravém kotli to bude mnohem pohodlnější k našemu rozhovoru,“ řekla, ani nečekala na odpověď a už kráčela ulicemi Londýna. Adrien se rychle vzpamatovala a pospíchala za ní.

Po rychlé desetiminutové chůzi se ocitly před malým domem, nad kterým se houpala dřevená tabule s nápisem: **Děravý kotel**.

Profesorka McGonagallová vešla dovnitř a podržela Adrien dveře. Ta vešla za ní a zvědavě se rozhlédla kolem sebe.

Toto je určitě anglický kouzelnický hostinec, pomyslela si, když zpozorovala u nejbližšího stolu sedět ježibabu s nezvykle velkými bradavicemi na tváři.

Profesorka McGonagallová přistoupila k barovému pultu a zavolala na hostinského: „Soukromý salónek, Tome.“

Hostinský odložil pohár, který právě čistil, a usmál se. Adrien mu stihla napočítat pět chybějících zubů.

„Hned to bude, profesorko McGonagallová,“ odpověděl hostinský a obešel bar.

„Pojďte, slečno de Creubell,“ řekla profesorka a následovala Toma.

Adrien si povzdychla, ale poslušně šla za ní, táhnouc při tom svůj neuvěřitelně velký kufr. Celá skupinka zabočila do malé chodbičky, která byla úplně prázdná.

V chodbě byly jen jedny dveře. Hostinský k nim přistoupil, z kapsy vytáhl velký bronzový klíč a vsunul ho do klíčové dírky. Ozvalo se jemné cvaknutí a dveře se s tajemným skřípěním otevřely.

Adrien se zvědavě naklonila trochu doprava, aby viděla, co se za nimi skrývá. Když Tom odstoupil na krok ode dveří, naskytl se jí úchvatný pohled. Pokoj byl velmi jednoduše, ale zato působivě a vkusně zařízen. Zaplňovaly ho světlé barvy a dodávaly mu tak veselou atmosféru. Nábytek byl z tmavého dřeva a koberce byly převážně žluté nebo světle modré barvy.

Adrien vešla do tohoto pokoje a profesorka McGonagallová za ní.

„Posaďte se, prosím,“ pobídla ji profesorka a také si sedla na jednu z pohodlných židlí.

„Takže, slečno de Creubell, představím se vám ještě jednou: jmenuji se Minerva McGonagallová, ale vy mě budete oslovovat profesorko McGonagallová. Jsem zástupkyní ředitele v Bradavické škole čar a kouzel a učím Přeměňování, takže vás budu určitě učit. Jsem tu, abych vás přivítala v Británii, a samozřejmě také proto, abych vám aspoň z části vysvětlila chod naší školy.“

„Bradavice mají celkem sedm ročníků,“ pokračovala profesorka McGonagallová.

„V pátém ročníku studenti skládali zkoušky Náležité Kouzelnické Úrovně, v sedmém ročníku máte možnost složit Ohavně Vyčerpávající Celočarodějné Exameny. OVCE jsou nejvyšší možnou kvalifikací, které můžete v Bradavicích dosáhnout. Dále je důležité nezapomenout na volitelné předměty. Jsou to předměty, které jsou povinné. Žáci třetího ročníku si museli vybrat alespoň dva z volitelných předmětů a ty navštěvovali ve třetím, čtvrtém a pátém ročníku. V případě, že udělali z daných předmětů zkoušku, tak je musí studovat také v šestém a sedmém ročníku. Jestliže jste měli v Krásnohůlkách jiné volitelné předměty než tady v Bradavicích, budete se muset rozhodnout pro dva nebo více z našich volitelných předmětů. Svoje konečné rozhodnutí nám oznámíte dva dny po začátku školního roku. Já se však domnívám, že by bylo nejlepší, kdybyste se nad tím začala rozmyšlet už teď, abyste měla co nejvíce času k rozhodování. Tady máte možnosti, z kterých je možno si předmět vybrat,“ řekla a podala Adrien pergamen, na kterém byla napsaná nabídka volitelných předmětů a jejich krátká charakteristika.

Adrien padl pohled na předmět s názvem „Péče o kouzelné tvory“, vedle něj bylo napsané – „V tomto předmětu se naučíte starat o kouzelné tvory a o jejich vlastnostech a silách.“

Potom začala profesorka McGonagallová znovu mluvit a Adrien se soustředila opět na ni: „Taktéž si budete muset koupit všechny knihy a pomůcky do školy,“ řekla a podala jí další svitek pergamenu. Když ho Adrien rozvinula, rychle si přečetla text napsaný úhledným písmem:

Škola čar a kouzel v Bradavicích

Student do školy potřebuje:

1 cínový kotlík standardní velikosti 2

1 mosazné váhy

1 dalekohled

1 sadu skleněných nebo křišťálových lahviček
1 hůlku
3 pracovní habity (černé)
1 špičatou čapka, hladkou, na každodenní nošení (černá)
1 pár ochranných rukavic z dračí kůže nebo jiného ochranného materiálu
1 zimní plášť (nejlépe černý se stříbrnými sponami)

Předepsané učebnice:

Miranda Jestřábová
Příručka kouzelných slov a zaklínadel (6. ročník)
Batylida Bagshotová
Dějiny čar a kouzel (6.část)
Emeric Cvak
Učebnice přeměňování pro pokročilé
Phyllida Výtrusová
Tisíc kouzelnických bylin a hub (2. část)
Arsenius Stopečka
Kouzelnické odvary a lektvary pro pokročilé
Imrandia Brooscairová
Temné kletby a jejich odrážení
Imrandia Brooscairová
Temné bytosti a ochrana před nimi
Slinkhard Fartson
Pohyby planet a souhvězdí

Učebnice k volitelným předmětům:

André Umlitard (Péče o kouzelné tvory)
Kouzelné bytosti a jejich výskyt
Otto Hanslirt (Věštění)
Odhalování budoucnosti pomocí skleněné koule a pohybů planet
Peritte Gilnardová (Starověké runy)
Starověké runy a jejich význam
Peritte Gilnardová (Aritmancia)
Aritmancia pro pokročilé
Dennis Furtils (Studium mudlů)
Mudlovský život z pohledu kouzelníků
Fortuna Silvanová (Věštění z čísel)
Věštění z čísel
Hilbert Goovceck (Věštění z čísel)
Budoucnost v číslech

Hmmm, to je teda knížek. Čekala jsem, že tady v Bradavicích toho bude míň, než v Krásnohůlkách, ale mýlila jsem se. Zdá se, že je to na všech školách stejné, v duchu si vzdychla Adrien a rezignovaně se podívala na profesorku McGonagallovou. Ta, když si všimla, že Adrien už dočetla, začala znovu mluvit: „Učebnice napsané černým inkoustem si koupit musíte, patří k povinným předmětům. Ty, které jsou napsané fialovým inkoustem, jsou učebnice k volitelným předmětům, ale to jste už asi pochopila. Proto je nutné, abyste si vybrala volitelné předměty, které chcete navštěvovat, už nyní, a podle toho si koupila potřebné pomůcky a učebnice. Máte v seznamu nějaké nejasnosti?“

Profesorka McGonagallová se s otázkou v očích podívala na Adrien a ta hned zavrtěla hlavou.

„Dobrá, takže můžeme přejít k dalšímu důležitému tématu, s kterým jsem vás chtěla seznámit. Jedná se o Bradavický školní řád. Jde hlavně o to, že jestliže nejste připoutána k lůžku na ošetřovně, můžete chybět za jeden den jen na jedné hodině, a i to musíte zdůvodnit. Pokud tak neučiníte, máte neomluvenou hodinu. Bradavický školní řád je velmi rozsáhlý a v případě, že byste si chtěla něco ověřit nebo vyhledat, najdete ho ve školní knihovně či v kanceláři našeho školníka, Arguse Filche.

Také je důležité upozornit vás na to, že většina z Taškářových výrobků a sortimentu z Kratochvilných kouzelnický kejklů bratrů Weasleyových je školním řádem zakázána, a proto nedoporučuji kupovat si například bomby hnojůvky, rachejtle doktora Raubíře nebo ohňostroje bratrů Weasleyových. Toto jsou nejčastěji kupované věci, které jsou zakázané a můžete za ně dostat i týdenní trest po škole.“

Profesorka McGonagallová se skoro usmála, když si všimla nechápavého výrazu na Adrienině tváři a dodala: „Jsem si jistá, že tyto zábavné výrobky určitě poznáte hned, jak přijedete do Bradavic, jsou totiž i navzdory zákazu oblíbené. Ale mělo by vám být jasné, že Záškolácké kousky bratrů Weasleyových jsou zakázané a v Bradavicích velmi známé nejen mezi studenty. Nenechá se jimi obalamutit žádný z profesorů. To jen tak pro orientaci, abyste to zbytečně nezkoušela.“

Profesorka McGonagallová se náhle zarazila, pak mávla hůlkou a před nimi se na stolku objevil podnos s čajem.

„Dáte si čaj?“ nabídla Adrien. „Promiňte, úplně jsem zapoměla, že musíte být hladová.“

Znova mávla hůlkou a na stole se objevily koláčky s čokoládovou polevou. „Koláčky?“

Adrien nesměle poděkovala, natáhla se pro hrneček s čajem a trochu si z čaje usrkla. Ještě stále byla nervózní z neznámé země, z neznámých lidí i z neznámého pokoje.

Profesorka pokračovala stále tím přísným tónem: „Jak jste měla napsané už v dopise, který jste dostala ještě v době svého pobytu ve Francii, do školy pojedete vlakem. Vlak odjíždí 1. září z nádraží Kings Cross z nástupiště 9 a $\frac{3}{4}$ přesně v 11 hodin dopoledne. Na nástupiště 9 a $\frac{3}{4}$ se dostanete tak, že projdete skrz zeď mezi 9. a 10. nástupištěm. Samozřejmě musíte při přecházení myslet na utajení před mudly. Na vlakovou stanici vás odvede hostinský Tom, s kterým jste se už stihla seznámit. To je ten muž, který nás zavedl do soukromého salónku. Kdybyste cokoli potřebovala, požádejte Toma a on to zařídí. Máte ještě nějaké otázky? Ať už se to týká vašeho pobytu v Londýně, nebo čehokoli jiného?“

„Hm, madame McGonagallová, kde budu tady v Londýně bydlet?“ zeptala se Adrien a obávala se odpovědi. Snad si nebude muset najít hotel sama? Má sice mudlovské peníze, ale na hotelový pokoj to ani zdaleka stačit nebude.

„Ach, ano, zapomněla jsem. Tom vás zavede do vašeho pokoje. Budete bydlet tady, v Děravém kotli.“

Adrien si vydechla. Z toho všeho kolotoče dostala hlad, i když to vlastně byla jen chvilka, kdy snědla nemalý párek v rohlíku. Natáhla se pro koláček, ale jako naschvál se jí zachytil rukáv trička o jeden z hrníčků s čajem a skoro ho převrátila, přičemž rozlila trochu čaje.

„Och, omlouvám se,“ Adrien zrudla, ale protože ještě nemohla čarovat, neměla jak napravit svoji chybu.

„Promiňte,“ zopakovala omluvu.

Profesorka McGonagallová netrpělivě mlaskla a znovu mávla hůlkou a rozlitý čaj ihned zmizel, ale trapný pocit v Adrien zůstal.

„To se stane každému,“ řekla profesorka McGonagallová, ale Adrien se i tak zdálo, že v jejím hlase zachytila mírně vyčítavý tón.

„Jestliže už nemáte žádné otázky, tak už půjdu. Mám ještě nějakou práci. Jak jsem již řekla, Tom vás zavede do vašeho pokoje.“

Profesorka McGonagallová se postavila a Adrien s ní. Měla poslední šanci se jí zeptat na otázku, která jí vrtala v hlavě, ale ta nehoda s čajem ji tak rozhodila, že jí tu otázku jaksi vymazala z hlavy a Adrien si na ni nemohla vzpomenout, a tak jen přitakala.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel hostinský Tom. Adrien měla silné podezření, že za dveřmi stál pořád, ale potom si uvědomila, že má i další povinnosti a zákazníky, které musí obsluhovat, a proto rozhodně nemá čas stát za dveřmi.

Pravděpodobně jen přišel v pravý čas, pomyslela si a dál se tím už nezaobírala.

Tom se na ni usmál svým bezzubým úsměvem a vzal její kufr.

„Budete mě ještě potřebovat, paní profesorko?“ podíval se na profesorku McGonagallovou s otázkou v očích.

„Ne, Tome, už půjdu, mám v Bradavicích ještě nějakou práci, děkuji,“ odvětila mu a nasadila si svůj klobouk na hlavu. Potom se rozloučila a odešla z pokoje.

„Slečno de Creubell, následujte mě, prosím,“ obrátil se Tom na Adrien.

„Stačí Adrien,“ odvětila mu, stále ještě zaskočená rychlým odchodem profesorky McGonagallové. *Ani rozloučit jsem se s ní nestihla,* pomyslela si.

„Co?“ zeptal se Tom u dveří.

„Jen, abyste mi říkal Adrien,“ zopakovala a pospíchala za hostinským.

„Jak chcete, Adrien,“ usmál se Tom, stále dodržujíc vykání.

Adrien se také usmála a trochu se uvolnila. Nevěděla proč, ale zdálo se jí, že s Tomem bude vycházet dobře.

Stoupali po schodech až do druhého patra, kde ji Tom zavedl k dveřím na konci chodby. „Tady je váš pokoj.“

Položil kufr před dveře, přičemž potichu oddychoval námahou, a s vítězoslavným výrazem ve tváři ukázal na dveře před nimi. Potom je otevřel a poodešel, aby si Adrien mohla vychutnat pohled do útulného pokoje.

Byl laděný do modré a všechno tady bylo, jako v tom předcházejícím pokoji, opět ve velmi přirozeném a jednoduchém stylu.

Adrien vešla dovnitř a otočila se na Toma, který teď tlačil její těžký kufr do pokoje.

„Tak co, líbí se vám tu?“ zeptal se jí.

„Ano, je to tu opravdu moc pěkné, děkuji,“ odpověděla Adrien a neubránila se úsměvu, když uviděla na Tomově tváři hrdý výraz.

„Tak já už půjdu, tam dole na mě čeká spousta kšeftů, víte? Kdybyste cokoli potřebovala...“ řekl a tázavě se na ni podíval.

Už odcházel z pokoje, když se ještě naposledy otočil: „Skoro bych byl zapomněl, mám vám přinést večeri sem do pokoje, nebo budete večeřet dole v baru?“

„Raději budu večeřet tady, děkuji,“ odpověděla Adrien.

„Jak si přejete, tak já vám tu večeri přinesu okolo sedmé.“

Tom jí věnoval ještě jeden ze svých bezzubých úsměvů a zavřel za sebou dveře.

Adrien si vzdychla a posadila se na kraj postele. Osaměla a to znamenalo, že se mohla znova ponořit do svých myšlenek. Tolik se toho dnes událo, rozhodně měla o čem přemýšlet. Jak se zdálo, v Bradavicích to asi nebude až tak zlé, i když měla stále obavy z toho, jak to zvládne bez Lorraine.

Ach, Lorraine. Zase ji zaplavily vzpomínky a stesk po domově a po přátelích. I když se snažila slzy zadržet, nepodařilo se jí to a o chvílku později už vzlykala do polštáře.

Náhle se v ní však něco zlomilo. Byl to hněv na sebe samu, nebo něco jiného? Proto rychle zvedla hlavu a utřela si oči. *Proč musím být stále jak slzavé údolí? Proč mi vzpomínky nedovolí jít dál?* ptala se sama sebe a měla co dělat, aby se zase nepropadla sebelítosti.

Nakonec se rozhodla, že raději napíše rodičům a Lorraine o svém příjezdu do Londýna a svých dojmech z Anglie.

Když je dopsala, přivázala dopisy svojí sově Mel k noze a nechala ji vylétnout z okna. Ještě chvílku ji pozorovala a hleděla na zamračenou oblohu, ale pár minut nato se ozvalo zaklepání.

„Dále!“ zavolala a do místnosti vešel Tom.

„Vaše večere, Adrien,“ řekl veselým tónem a na malý stolek u okna položil ták s jídlem a sklenicí vody.

Adrien poděkovala a zase osaměla. Sedla si ke stolku a snědla celou večeři. Ani by nevěřila, že bude mít až takový hlad. Talíře a prázdnou sklenici nechala ležet na stolku a lehla si do postele. Spánek ji zmohl opravdu rychle, dozajista za to mohl pláč a dlouhá cesta. Brzy se ponořila do nepokojných snů.

Ráno se Adrien probudila hodně brzo a byla celá zpocená od toho, jak se v noci převalovala v posteli. Šla se okoupat (k vybavení jejího pokoje patřila i vlastní koupelna, ó jaký to luxus) a potom se oblékla a sešla dolů do baru na snídani.

Hostinský Tom ji přivítal s přáním dobrého rána a hned před ni položil talíř s míchanými vajíčky a čerstvý chléb.

Adrien jedla rychle, byla hodně zvědavá, jak bude vypadat celé město a kde si koupí všechny pomůcky do školy. Ve Francii jezdili nakupovat do Paříže. A až teď si uvědomila, na co se včera zapomněla profesorky McGonagalové zeptat.

V mysli se jí však vybavila její slova: *Když budete cokoli potřebovat, požádejte Toma a on to zařídí.*

„Tome?“ zavolala Adrien, zakrývající si ústa, v kterých ještě stále žvýkala poslední zbytky míchaných vajíček.

„Ano, Adrien, copak potřebujete?“ Tom na ni zvědavě podíval a přestal čistit sklenice.

„Chtěla jsem se vás jen zeptat, kde si mám koupit všechny svoje pomůcky?“

„V Příčné ulici, přece,“ odpověděl jí a podíval se na ni, jakoby jí přeskočilo.

„Hm, a jak se tam dostanu?“

„Ach ano, zapomněl jsem. Stále zapomínám, ta moje hlava děravá,“ plesknul si rukou do čela a znova řekl: „A kdy byste tam chtěla jít? Víte, musím vám přesně ukázat, jak se tam dostanete.“

„Třeba hned, jen chvilku počkejte, skočím si pro peníze,“ odpověděla mu Adrien a ani nečekala na odpověď a už běžela do schodů.

O minutu později už byla zpět a Tom ji vedl na zadní dvůr, který přiléhal k baru. Vytáhl si hůlku z kapsy a začal jí vysvětlovat: „Musíte třikrát poklepat hůlkou po cihle, která je druhá zprava a třetí shora. Ano, tady ta.“

Tom ukázal na cihlu, která se nijak neodlišovala od ostatních. „Zkuste si to,“ pobídnul ji a ona nesměle vytáhla hůlku a udělala to tak, jak jí Tom řekl. K jejímu velkému překvapení se cihly rozestoupily a utvořily klenbu do Příčné ulice, z které se ozývala směs hlasů nejen obchodníků a zákazníků, ale i přátel, kteří se tu setkávali.

„Tadá, Příčná ulice. Normálně bych nováčkovi doporučil, aby si šel vybrat peníze z trezoru, ale vy asi nemáte trezor v bance u Gringottů, že?“ Tom otočil se na Adrien.

„Hm, ne,“ odpověděla Adrien a přemýšlela, kdo asi ti Gringottovi vůbec jsou.

„Promiňte, že vás tu neprovedu, ale čekají mě zákazníci, i tak jsem se už dost zdržel. A neomlouvejte se, krásným slečnám vždycky rád pomůžu. Určitě je to lepší, než obsluhovat všelijaké nenažrance, no ne?“ dodal, když viděl, že se Adrien nadechuje k omluvě.

„Takže tedy hodně štěstí a neztraťte se tu,“ zažertoval a vrátil se do baru.

Adrien se za ním ještě chvilku dívala a potom vešla do Příčné ulice, která pro ni neznamenal nic jiného než další velkou neznámou. *Tak jako celý Londýn a celá Anglie, no ne? Vždyť to zvládneš, Adrien, tak jako jsi to zvládala až doted,* povzbudila se v duchu. Otočila se ještě jednou, ale klenba ve zdi už zmizela.

Dobře teda, kam nejdřív? zamyslela se Adrien nahlas a nakoukla do seznamu, který jí profesorka McGonagallová včera dala.

Hm, asi si nejdřív doplním zásoby inkoustu a pergamenů, řekla si Adrien, když její pohled padl na obchod blízko ní, nad kterým visel nápis **U Fabiána**, a potom na výklad, kde byly vystaveny lahvičky všelijakých tvarů s různobarevným inkoustem, stohy pergamenů a ostatní potřeby tohoto druhu do školy.

Když si pak ještě doplnila zásoby a přísady do lektvarů (rukavice z dračí kůže, mosazné váhy a podobné měla ještě z Francie), rozhodla se zajít do knihkupectví. Překvapil ji neuvěřitelně velký výběr knih různých velikostí, barev a tvarů, a samozřejmě také obsahu. *Dokonce ani ve Francii nemáme tak velké knihkupectví*, přiznala si překvapeně.

„Přejete si?“ přitočil se k ní drobný pán a zvědavě si ji prohlížel.

„Hm, ano, potřebovala bych tyto knihy,“ řekla a podala mu seznam svých knih.

„Ano, ano, ano... Bradavice, že? Počkejte chvíli, hned vám je donesu,“ odpověděl jí pán a zmizel za policemi přečpanými knihami. Za chvíli se vrátil a prohýbal pod tíhou jejích učebnic. Adrien mu zaplatila třemi galeony a čtyřmi srpci a vyšla z knihkupectví na přeplněnou ulici. Rozhodla se, že se vrátí zpět do Děravého kotle a prolisuje si knihy, aby zjistila, co ji tento rok ve škole čeká.

Adrien strávila většinu času toho týdne v Londýně na Příčné ulici. Dole v baru se necítila zrovna moc příjemně a nové knihy si prohlédla už tolikrát, že je znala skoro nazpaměť (no dobře, to je přehnané, ale něco na tom pravdy bylo, protože Adrien zjistila, že většinu z toho, co se tento rok budou učit, už dávno znala z Krásnohůlek).

Příčnou ulici už znala skoro nazpaměť a nohy ji často automaticky nosily na oblíbená místa.

Nejradši měla obchod s Prvotřídními potřebami pro famfrpál. Jako malá měla ráda létání a létala celkem dobře, ale v Krásnohůlkách neměli famfrpálové týmy, jak to bývalo zvykem na jiných čarodějných školách, a dnes si už zalétala málokdy. Přesto ji ale aerodynamický tvar koštěte nebo knihy o famfrpálu dokázaly nadchnout vždy. Dokázala stát i hodiny u výkladu a obdivovat nejrychlejší koště na světě, Kulový Blesk (spolu s ní stál před výkladem i docela velký hlouček lidí).

Doufám, že se v Bradavicích bude hrát famfrpál, i když pochybuji, že by mě vzali do kolejního družstva. Ale třeba si aspoň občas budu moct zalétat na některém ze školních košťat, jistě nějaké budou mít. Adrien si vzdychla a odlepila pohled od výkladu s vysněným koštětem.

Otočila se, že zajde do zmrzlinářství Floreana Fortescuea, když její pozornost upoutal malý obchůdek, nad kterým visel velký nápis **Kratochvilné kouzelnické kejkle**.

To bude ten obchod se zábavnými kousky, o kterém mluvila profesorka McGonagallová, řekla si Adrien a divila se, že si ho až doteď nevšimla.

Zvědavost jí nedala a rozhodla se do něj nakouknout. Když vešla do stísněného prostoru malého obchůdku a rozhlédla se okolo sebe, uviděla spoustu různých předmětů, a u každého byl lísteček s názvem a popisem, k čemu všemu slouží.

Adrien padl pohled na piškoty, na kterých byl podezřele žlutý krém.

„Piškoty s vaječným krémem. Nechceš ochutnat? Jsou opravdu moc dobré a ochutnávka je zdarma,“ ozval se hlas přímo za ní a když se otočila, stál před ní mladík s ohnivě rudými vlasy. Mohl mít tak dvacet, víc ne.

Zřejmě prodavač, pomyslela si Adrien. *Sympaťák*.

„Jen si vezmi,“ ozvalo se jí znova za zády.

Adrien se opět otočila a před ní stál ten samý mladík, jen byl jinak oblečen.

„Jsme dvojčata,“ dodal s úšklebkem, když uviděl její zmatenou tvář.

„Já jsem Fred a toto je můj bratr George,“ znova promluvil ten první, stoupl si před ni vedle svého bratra a oba jí teď svorně nabízeli ty piškoty. Adrien se pro jeden z nich váhavě natáhla a pak se do něj zakousla.

Hmm, nechutná to špatně. Ten krém je opravdu moc dobrý, zamlaskala si pro sebe a na oba hochy se usmála. Pak se zarazila, protože měla takový divný pocit. V tu ránu se proměnila v zářivě žlutého velkého kanára. Zmateně svýma, teď už kanáříma, očkama hleděla do výlohy, kde se odrážela její momentální podoba, a pak se otočila na kluky a poslouchala, co jí říkají.

„Kanárkový krém. Člověk, který ho sní, obroste žlutým peřím, ale za malou chvíli to znova opadne. Nemusíš se bát, že by ti to zůstalo. Nikdy bychom neohrozili naše zákazníky,“ mluvil na ni George. Nebo Fred? No to je jedno.

Za malou chvíli začala opravdu pelichat, a pak už tam zase stála ve své normální podobě. Nejdřív jim chtěla pořádně od plic vynadat, že si z ní tak vystřelili, ale nakonec se začala smát.

Fred s Georgem si jednotně oddechli, že jejich malý žert vzala s humorem, a hned jí začali nabízet svoje další zboží.

„Těmi piškoty zcela určitě ohromíš.“

„Anebo se chceš pomstít, ale hledáš něco nenásilného?“

„Nebo chceš jen rozveselit svoje přátele?“

„Jestli hledáš zábavu, jsou tu pro tebe Kratochvilné kouzelnické kejkle,“ dokončili bratři společně svoji řeč.

„Ne, jen se tu rozhlížím. To je váš obchod?“ zeptala se Adrien. Oba přikývli. Bylo jasné, že tito dva kluci byli vtipákové už v kolébce.

„Ty jsi sedmačka, že? Hm, nechtěl bych být na tvém místě, z OVCÍ se nejdnou někdo zhroutil,“ pokračoval vesele Fred Weasley a jeho bratr přikyvoval na souhlas.

„Návaly úkolů, hora učení... ale máme pro tebe perfektní řešení. Naše záškolácké zákusky.“

Fred slavnostně ukázal na policičku uprostřed obchodu, která byla plná všelijakých cukrovinek, a nad nimi se skvěl obrovský nápis: *Záškolácké zákusky*.

„Vezmeš si jednu půlku zákusku, a podle druhu ti začne z nosu téct krev nebo začneš zvracet a podobně. A hned, jak tě učitel pošle na ošetřovnu, si vezmeš druhou půlku zákusku, a zvracení nebo krvácení přestane, a ty se můžeš věnovat činnosti podle svého vlastního uvážení,“ pokračoval George.

„Ne, jsem šestáčka,“ usmála se Adrien. Weasleyovi bratři se jí začínali líbit čím dál tím víc, i přes to, co jí provedli.

„Aha, hm, a co třeba falešné hůlky?“ vzpomatoval se George a hůlka, kterou vzal z hromádky vedle výlohy, se mu v ruce změnila na gumovou rybu a hlasitě zapískala.

„Anebo bezhlavé klobouky.“ Fred sebral do ruky směšný klobouk a nasadil si ho. Hned mu zmizela hlava, až Adrien udiveně vyjekla. Potom Fred hmatal tam, kde měl mít hlavu, a klobouk si zase sundal.

„Tadá, bezhlavé klobouky jen za šest srpců.“

„Ultradlouhé uši! Díky nim můžeš slyšet kterýkoli tajný rozhovor,“ pokračoval George. „Jen dva srpce, to je skoro zadarmo.“

„A tady: souprava Spáleniště Standard nebo Požár de luxe!“ Fred hrdě ukazoval na krabice s kresbou ohňostroje, raket a prskavek.

„Zaručujeme nezapomenutelný ohňostroj, který se ztratí až po dvou dnech.“

Adrien jen bezradně kroutila hlavou, a pak se začala smát.

Týden uběhl jako voda, že se Adrien nestačila ani vzpomínat a už stála v metru spolu s Tomem a mířili na nádraží Kings Cross.

Bylo půl jedenácté, když vystoupili z metra (Adrien byla trochu rozladěná z nepohodlné cesty bez kouzel). Naložili její těžký kufr na vozík a Tom ho sebevědomě tlačil k devátému nástupišti a ona šla poslušně za ním.

„Tak, tady to je,“ řekl Tom, rukou mávl směrem ke stěně mezi devátým a desátým nástupištem a tvářil se smutně.

„Profesorka McGonagallová vám vysvětlila, jak přejít skrz stěnu, ne? Klidně se rozběhněte, jestli se bojíte. Tak to dělají mnozí.“

„Hm, ano, vysvětlila. Tak, asi bych už měla jít, abych náhodou nezmeškala vlak,“ odpověděla mu na to Adrien, „Tome, děkuji vám za všechno a hlavně za to, že jste mi se vším tak ochotně pomohl a měl se mnou svatou trpělivost.“

Tom jen mávl rukou, jakože to nestojí za řeč, a pobídl ji, aby už šla, a tak se Adrien rozběhla proti zdi a pro jistotu zavřela oči. Byla si jistá, že narazí do stěny, ale když vezmeme v úvahu, jak dobře kouzelnický svět znala, její strach se pomalu vytratil. Pak ucítila zamrazení v zádech a věděla, že už je na druhé straně.

Kapitola 4 Bradavice

Před Adrien se objevila nablýskaná lokomotiva. Byla zářivě červená a na červeném štítku vepředu měla stříbrným nápisem napsáno „Bradavický express“, pod čímž bylo číslo 5972. Co to číslo znamenalo, Adrien nevěděla. Pohledem pomalu přejela celou soupravu. Za parní lokomotivou byly seřazeny tmavě červené vagóny. Z jednotlivých oken vlaku vystrkovalo hlavy mnoho studentů, kteří se loučili s blízkými a také s letními prázdninami. Spousta dalších studentů ještě stála se svými vozíky na nástupišti a povídala si se svými příbuznými.

Bylo slyšet houkání mnoha druhů sov. Adrien se podívala na svou krásnou světlou sovu, Mel. Její mazlíček byl tichý, ale vypadal zaskočený. *Na rozdíl od ostatních sov tady na nástupišti, pomyslela si.*

Adrien si přestala všimnout studentů a ostatních lidí na nástupišti a její pozornost zaujalo nádherné nádraží. Nad ní byla klenutá střecha, kterou podpíralo mnoho cihlových přepážek. Na každé přepážce visela červená cedulka se stříbrným nápisem „Nástupiště 9¾ – Bradavický expres – odjezd 11.00.“ To ji přimělo podívat se na své hodinky a zjistila, že má asi pět minut do odjezdu.

Vzápětí se nástupištěm rozlehl příjemný ženský hlas a informoval: „Prosíme všechny cestující do Bradavic, nastupte si do vlaku. Express odjíždí za pět minut.“

Adrien zatlačila do svého nákladního vozíku a rozjela se k nejbližším dveřím. Pomalu naložila všechna zavazadla i svou sovu do jediného prázdného kupé, které našla, zavřela za sebou dveře a pohodlně si sedla k oknu.

I když po úzkých chodbách vlaku chodila stále spousta studentů, vlak se dal do pohybu. Adrien se otočila k oknu a sledovala mizející nástupiště. Začala přemýšlet nad novou školou. Co ji tam asi čeká? Vzápětí si odpověděla. Nejistota. Když ji to slovo napadlo, začala se příchodu do nové školy bát ještě víc. Co když s ní nikdo nebude chtít vycházet? Jak se k ní asi budou chovat všichni studenti a profesori? Jaký bude ten nový styl výuky, o kterém mluvila madame Maxime? Všichni říkají, že v Bradavicích je to úplně jiné než v Krásnohůlkách. Měla by to prý zvládnout. Musí si věřit. Musí dokázat madame Maxime, že má na víc. Rozhodně se chce vrátit zpátky co nejdříve, do Francie a do Krásnohůlek. Jenom si to tam vyzkouší, a když ji to tam nebude bavit, tak se prostě sbalí a pojedou domů. *Ale co když ne?* uslyšela v sobě nějaký hlásek. *Určitě se budu moci vrátit,* přesvědčovala sama sebe. Zkusí přemluvit madame Maxime, aby ji znovu přijala na její školu, znovu se vrátí k rodičům a zase bude s Lorraine. Při vzpomínce na Lorraine se v ní něco pohnulo. Jak to bez ní asi vydrží? Ona byla jediná, kdo jí dokázal pomoci, když byla naprosto bezradná a když už nevěděla, co by mohla udělat. V Bradavicích nikdo takový nebude. Nikde na světě není nikdo takový jako je Lorraine. Vždy usměvavá a vždy si ví rady. Zase se jí do očí draly slzy. Nemohla to dál zadržovat.

Najednou ji z toho všeho vytrhlo tiché zaklepání. Do rukávu si otřela slzy a podívala se k proskleným dveřím. Za dveřmi stála dívka. Mohlo jí být tak patnáct, šestnáct. Do jednoho širokého copu měla spletené dlouhé hnědé vlasy.

„Ahoj, máš tady, prosím, volno?“ zeptala se, když vstoupila. „Všude jinde ve vlaku už je obsazeno.“

„Samozřejmě,“ odpověděla jí Adrien.

„Díky moc. Mimochodem, já jsem Cho,“ řekla dívka.

„Těší mě. Jmenuji se Adrien,“ představila se i Adrien.

Cho všemi silami dotáhla do kupé svůj velký kufr a postavila ho vedle sedačky. Potom si sedla proti Adrien.

„Tebe jsem ještě neviděla. Jedeš do Bradavic poprvé?“ vyzvíдалa Cho.

„No... Ano. Dnes nastupuji do šestého ročníku,“ řekla Adrien.

„Do šestého? Tak to se asi budeme potkávat na hodinách. Já patřím do Havraspáru. Už tě Klobouk zařadil?“

„Ne, ještě ne. Profesorka McGonagallová mi řekla, že budu zařazena až dnes.“

„A kam bys chtěla?“ ptala se Cho dál.

„Já vlastně ani nevím. Každá kolej má něco do sebe a je mi to celkem jedno. Vadil by mi asi jen Zmijozel,“ pokračovala v rozhovoru Adrien.

„Aha. Já jsem vždycky chtěla jít do Havraspáru. Takže se mi to splnilo. A odkud do Bradavic vůbec přecházíš?“ zajímala se Cho.

Adrien si vzpomněla na to, jak ji madame Maxime nechala přeložit kvůli špatnému prospěchu a myslí si, že Krásnohůlky jsou pro Adrien přeci jenom moc těžké. Nechtěla říct pravdu, aby si o ní Cho nemyslela, že je hloupá, a také se bála, že by s ní Cho už dál nechtěla nic mít. Najednou ji něco napadlo.

„Z Francie. Chodila jsem tam na univerzitu čar a kouzel v Krásnohůlkách. Chtěla jsem si vyzkoušet, jak se liší Krásnohůlská škola od školy Bradavické. Myslím styl výuky, přístup profesorů ke studentům a naopak. A nejlepší způsob je, když sem na rok přestoupím a budu tady studovat s anglickými studenty. A taky mě velmi přitahuje Anglie,“ zalhala Adrien a doufala, že jí to Cho uvěří.

„Anglie je nádherná,“ řekla Cho. „A Bradavice leží na krásném místě. Všude okolo jsou lesy, vedle hradu je blyštící se jezero a Bradavice mají za ředitele jednoho z nejlepších kouzelníků na světě, Albuse Brumbála.“

„O Albusi Brumbálovi jsem toho slyšela už hodně. Prý to je skvělý člověk i čaroděj,“ řekla Adrien. „Jací jsou vůbec profesori tady v Bradavicích?“

„Jsou tady profesori, kteří jsou v pohodě, a potom taky ti, kteří ne. Asi jako všude. A navíc máme každý rok nového profesora na Obranu proti černé magii. Vůbec netuším, kdo by mohl toto místo získat tentokrát. Proslýchá se, že tento post je prokletý a myslím, že na něj už nikdo nebude chtít...“

„Co se stalo?“ skočila jí Adrien neslušně do řeči.

„Pokaždé se člověku, který zrovna učil Obranu, něco stalo. A minulý rok k nám Ministerstvo poslalo svého člověka, ale ten se taky neosvědčil. Jinak docela normálka. Co tě vůbec zajímá? Sportuješ?“

„Jo. Než jsem dostala přihlášku na Akademii v Krásnohůlkách dělala jsem závodně házenou...“

„Házenou? Co to je?“ vyzvídala Cho.

„Míčová hra. Hráči si v ní přehazují míčem, chytají ho a snaží se dát co nejvíc branek,“ vysvětlovala.

„To je něco jako famfrpál. Myslím pozici střelců.“

„No, vlastně ano, ale s famfrpálem nemám moc zkušeností. V Krásnohůlkách jsme neměli žádná mužstva. A v Bradavicích se asi do družstva nedostanu...“

„Takže neumíš létat na koštěti?“ zeptala se zaraženě Cho.

„Ale ano. Hodiny létání jsme na akademii měli. A navíc od malička létám s mým tátou po okolí. Takže umím létat výborně.“

„Když nad tím teď přemýšlím, tak v s příchodem nového školního roku by se mohly uskutečňovat konkurzy na různé posty v kolejních famfrpálových družstvech. Takže s trochou štěstí by se mohlo uvolnit i místo pro střelce,“ přemýšlela nahlas Cho.

„Ano? To by bylo skvělé!“

„Takže to zkusíš? Myslím přihlásit se do kolejního družstva, ať už to je jakékoliv?“

„Zkusit to můžu. Za to nic nedám.“

„A jaké to bylo v Krásnohůlkách?“ zajímala se Cho.

To bylo přesně to, na co Adrien nechtěla, aby se Cho zeptala. Adrien usilovně přemýšlela, jak nenápadně změnit téma. Ale nic ji nenapadlo. Leda...

„Krásnohůlky jsou nádherné. Ale se svou krásou nemají nejmenší šanci proti přírodě ve Francii. Po celé Francii je spousta krásných zámků, každý má nějaké své tajemství, o kterém mudlové neví. Vymysleli si spoustu historek, co a jak mohlo být. Ale ve většině případů jsou od pravdy na míle daleko.“

„Odkud vůbec z Francie pocházíš?“ ptala se Cho dál.

Další otázka na nic... pomyslela si Adrien. Teď se vzpomínkami vracela zpátky k Lorraine a ke svým rodičům. *Drž se, Adrien. Nesmíš se teď rozplakat. Teď* ne, bojovala uvnitř sebe Adrien. Najednou někdo zaklepal na dveře kupé. Za průhledným sklem byla vidět malá obtloustlejší žena s krátkými kudrnatými vlasy a se zářivýma očima. Vedle ní byl malý vozík s potravinami a pamlsky. *Díky bohu...* oddechla si potichu Adrien.

„Dobrý den, slečno,“ pozdravila prodavačka, když vstoupila, „dáte si něco dobrého?“

„Ne, děkuji. Nemám hlad,“ odmítla Cho.

„Já bych si dala něco k pití,“ řekla Adrien.

„Mám tady višňovou, jablečnou a pomerančovou šťávu. Kterou si dáš?“ zeptala se prodavačka.

„Dala bych si tu višňovou, děkuji.“

Adrien zaplatila za nápoj a prodavačka odešla. Obě dívky seděly nějakou chvíli mlčky a Adrien pomalu upíjela svůj nápoj. Ticho přerušila až Cho.

„Ten čas nám ale rychle utekl,“ podotkla Cho. „Za chvíli už budeme na místě. Asi bychom se měly převléct do školních hábitů.“

„Jo, asi máš pravdu,“ souhlasila Adrien.

Vlak začal po chvíli zpomalovat a za pár minut už stál na nástupišti v Prasinkách. Cho i Adrien vzaly každá svůj kufr a vystoupily z vlaku. Nástupištem se rozlehl silný hluboký hlas: „Prváci, ke mně!“

Adrien se otočila a její pohled zakryl obrovský člověk. Ani se nedalo říct člověk, byl to spíš obr. Jenom se na něj podívala, napadla Adrien jediná osoba, madame Maxime. On měl velmi podobnou postavu jako ona. Byl vysoký asi dva a půl metru. Na sobě měl obrovský spratkový kožík, opásaný širokým páskem. Obličej měl porostlý hustým plnovousem a na nezakrytých místech byl zjizvený. Vypadal, jako by se s někým popral.

„Slečno de Creubell?“ ozval se kousek od ní nějaký hlas. Adrien na to nereagovala. Zase byla myšlenkami u Krásnohůlské akademie a u ředitelky školy madame Maxime.

„Slečno de Creubell?“ ozvalo se hlasitěji. Teď už se Adrien otočila a uviděla známou, přirozeně přísnou tvář profesorky McGonagallové.

„Dobrý den, madame, profesorko,“ pozdravila ji trochu zmateně Adrien.

„Vítám vás v Bradavicích, slečno de Creubell. Pojd'te, prosím, za mnou. Musíte se ještě před zařazováním setkat s ředitelem školy. Zavazadla a klec se sovou můžete nechat tady. My se o ně už postaráme,“ řekla profesorka McGonagallová, když Adrien za sebou táhla svůj objemný kufr a v druhé ruce měla klec s krásnou sovou pálenou.

Adrien rychle spěchala za profesorkou McGonagallovou, a ta ji vedla k jednomu velkému vozu. Najednou se zarazila. Do kočáru byla zapřažena velká zvířata. Vypadala jako koně, jenom neměla kůži. Maso bylo přímo na kostech přilepené šlachami, měla křídla a protáhlý dračí čenich, na kterém byly prázdné oči. Adrien věděla, co jsou zač. Říkali si o nich ve čtvrtém ročníku v Krásnohůlkách.

Thestralové jsou velmi zvláštní tvorové. Vidí je jenom lidé, kteří někdy v životě viděli smrt někoho blízkého. Mají skvělý orientační smysl a jsou velmi rychlí. Proto jsou některými kouzelníky používáni jako přepravní prostředek. Jediné ochočené stádo na světě se nachází v Bradavicích. Někteří kouzelníci věří, že thestralové přinášejí smůlu. Proto se jich bojí. Thestralové se živí zdechlinami... vybavovala si pomalu v mysli.

Ale jak je možné, že je vidím? Já jsem přece neviděla nikoho zemřít, přemýšlela.

„Slečno de Creubell?“ zeptala se starostlivým tónem profesorka McGonagallová. Adrien se k ní otočila.

„Stalo se Vám něco?“ zajímala se profesorka McGonagallová.

„Ne...“ odpověděla Adrien rychle. „Nic mi není.“

„Tak si, prosím, nastupte. Pan ředitel na nás čeká.“

Kočár se rozjel po kamenité cestě a za chvíli před sebou uviděli hlavní bránu Bradavického hradu.

Poslední skupinka studentů se ztratila v hradě a Adrien s profesorkou McGonagallovou vystoupily z kočáru. Profesorka McGonagallová ji provedla bránou, vešly do rozlehlé předsíně a potom zmizely v dlouhé chodbě. Asi v půli se náhle objevily masivní dveře a ony vstoupily.

Adrien se rychle rozhlédla po místnosti. Po stěnách byla spousta obrazů slavných čarodějů a čarodějek. Pod každým obrazem bylo jméno dotyčného kouzelníka a také něco o jejich skutcích. Po celé délce místnosti byl dlouhý stůl a kolem něj bylo naskládáno mnoho pohodlných židlí.

„Tohle musí být sborovna,“ pomyslela si Adrien.

V čele seděl nějaký kouzelník. Jakmile si jich všiml, vstal. Byl vysoký, hubený, měl dlouhý bílý plnovous, který mu sahal až na břicho, a na očích měl nasazený půlměsíkové brýle. Ve tváři se mu objevil bezstarostný úsměv. *Albus Brumbál*, problesklo Adrien v hlavě.

„Vítám Vás v Bradavické škole čar a kouzel, slečno de Creubell,“ pozdravil ji Brumbál.

„Dobrý den, pane profesore,“ odpověděla na pozdrav Adrien.

„No... Máme jenom trochu času, takže vás rychle seznámím s dnešním programem,“ informoval ji. „Za chvíli se mnou půjdete do Velké síně. Dnes si zatím sednete ke stolu profesorů, od zítřka už budete sedět u svého kolejšího stolu. Počkáme, až Moudrý klobouk zařadí všechny žáky prvního ročníku, a potom se mnou půjdete do mé pracovny, kde Moudrý klobouk zařadí i vás. Všechno jasné?“

Adrien přikývla.

„Abych nezapomněl. Minervo, prosím tě, mohla bys ke mně do pracovny dojít pro Moudrý klobouk?“ otočil se Brumbál na profesorku McGonagallovou.

„Samozřejmě,“ řekla a dlouhými kroky odešla ze sborovny.

„Tak, a my už bychom měli jít na slavnost, abychom nezmeškali začátek,“ řekl Brumbál a vedl Adrien ze sborovny. Prošli chodbou zpátky do předsíně, tou šli napříč, až se dostali k velkým dveřím. Brumbál otevřel a Adrien zůstala stát úžasem. Před ní se rozléhala obrovská síň, u čtyřech dlouhých stolů seděly stovky studentů a uprostřed se mačkala asi další stovka prváků. Kousek před prváky byl další dlouhý stůl pro profesory. Po stěnách visely dlouhé barevné šály se znaky jednotlivých kolejí, Zmijozelu, Nebelvíru, Mrzimoru a Havraspáru. Nad stoly se ve vzduchu vznášely tisíce svíček. A nad nimi bylo něco, co Adrien vyrazilo dech úplně. Místo stropu tam byla tmavá obloha. Tu a tam začínaly probleskovat malé hvězdičky, a také tam zářil měsíc. Do úplňku měl ještě daleko, teprve měl tvar tenkého srpku. *Nádhera*, pomyslela si. Z rozjímání ji vyrušil až Brumbál.

„Slečno de Creubell, můžete jít, prosím, za mnou?“

„Ano, už jdu...“

Oba šli napříč místností k hlavnímu stolu a za Adrien se otáčela spousta studentů. Síní se rozlehlo vzrušené šeptání.

„Kdo to je? Ta přece nejde do prvního ročníku.“ nebo „Ta je ale krásná...“ To jenom, abyste si dokázali představit, jak Adrien omámila studenty kolem sebe, jen co se objevila ve Velké síni.

Adrien to potěšilo, ale navenek nedala nic znát. Jenom kráčela síní za Brumbálem až k dlouhému, napříč postavenému stolu pro profesory. Brumbál se posadil a židle pro ni byla hned vedle té jeho. Adrien se také pomalu posadila a dívala se na prváky. V jejich očích se mísil strach a úžas z toho všeho, co se kolem nich děje a nachází. Najednou Brumbál vstal. Síň okamžitě ztichla.

„Vítám vás tady všechny. Tak jsme se tu zase sešli po dvou měsících prázdnin. Doufám, že jste si je pořádně užili, ale teď už pro vás začíná nový školní rok v Bradavicích. Ale to jsem vám teď říct nechtěl. Na to bude potom času dost. Ze všeho nejdřív vám všem chci představit nového profesora na Obranu proti černé magii, profesora Stonea.“

Celá Velká síň tleskala a své pohledy obrátila na profesora. Byl mladý, nanejvýš mu mohlo být něco okolo pětadvaceti. Profesor vstal a výškou se mohl rovnat Brumbálovi. Světle hnědé vlasy měl spletené do jednoho širokého copu.

„Děkuji vám všem za milé přivítání. Těším se, až se spolu budeme setkávat na mých hodinách. Ještě jednou děkuji,“ řekl a jeho hlas se zdál být upřímný. Potom Brumbál pokračoval.

„A ještě pro vás mám jednu novou tvář. Dovoluji si přivítat novou studentku, Adrien de Creubell, která k nám přestoupila z Francie, z Akademie v Krásnohůlkách. Tento rok nastoupí do šestého ročníku naší školy čar a kouzel.“

Adrien se postavila a pohledem těkala po zaplněné síni, která začala znovu tleskat. Pohledem se zastavila až u Cho, která se na ni mile usmála. To ji mírně povzbudilo.

„Adrien zatím nebyla zařazena do žádné koleje. Její přidělení do koleje proběhne až po slavnosti, u mě v kabinetě. A teď se dáme do zařazování našich nejmladších studentů.“

Profesorka McGonagallová se objevila s kloboukem ve dveřích a postavila ho na malou trojnožku. Klobouk náhle ožil a začal zpívat svou novou písničku:

*Jsem tu už dlouho, milí žáci,
viděl jsem vaše babičky,
však stejně pořád poznám jací
jste v hloubi svojí dušičky.*

*Přistupte blíže, ať jste, kdo jste
a počkejte na ortel můj.
Třeba i nos nahoru noste,
ale já stejně zvolám - STÚJ!*

*Přede mnou všichni stejní bud'te,
ač uvnitř jste každý jiný,
nejprve sami sebe sud'te,
kdo je pracant, kdo je líný?*

*Tak nasad'te si mne na hlavu,
já vám o vás všechno řeknu.
A potom zakřičím do davu,
až se toho i sám leknu.*

*Čtyři koleje máme tady,
každá jinou vlastnost cení.
Protože si však neví rady,
jiného než mě tu není.*

*Nebelvír statečnost cení si,
též chrabrost je v něm vítána.
Nestrkej své prsty do mísy!
Sic tu budeme do rána...*

*V Havraspáru chytrost je vkladem,
který mnohokrát se vrátí.
Nenech svou hlavu ležet ladem,
jinde se tvůj rozum ztratí.*

*Za zmínku též Mrzimor stojí,
pracanti tu najdou místo.
A když se někdo octne v loji,*

pomocnou ruku dají jistou.

*Zmijozel, ten k nim také patří,
vymýšlejí kličky samé
a s nikým jiným nejsou bratři,
ale pozor - zdání klame.*

*Ty čtyři tvoří jeden celek,
spolu navzájem soupeří.
Tak doufám, že ses toho nelek',
neboj, bude čas k večeři.*

*Jen si mě ještě na hlavu dej
a já ti řeknu, kam máš jít.
nad mým rozhodnutím nereptej,
k svému běž se rychle posadit.*

*A koleji své pořád dobře služ,
ať radost z tebe může mít,
tak přístup a nezdržuj mě už,
na hlavu pojd' mě nasadit!*

Velkou síní se spustil obrovský potlesk. Potom se slova zase ujal Brumbál.

„Až budete jmenováni, vykročíte a na hlavu si nasadíte tento klobouk. Až se dozvíte do které koleje jste zařazeni, půjdete se posadit ke svému kolejnímu stolu. Tak se do toho dejme!“ vykřikl Brumbál.

Profesorka McGonagallová se postavila vedle teď už nehybného klobouku, rozvinula dlouhý pergamen a začala vyvolávat nové studenty.

„Abaddon, John!“ Zvolala. Z početného zástupu vyšel drobný chlapec. Opatrně se posadil na stoličku, nasadil si klobouk na hlavu a celá místnost ztichla.

„Havraspár!“ vykřikl po chvíli klobouk. Od Havraspárského stolu se neslo hlasité přivítání. Chlapec se k nim posadil a Zařazování mohlo pokračovat.

Profesorka McGonagallová trpělivě jmenovala spoustu dalších žáků. Bachelorová, Anne byla zařazena do Zmijozelu; Fable, Theo se rozběhl ke stolu Nebelvíru. A tak to šlo dál.

„Oblivion, Anthony!“ pokračovala profesorka McGonagallová. Z prořídle skupinky vystoupil o něco vyšší chlapec a posadil se na trojnohou stoličku. Klobouk byl na jeho hlavě jenom chvíli a hned vykřikl: „Mrzimir!“

Konečně se profesorka McGonagallová dostala až k Zestové, Petře, kterou Klobouk poslal do Zmijozelu.

Po Zařazování odnesla profesorka McGonagallová klobouk z místnosti a Brumbál znovu vstal.

„Zařazení je dokončeno. Mám vám ještě sdělit několik víceméně důležitých věcí, ale to počká až po jídle! Dobrou chuť přeji všem!“ řekl.

Najednou se před každým studentem i profesorem objevila spousta vynikajícího jídla. Před Adrien dokonce několik ryze francouzských jídel, což ji překvapilo. Ležely tam takové pochoutky jako třeba Baskická vejce, Korsické závitky a také Adrienino oblíbené Frikasé z kuřete.

Až se všichni do sytosti najedli, jídla zmizela a před nimi zase zbyly jen prázdné talíře.

„A teď k těm několika upozorněním, která jsem vám slíbil před chutnou večeří. Pan školník Filch mě poprosil, ať vám připomenou, že se na chodbách nesmí ani o přestávkách čarovat nebo provozovat kouzelnické souboje. Komu by se zachtělo přečíst si celý seznam zakázaných věcí, klidně si ho může jít prohlédnout do kabinetu pana Filche, kde se nachází kompletní a už zahrnuje

stovky zákazů. Pan Filch se na vás bude jistě velmi těšit,“ poznamenal Brumbál ironicky. „Dále pro nové, ale i pro studenty z vyšších ročníků...“

Adrien se zdálo, že se Brumbál na malý okamžik zadíval k Nebelvírskému stolu.

„... do Zapovězeného lesa je vstup zakázán! A to by pro dnešek bylo už všechno. Prosím, následujte prefekty do svých kolejních místností.“

Celá síň začala hlučet a drala se k východu. Brumbál se teď otočil k Adrien.

„Tak a vás ještě čeká Zařazení, slečno de Creubell. Následujte mě, prosím,“ řekl Brumbál vlídně. Provedl ji několika tajnými chodbami, potom narazili na mramorové schodiště, a pak se ocitli v dlouhé prosvětlené chodbě. Na stěnách visely jen pochodně, které sloužily jako účinné osvětlení, a na konci chodby byl ve zdi zasazen kamenný chrlič.

„Červená lentilka,“ řekl Brumbál, jakmile se dostali až k němu. Chrlič ožil a za ním se objevilo kamenné schodiště. Brumbál pomalu stoupal nahoru a Adrien šla hned za ním. Jakmile vstoupili, Adrien se zastavila na prahu a prohlížela si místnost. Byla kulatá. Po stěnách byla spousta obrazů, nejspíš s bývalými řediteli Bradavické školy a všechny portréty se teď dívaly přímo na ni. Vzadu byla velká knihovna a před ní na bidélku seděl nějaký pták. Adrien si ho pečlivě prohlížela a pak jí to docvaklo. Fénix... Kousek napravo od fénixova bidélka byla jí už známá třínohá stolička se starým kloboukem.

„Tak se do toho dáme?“ zeptal se Brumbál. Adrien přikývla a posadila si Moudrý klobouk na hlavu. Klobouk ožil a Adrien uslyšela hlas Klobouku.

„No...“ protáhl klobouk, „Chytrá ty jsi... O tom není pochyb... Ale v poslední době trochu líná... Třeba se to časem změní... Takže to bude HAVRASPÁR!“ Poslední slovo klobouk vykřikl a Adrien si ho sundala z hlavy.

„Fawkesi, sežeň a přiveď sem, prosím, profesora Kratiknota.“ Zlatý fénix prolétl ven oknem a za moment se ve dveřích objevil malinký profesor. Měřil asi metr a když promluvil, měl strašně vysoký, až pisklavý hlasek.

„Co si přejete, pane řediteli?“ zapištěl profesor Kratiknot.

„Slečna de Creubell byla zařazena do vaší koleje. Mohl byste jí ukázat co a jak, a její pokoj?“ ptal se Brumbál.

„Samozřejmě. Pojd'te se mnou, slečno.“

Adrien a profesor Kratiknot vyšli z místnosti a zamiřili chodbou dál. Prošli nějakým podchodem a před nimi se objevilo vysoké schodiště. Oba pomalu vycházeli schody, když se pohnulo. Adrien se musela chytnout zábradlí, aby nespadla.

„To jsou pohyblivá schodiště. Každou chvíli mění svá místa. Ale my půjdeme tudy,“ řekl profesor Kratiknot svým pisklavým hlasem, když se dostali na páté podlaží. Zatočili doprava, potom doleva a zastavili se v široké chodbě u jednoho rytířského brnění po pravé straně.

„Toto je vchod do společenské místnosti Havraspáru, musíte brnění říct heslo a ono vás potom pustí dovnitř,“ pokračoval profesor Kratiknot. „Heslo je Patronus.“

Jakmile to profesor Kratiknot dořekl, brnění udělalo dva kroky na stranu a za ním se začal objevovat otvor. Adrien pomalu vešla za Kratiknotem a zastavili se až ve společenské místnosti. V krbu plápolal oheň a po pokoji bylo rozmístěno mnoho malých stolků, u kterých stály modře polstrované židle. Tu a tam bylo i modré křeslo. Na zemi se rozprostíral stříbrný koberec a na zdi proti nim byl vykreslen znak Havraspáru.

„Váš pokoj je v této chodbě,“ profesor Kratiknot ukázal doprava. „Budete mít společný pokoj s Lisou Turpinovou, Padmou Patilovou, Mariettou Edgecombeovou a Cho Changovou.“

Při těch slovech Adrien poskočilo srdce. Cho Changová. Jediný člověk, kterého zatím zná, a bude s ní mít pokoj. To ji potěšilo.

„Jsou to šesté dveře nalevo. To je asi vše. Přeji dobrou noc, slečno de Creubell,“ rozloučil se svým vysokým hlasem profesor Kratiknot.

Adrien vešla do ložnice a zjistila, že všechna děvčata už spí. Vedle její postele stála klec se sovou. Adrien přešla k ní, pohladila Mel a všimla si, že už v pokoji má i svá ostatní zavazadla.

Potom si opatrně lehla do dubové postele s nebesy. Když tak přemýšlela, vzpomněla si, že slíbila rodičům, že jakmile si najde volnou chvíli, napíše jim. Sáhla na stolek pro svou hůlku a zamumlala „Lumos.“ Tenký pramínek světla mířil přímo na kufr, ve kterém teď Adrien hledala kousek pergamenu a brk. Namočila brk a začala psát.

Milí rodičové,

cesta sem byla celkem pohodlná. V Bradavickém expresu jsem potkala jednu dívku, Cho Changovou. Je to celkem příjemná dívka, ale... Moudrý klobouk mě zařadil do koleje Havraspár. Na pokoji jsem s tou Cho a s ještě dalšími třemi děvčaty, nějakou Lisou, Padmou a Mariettou. Ty jsem ještě nestihla poznat. Jsem unavená, takže si jdu lehnout. Zatím ahoj a mějte se krásně. Stýská se mi po vás a po celé Francii.

Vaše dcera Adrien

Adrien srolovala pergamen do ruličky, napsala tam „de Creubellovi“ a potom ještě vzala druhý kousek pergamenu a začala znovu psát.

Drahá Lorraine,

ani nevíš, jak se mi stýská po Tvé usměvavé tváři. Chybí mi Tvá jistota ve všem, co děláš. Potkala jsem tady jednu holku. Mohla by to být i skvělá kámoška, ale prostě to nejsi Ty. Vůbec nevím, co tady bez Tebe budu dělat.

Ten Moudrý klobouk mě zařadil do koleje Havraspár, ale to Ti asi nic neříká...

Mám za sebou těžký den a jsem strašně unavená, tak si jdu lehnout.

Pa Tvá Adrien

Na druhou ruličku napsala „Lorraine“ a obě role pergamenu přivázala sově na nohu. „Mel, tohle odnes mým rodičům a tohle Lorraine. Let!“ S těmito slovy pustila sovu a ona vylétla otevřeným oknem do černé noci.

„Nox!“ zhasla Adrien hůlku, položila se do polštářů a ocitla se ve světě snů.

Kapitola 5

Sny

„Adrien? Vstávej!“ Adrien otevřela oči a zamžourala nad sebe. Viděla tam Cho, která už na sobě měla hábit.

„Ahoj,“ zamumlala rozespale Adrien. „Kolik je hodin?“

„Sedm,“ odpověděla Cho. „Rychle vstaň, ať mám dost času ukázat ti to tady.“

„Jasně,“ řekla neochotně Adrien, vstala a začala v kufru hledat prádlo. Rychle se převlékla do hábitu. „Kde jsou ostatní?“ zeptala se.

„Asi v koupelně. Lisa s Padmou tam jsou vždycky dlouho. A Marietta šla asi poslat dopis. Už jsi hotová? Bezva, tak jdeme do koupelny. Musím ti ukázat Lisinu kočku, je nádherná, ale pořád se někde toulá,“ řekla Cho a vyšla z ložnice.

Adrien ji následovala. Obě prošly malou chodbičkou kolem dveří do ložnic a na konci byly světlé dveře s nápisem *Koupelna – dívky*. Cho otevřela a vešla s Adrien dovnitř. Byla to poměrně malá místnost, ale když dovnitř vešla Adrien s Cho, roztáhla se a vlevo přibyla dvě umyvadla se zrcadly a políčkami. Koupelna měla na zdích světle modré kachličky a na podlaze světle žlutou dlažbu. Vpravo byly troje dveře s nápisy *Vana* a troje dveře s nápisy *Sprcha*. Naproti vchodovým dveřím bylo velké okno, které prosvítlo celou koupelnu a kolem celé místnosti vysoko visely malé pochodně.

„Dobré ráno, holky,“ pozdravila Cho tři dívky, které si mezi sebou povídaly.

„Ahoj Cho,“ odpověděly všechny tři téměř najednou.

„Tohle je Adrien a bude s námi na pokoji,“ představila Cho Adrien.

„Vítej v Havraspáru. Já jsem Lisa,“ řekla dívka s blondatými vlasy, na kterých měla sytě červený melír. Na každém uchu měla čtyři náušnice a v nose měla taky díрку.

„Já jsem Padma. Nepleť si mě se sestrou, jsme totiž dvojčata,“ představila se holka s dlouhými hnědými vlasy a hnědozelenýma očima.

„A já jsem Marietta, ale říkej mi Mer,“ pověděla červoláaska, která měla na čele nějaké červené čáry.

„Ahoj. Dík za uvítání,“ usmála se Adrien.

„Tak dělejte, ať to stihneme na snídani,“ popohnala ostatní Lisa. Všech pět si jich začalo čistit zuby a potom se česat.

„Pojďte, už je půl osmé,“ řekla Cho. „Liso, dělej, prosím tě. Namaluješ se potom.“ A všechny se vyhrnuly do společenské místnosti, kde u krbu sedělo několik studentů.

„Vy nejdete na snídani?“ zeptala se Lisa.

„No, my jsme v prvním ročníku a zapomněli jsme cestu do Velké síně,“ řekl malý chlapec a zatvářil se provinile.

„Tak pojdte, vy tam! A dělejte, nemáme moc času!“ houkla Lisa na ostatní prváky, rychlým krokem prošla na chodbu před brněním a netrpělivě čekala na ostatní. Když všichni přišli do Velké síně a usadili se ke stolu, přišel za nimi prefekt a rozdál jim rozvrhy, ale Adrien žádný nedostala.

„No Bylinky, Obrana proti černý magii, Věštění z čísel a Astronomie s Nebelvírem by šly. Přeměňování, Dějiny a Formule s Mrzimorem taky, ale Lektvary, Péče o tvory se Zmijákem, to bude děsné,“ řekla Lisa.

„Hm. Máš pravdu Lis,“ řekla Cho.

„No jo. Já zase nechodím na Péči, ale na Mudly s Mrzimorem,“ řekla Padma.

„Jo. Já na Péči taky nechodím a mám Jasnovidectví se Zmijozelem,“ zašklebila se Marietta. „Na co chodíš ty, Adrien?“ zeptala se.

„No, my jsme ve Francii neměli stejné volitelné předměty jako vy. Chodila jsem tam na Latinu a na Uřknutí a jak se jim ubránit,“ odpověděla Adrien.

„Slečno de Creubell!“ Adrien se otočila a viděla tam profesorku McGonagallovou, která si to mířila k ní. „Přeji vám hezký den, děvčata. Slečno de Creubell, mohla byste jít, prosím, se mnou?“

„Jistě, paní profesorko,“ řekla Adrien, vstala, mávla na své nové kamarádky a šla za profesorkou.

„Slečno de Creubell, jak už jsem vám říkala, musíte se do dvou dnů rozmyslet, na jaký předmět se přihlásit,“ řekla profesorka McGonagallová u profesorského stolu. „Tady máte možnosti. Minimálně se smíte přihlásit na dva předměty a maximum není určeno. Doporučuji vám ale maximálně čtyři předměty. Měli jsme tu i takové, kteří se přihlásili na všechno, a potom to vůbec nestíhali,“ pokračovala profesorka a podívala se na nebelvírský stůl. „Tak to je asi vše. Poradte se s někým, kdo už má s těmito předměty zkušenosti. Pokud nic nepotřebujete, můžete se jít posadit.“

„Děkuji,“ řekla Adrien a rychle se vrátila ke stolu.

„Co je?“ zajímala se Lisa.

„Mám si vybrat, na co budu chodit,“ řekla Adrien.

„No. Já ti doporučuji Péči o kouzelné tvory a Věštění z čísel,“ radila Lisa.

„Ano, Věštění z čísel by mohlo být zajímavé,“ přemýšlela Adrien nahlas. „Mudlové mě moc nezajímají a na Jasnovidectví prý nemám vlohy. Asi jo. Budu chodit na Čísla a na Péči. Ještě si to rozmyslím. Zítra to řeknu Kratiknotovi, ať to mám z krku,“ řekla Adrien a zakousla se do chleba s máslem a medem.

„Tak pojďme. Teď máme dvouhodinovku lektvarů, tak ať nemá Snape řeči,“ řekla Lisa a dopila své kakao.

„Pane bože co to je za kolej a profesora? To bylo hrozné,“ stěžovala si Adrien po konci hodiny lektvarů.

„Zvykej si,“ řekla smutně Padma.

„Kdyby tam aspoň nebyla taková zima,“ řekla Lisa.

„Co máme teď?“ zeptala se Adrien.

„Teď je volno. Jdeme ven?“ zeptala se Lisa.

„Jo. Musíme si užít hezké počasí, dokud nezačne zima,“ odpověděla Padma, když konečně vyšly ze sklepení, kde se konaly hodiny lektvarů, do Vstupní síně.

„Hej ty!“ křikla Lisa na malého prváka, který se leknul a zakopl. „Neboj se a pojď sem. Hele, za to, že jsem ti ráno ukázala cestu do Velké síně, odnes tohle do společenské místnosti a polož to tam někam na stůl, jo? Nastav ruce,“ řekla Lisa a naložila na chlapce své pomůcky na lektvary. „A ještě tohle,“ ukázala Lisa na své kamarádky a vzala jim jejich věci. Malý prvák přes svůj náklad ani neviděl, ale odpotácel se pryč.

„Hele ty mu pomoz, jo?“ řekla Lisa klukovi, který vyšel ze sklepení.

„Chudák,“ začala se smát Padma.

„Něco za něco, ne?“ odpověděla Lisa. Všech pět jich přešlo síň k velké otevřené bráně, která vedla na pozemky, a vyšlo ven.

„Teda, tady je ale horko. Takhle snad v září ještě nebylo,“ libovala si Lisa a vyhrnula si rukávy.

„Co to máš na ruce, Lis?“ zeptala se Cho.

„Nový tetování. Hezký, ne? Dlouho jsem si nemohla vybrat, které si nechám udělat, ale myslím, že jsem si vybrala dobře,“ pochválila sama sebe Lisa a koukala si na zápěstí, na kterém měla kolem dokola tetování, které vypadalo jako náramek.

„Jo je super,“ usmála se Adrien.

„A to jsi ještě neviděla to, co mám na zádech. To sice příšerně bolelo, ale stojí to za to,“ řekla Lisa a zasmála se.

Ve zbytku dne Adrien byla na hodině Dějin čar a kouzel a dvouhodinovce Bylinkářství, které ji moc bavilo.

„Jé, konečně jsem se najedla. Měla jsem hrozný hlad,“ řekla Marietta po cestě do kolejní místnosti.

„Hele Mer, co jsi dělala ve sklepení s Pansy Parkinsonovou? Myslela jsem, že nemáš zapotřebí bavit se s takovýma lidma,“ řekla podrážděně Padma.

„Cože?“ rozkřikla se Cho, „Ty se bavíš s Parkinsonovou? To snad nemyslíš vážně? Ty si nepamatuješ, co všechno nám provedla?“

„Hele, nevím, jak jsi na to přišla, Padmo, ale vůbec to není pravda,“ zvýšila hlas Marietta a zrudla.

„Snad mi nechceš říct, že si vymýšlím. Když skončila hodina dějin, vzpomněla jsem si, že mám ve sklepení lahvičku inkoustu, a vrátila jsem se tam, ale byla jsi tam ty a Pansy a něco jste si šuškaly!“

„Je to pravda, Marietto?“ zeptala se našťavaně Cho.

„Ne!“

„Nelži!“ křičela Padma.

„Patronu,“ řekla Lisa a všechny vešly do kolejní místnosti.

„HELE, MARIETTO, ŘEKNI MI PRAVDU!“ křičela našťavaně Cho. „Jestli si to totiž nepamatuješ, tak mě Parkinsonová několikrát přeměnila v žábu a krysu a pustila na mě kočku. Nebo taky s oblibou Lise a Padmě bere pomůcky a hází je z okna!“

„NO TAK FAJN! VŠICHNI SI TRHNĚTE NOHOU! MŮŽU SE KÁMOŠIT S KÝM CHCI A JE MI FUK, JESTLI SE VÁM TO LÍBÍ! PANSY JE NÁHODOU DOBRÁ KAMARÁDKA!“ křičela Marietta.

„Bezva!“

„Dej mi pokoj, a jestli ti vadí, že se bavím s Pansy, tak si zvykej!“ křikla Marietta, běžela do ložnice a praskla dveřmi.

„Hele, chceš vidět to moje tetování?“ zeptala se klidně Lisa.

„Jo chci,“ kývla Adrien. Lisa se ohlédlá, jestli není někdo ve společenské místnosti, a potom si vyhrnula hábit až nad pupík a otočila se k Adrien zády.

„To je ale hezké. Takové ukazovali v televizi,“ řekla Adrien.

„Vy máte telku?“ zeptala se Padma.

„My ne, ale moje kamarádka Lorraine ji má.“ Adrien si se jménem Lorraine vybavila Krásnohůlky a celou Francii a bylo jí zase do breku.

„Dávali to na satelitu,“ zaháněla slzy Adrien.

„Na čem?“ zeptala se Cho, která byla pořád trochu v šoku z hádky.

„Satelit je taková věc, na které vysílají programy z ciziny.“

„Aha.“

„Nechce se vám jít spát?“ zeptala se Adrien.

„Jo. Hele, Marietty si vůbec nevšímejte, jo? Chtěla, abychom jí dali pokoj, tak jí ho dáme, ne?“ řekla jízlivě Lisa a všechny se odebraly do ložnice, kde se převlékly do nočních košil a hned usnuly.

Adrien ráno otevřela oči a slyšela nepříjemné ťukání na okno. Posadila se a za oknem viděla sedět něčí sovu. Rychle vstala, otevřela okno a sova vlétla do ložnice. Usadila se na Padmin kufr. Adrien se koukla na Choin budík a zjistila, že je teprve půl páté. Sova se vznesla, posadila se na Padmu a houkla.

„Pššt! Je ještě noc, tak buď ticho, nebo všechny vzbudíš!“ napomenula ji Adrien. Bylo to ale zbytečné, protože se vzbudila Marietta.

„Ty už jsi vzhůru? A čím je ta sova?“ zeptala se rozespalá Marietta.

„Je Padmy,“ odpověděla Adrien.

„Hm. Ty mě taky nesnášíš jako ostatní?“

„Hele, já vůbec nevím kdo ta Pansy Parkinsonová je.“

„Aha. To je jedno. Chci ještě spát,“ ukončila rozhovor Marietta, ale sova zase houkla. Tentokrát se vzbudila i Lisa a Padma.

„Jé. Ahoj, Bet! Copak jsi mi přinesla?“ říkala Padma radostně sově. „No jo. Hodinky. Vždycky si je zapomenu. A v té krabičce bude určitě tvoje jídlo, vid’? No jo, vždyť to říkám,“ povídala Padma a usmála se. Adrien si lehla a usnula, ale každou chvíli ji probudila sova, když houkla nebo do něčeho vrazila.

„Vypněte to někdo, sakra,“ slyšela Adrien Lisu. „To už je půl sedmý?“

„Jo. Kde je Marietta?“ zeptala se Padma.

„Doufám, že hodně daleko,“ odfrkla Cho. Adrien otevřela oči a posadila se.

„Hele, Cho, co to je?“ zeptala se a ukázala na žluté papírky, ležící na každém nočním stolku. Vzala si svůj papírek, na kterém bylo napsáno:

Holky, promiňte, ale Pansy je příjemná a milá. Nechci, abyste mě kvůli ní neměly rádi. Marietta.

„Já to nějak vyřídím,“ oznámila Lisa a odešla z ložnice.

„Kam mohla jít?“ zeptala se Padma.

„To je fuk. Teď se převlíkneme, ne?“ řekla Cho a začala se převlékat. Adrien s Padmou se začaly převlékat taky.

„Co máme dneska za předměty?“ zeptala se Adrien.

„Myslím, že máme Přeměňování a Obranu, ale pak už nevím,“ řekla Padma.

„Tak hotovo, vyřízeno.“

Adrien se podívala ke dveřím, do kterých zrovna vcházela Lisa.

„Tys byla za Mer?“

„Jo. Byla v koupelně. Řekla jsem jí, že nám je jedno, s kým se baví, ale nesmí nám Pansy vnucovat a pomlouvat nás před ní. A také jsem jí řekla, ať nás Pansy nechá být a nedělá nám naschvály,“ řekla Lisa, jako by se nic nestalo.

„Dík. Sama bych jí to neřekla,“ pověděla vděčně Cho.

Po snídani se Adrien, Cho, Lisa a Pansy vydaly na Obranu proti černé magii. S Mariettou vůbec nemluvíly. Když přišly k učebně Obrany, byli tam už studenti z Nebelvíru. Adrien si všimla, že nějaká dívka s hnědými rozčezenými vlasy si ji zaujatě prohlíží.

„Promiň. Ty jsi Adrien vid’?“ zeptala se hnědovlásky. „Já jsem Hermiona Grangerová z Nebelvíru.“

„Ahoj. Těší mě. Jo, jsem Adrien. Hm... potřebuješ něco?“ Adrien se cítila trapně, ale nedala to znát.

„No, vlastně je to taková hloupost. Totiž, ty jsi z Krásnohůlek, vid’? Já jsem jednou byla na prázdninách ve Francii a Krásnohůlky mě zaujaly a moc se o ně zajímám, tak jsem myslela, jestli bys mi nemohla o Krásnohůlském paláci něco povědět,“ řekla nejistě Hermiona.

„Jo. Tak až skončí hodina, můžu ti o nich vyprávět, jestli budeš chtít,“ vyhověla Adrien, ale dělala to nerada, protože věděla, že mluvit o Francii a Krásnohůlkách jí nebude příjemné.

„Opravdu? To mám radost, jsi moc hodná, Adrien! Moc ti děkuju!“ Hermiona celá zářila a Adrien byla ráda, že někomu může udělat takovou velkou radost.

„Tak tedy po hodině, ano?“

„Domluveno,“ řekla Adrien a usmála se.

„Tak všichni pojd’te dovnitř! Rychle, za chvíli začíná hodina!“ volal profesor u dveří do učebny.

„Vítám vás na první hodině Obrany proti černé magii v letošním školním roce. Já jsem váš nový profesor, jmenuji se Stone a budeme se spolu setkávat každou středu touto dobou, a každý pátek v devět hodin. Dnes si probereme několik kleteb, které jsou...“

„Adrien? Ahoj, to je prima, že sedíme vedle sebe.“ Adrien se podívala doleva a viděla tam Hermionu.

„Ahoj. Jo, je to prima,“ přitakala neupřímně Adrien. „Promiň, ale jsem tady nová, takže chci dávat pozor a zapisovat si poznámky, abych si zvykla na tenhle styl učení, víš?“

„Jo, jasně. Já tě nebudu vyrušovat. Taky mi záleží na tom, jaké mám známky,“ řekla rozumně Hermiona a Adrien si oddechla, že teď nemusí nikomu vyprávět o Francii.

„Liso, kdo to je?“ zeptala se Adrien.

„Hermiona Grangerová. Celkem šprtka, ale jinak je fajn,“ řekla znuděně Lisa.

Po hodině byla patnáctiminutová přestávka a Adrien po cestě do věže, ve které se konala Astronomie, vyprávěla Hermioně o Krásnohůlkách.

„No a jsou tam veliké pozemky, na kterých chováme létající koně, létáme nad nimi na košťatech a procházíme se tam o přestávkách. Rostou tam růže, tulipány, lilie, muškáty a hodně dalších kytic, co krásně voní,“ vzpomínala Adrien a vybavovala si, jak se s Lorraine a ostatními děvčaty procházela okolo velkých pestrých záhonů s květinami.

„Musí to tam být nádherné vidět? Jé, to je hodina! Už musím běžet na hodinu. Tak děkuji a měj se! Třeba si zase někdy popovídáme. Ahoj!“ křikla Hermiona a běžela na hodinu.

Adrien si uvědomila, že už taky musí jít, a rychle běžela do schodů, aby dohnala ostatní kamarádky, které šly napřed.

„Vítejte na hodině Astronomie. Ve středu bude vždy jedna hodina teorie a v pondělí budou v noci dvě hodiny praxe. Pokud jste to přes prázdniny zapomněli, já jsem profesorka Samantha Sinistrová. Dnes vám rozdám mapy galaxie jménem „Locurus“ a vy s pomocí učebnice odpovíte na otázky, napsané na tabuli. Rozumíte? Já si ještě pohovořím se slečnou de Creubell a budu se vám hned věnovat. Slečno Changová, mohla byste, prosím, každému dát jednu mapu? Děkuji.“ Profesorka začala první hodinu Astronomie v tomto roce dlouhým monologem.

Adrien zjistila, že je v astronomii napřed, takže se do konce hodiny nudila a malovala si na pergamen různé rostlinky.

Zbytek dne proběhl v klidu. O Přeměňování se Adrien naučila, jak přeměnit lahvičku inkoustu ve velkou truhlu, a v Bylinkářství si zapsala teorii ze včerejší dvouhodinovky.

„Byla jsem za Kratiknotem a řekla mu, že budu chodit na Věštění z čísel a na Péči o kouzelné tvory. Tak už mi ráno dají rozvrh,“ říkala Adrien večer, když se sprchovala, do vedlejší místnůstky Cho.

„Bezva. Budeme chodit spolu na stejné předměty,“ pověděla Cho a utáhla kohoutek. „Já nevím, proč všichni říkají, jak je jasnoviectví úžasné, když je tam úplně trhlá profesorka.“

„No já nevím. Ještě jsem ji neviděla.“

„Buď ráda. Mně někdy předpověděla, že mě do týdne zabije někdo, kdo mě nesnáší, kouzlem Expelliarmus.“

„Hm. Zítra bude nudný den. Žádné zábavné předměty. Snad jenom Péče o kouzelné tvory,“ řekla Adrien a taky zastavila vodu.

„Viděla jsi Mariettu?“

„Ne, jenom na hodinách, ale nemluvila jsem s ní. Asi je zase s Pansy.“

„Jsem hrozně utahaná. Půjdem si už lehnout?“ zeptala se Adrien, když v noční košili vyšla ze sprchové místnosti.

„Jo. Jdeme spát,“ řekla Cho a obě se odebraly do ložnice. Padma už spala, Lisa si četla časopis a Marietta tam nebyla.

„Lis, byla tady Marietta?“

„Ne. Já ji neviděla. Je to divné. Ráno se nám omlouvala a teď tady vůbec není. Ještě nejdu spát, tak na ni počkám a připomenu jí ty lístečky, co psala,“ odpověděla Lisa.

„Hm... Tak jo. Dobrou noc,“ řekla Cho.

„Dobrou,“ popřály Lis a Adrien naráz.

Na konci září Adrien už znala všechny profesory a další studenty z Havraspáru. Věděla, jak umíchat Oživovací lektvar, přeměnit stůl v žebřík, jak se postarat o zraněného jednorožce, kde roste Visovník podivný a jak očarovat brk, aby psal to, co mu čaroděj nadiktuje. Několikrát vyprávěla

Hermioně Grangerové o Krásnohůlkách a Francii. Marietta se omluvila zbytku svého pokoje osobně a Cho se s ní začala kamarádit.

„Co myslíte, že dneska budeme dělat v Péči?“ zeptala se Lisa.

„Profesor Hagrid říkal, že půjdeme až na konec pozemků a tam nám ukáže nějaké zvíře,“ odpověděla Adrien po cestě k Hagridově boudě, kde se konaly hodiny.

„Přeju vám dobrou den. Ste tu všichni? Jo? Takže půjdem až k bráně, kde jsou nejlepší podmínky pro tadleta zvířata.“ Hagrid jim po cestě vyprávěl, o jaké zvíře se jedná a kde se vyskytuje.

„Tak a sme tady. Tenhle parit užirá kořínky užitekovejch rostlin a taky...“

Adrien přestala poslouchat, protože na obloze viděla svoji sovu Mel. Mel přiletěla k Adrien a posadila se jí na rameno.

„Leť ke mně do ložnice. Máme tam otevřené okno,“ zašeptala Adrien. Sovy ji opatrně štípla do ucha a odletěla. Adrien se už nemohla na Hagridův výklad soustředit, protože přemýšlela, co jí mohli rodiče a Lorraine napsat. Když slyšela z hradu zvonění, řekla svým kamarádkám, že musí jít napřed, a rozběhla se směrem k hradu, ve kterém už se celkem orientovala. Rychlým krokem vyšlapala schody až na páté patro a rychle proběhla chodbu k brnění.

„Patronus. Dělej, prosím,“ popoháněla netrpělivě brnění. Prošla otvorem ve zdi a proběhla společenskou místností do ložnice.

„Ahoj Mel. Počkej, hned ti dám napít,“ řekla Adrien a nalila do mističky v kleci vodu. „Tak ukaž, vezmu si od tebe ten dopis.“ Adrien rozbalila malou papírovou ruličku, na které bylo napsáno:

Ahoj Adrien. Děkuji ti za dopis. Jak se máš? Jsem ráda, že tam máš kamarádku. Tady ve Francii není nic nového, jenom máme jiného profesora latiny. Madame Maxime při zahajování nového školního roku oznámila, že jsi přestoupila, protože si chtěla vyzkoušet nový styl výuky. Jinak je tady bez tebe nuda. Moc se mi po tobě stýská. Já musím končit. Zase mi napiš!!! Měj se moc hezky a nezapomeň na mě!!!

Ahoj Tvá Lorraine

Jak bych na tebe mohla zapomenout Lorri? pomyslela si Adrien a pohladila Lisinu kočku. „Mel, ukaž mi ten druhý dopis od rodičů.“ Adrien si vzala velkou obálku, roztrhla ji a vyndala dopis.

Milá Adrien. Snad se máš hezky. Jaké to tam je? Myslíme, jací jsou profesori a ostatní studenti? Je dobře, že sis našla nové přátele, jako třeba tu Cho. Moc se těšíme, až přijedeš a budeš tu s námi. Napsala nám Lorraine, že se jí po tobě stýská.

Posíláme ti taky malý dárek a fotku, kterou jsme pořídili den před tím, než si odjela, pamatuješ?

Nebudeme se rozepisovat, ale až půjdete na výlet do té vesnice Prasinky, dej nám vědět přes krb ano? Je tam prý budova SOVÍ POŠTA, kde můžeš posílat dopisy a spojit se s někým krbem.

Tak se tedy měj hezky a určitě nám brzy napiš! Máme tě moc rádi.

Mamka a tatka

Adrien se podívala do obálky a viděla fotku. Vzpomněla si na ten den, co se fotili u ní na zahradě. Vyndala ji a dlouho se na ni dívala. Uprostřed fotky stála Adrien a pod ní seděla na trávě Lorraine. Vedle Adrien stál z každé strany jeden rodič a na rameni jí seděla Mel. Všichni se smáli a mávali. Adrien se usmála a pohladila vyfocenou tvář mamky.

„Adrien, ty už jsi tady? Ty jsi ale rychlá,“ smála se Padma, která spolu s Cho, Lisou a Mariettou vcházela do ložnice.

„Jo, spěchala jsem, protože mi přišla pošta. Napsala mi moje nejlepší kamarádka a rodiče. Hele, tohle je moje mamka a tatka,“ ukazovala Adrien fotku svým spolubydlícím. „Tohle jsem já a tady to je Lorraine. Chodily jsme spolu do školy.“

„To je u vás doma?“ zeptala se Padma.

„Jo. To je naše zahrada. Tady, jak je vidět kousek domu, mám pokoj.“

„Máte velkou a hezkou zahradu. A ty veliké stromy s ovocem!“ chválila Lisa. „To my máme taky celkem velkou zahradu, ale ty naše malé stromy nemají žádné plody.“

„Holky, já musím jít. S Pansy jsem se domluvila, že budeme sledovat nebe. Ahoj!“ oznámila Marietta a odešla, aniž počkala na odpověď.

„S Pansy... Pansy říkala... Pansy udělala... Pane bože, asi moc nepochopila, že nám Parkinsonovou nemá vnucovat!“ napodobovala Lisa Mariettin hlas a vztekala se.

„Hm. Půjdem ven?“ zeptala se Cho.

„Jdeme. Můžeme se stavit za profesorem Hagridem. Ti Pacholíčci, co nám dnes ukazoval, se mi líbili,“ řekla Padma.

„Tak běžte napřed. Já jen dodělám ten úkol z dějin a přijdu za vámi, jo?“ řekla popravdě Adrien a vytáhla si ze šuplíku knížku, psací potřeby a šla do knihovny. Po cestě narazila na Mariettu a Pansy.

„Ahoj Adrien. Kam jdeš?“ zeptala se Marietta.

„Ahoj Mer. Jdu do knihovny napsat úkol z dějin.“

„Aha. Tohle je Pansy. Asi jste se už viděly na lektvarech nebo tak.“

Adrien se na Pansy usmála a pozdravila ji, ale Pansy se na ni jen povýšeně podívala.

„Tak já půjdu, abych ještě mohla jít ven. Ahoj,“ pozdravila Adrien a odešla.

V knihovně bylo poměrně hodně lidí, a tak se Adrien posadila až mezi poslední regály, kam chodilo málo lidí a nebylo tam rušno. Začala psát požadovaný esej a každou chvíli se rozhlédla okolo, aby si rozmyslela, co napíše. Chvíli si takhle prohlížela knihy, až se její oči zastavily u hřbetu velké bílé knihy s nápisem *KOUZELNICKÉ ŠKOLY V EVROPĚ. Tam by mohlo být něco o Krásnohůlkách*, pomyslela si Adrien a vyndala si knihu. Rychle dopsala esej a šla si ke knihovnici, madam Pinceové, vypůjčit knihu o kouzelnických školách. Knihovnice si ji nedůvěřivě prohlédla a dala jí lísteček, na kterém bylo napsáno, do kdy musí knihu vrátit. Adrien se podívala na hodinky a zjistila, že je už půl sedmé, a tak si to namířila rovnou na večeři. Posadila k jídlu a otevřela knihu na obsahu.

„Krásnohůlky – strana 58,“ šeptala si pro sebe Adrien.

„Adrien, tady jsi. Nemohly jsme tě vůbec najít,“ volala udýchaně Cho a vypadala vyčerpaně.

„Ahoj. Byla jsem v knihovně, ale nějak mi to trvalo, tak jsem šla hned sem. Potkala jsem Mer s Pansy. Asi jste měly pravdu, když jste říkaly, jaká je. Marietta nás představila a ona mi neřekla ani ahoj,“ postěžovala si Adrien.

„Je jako většina lidí ze Zmijozelu. Co to máš?“ zeptala se Cho.

„Knížku, co jsem si půjčila v knihovně. Je tam něco o Krásnohůlkách, tak se podívám.“

„Hm. Je tam ještě lepší knížka a je jenom o kouzelnících ve Francii. Teď ji má ale půjčenou někdo jiný, chtěla jsem si ji půjčit pro tebe, ale je obsazená,“ řekla Lisa.

Po jídle šly do společenské místnosti, kde se připravily na zítřejší hodinu lektvarů a potom se šly umýt. Adrien si napustila vanu a dlouho v ní ležela. Vzpomínala na Lorraine, Francii, Krásnohůlky, svou rodinu a snažila se vzpomenout na to, co se stalo, když se tenkrát vracela od Lorraine domů okolo pekárny. Pořád si na nic nevzpomínala, tak přestala, protože si myslela, že to nemá smysl. Adrien zavřela oči a potopila se pod vodu. Najednou se jí vybavil něčí hlas, jak na ni volá. Rychle se vynořila a dívala se okolo sebe, jestli tam někdo není a nemluví na ni. Nikdo tam ale nebyl. Věděla, že jí určitě blesko hlavou něco, co se stalo té noci. Adrien se postavila, omotala okolo sebe osušku a vylezla z vany. Vypustila z ní vodu a začala si sušit vlasy. Pořád myslela na ten hlas, zdál se jí povědomý. Když byla suchá a oblečená do noční košile, rychle přeběhla chodbou do ložnice a lehla si do postele. Chtěla ještě přemýšlet o tom, co to bylo za hlas, ale únavou usnula.

„Adrien, co se jít projít k jezeru? Půjdem?“

„Jo, dobrý nápad!“
„Je to tady v zimě krásné, vid’?“
„Jezero je takové blýskavé a třpytí se. Je to nádherné.“

„Ne! To není možné! On nemůže být mrtvý! To prostě není pravda! Lžete!“
„Ale ano. Bohužel to pravda je. Ležel ve sněhu mrtvý.“
„Já vám nevěřím! Nechcete ho hledat, tak všem řeknete, že nežije!“
„Slečno de Creubell, říkám pravdu!“
„Dobře, budu vám věřit, ale až to uvidím!“
„Jste si jistá, že ho chcete vidět?“
„Ano.“
„Tak jdeme. Pojd’te z mnou.“

„Néééé! Kdo ti to udělal? Kdo?“
„Slečno de Creubell, pojd’te. Půjdeme odtud pryč.“

„To je mi ale zima.“
„Adrien, na, tady máš šálu.“
„Děkuju, jsi moc hodný.“
„Podívej. Odtud je vidět na okno mého pokoje.“

„Je mrtvý Adrien. Nemysli na něj. Snaž se zapomenout...“

Adrien se probudila úplně mokrá a po tváři jí stékala kapka ledového potu.

„Adrien, není ti něco?“ tvářila se ustaraně Lisa.

„Ne, to je dobré. Jenom noční můra. Kolik je hodin?“ zalhala Adrien.

„Půl třetí. Vzbudila mě tvoje sova, tak jsem jí dala trochu napít.“

„Děkuji, jsi hodná, Liso. Hm, tak já si půjdu trochu opláchnout obličej,“ řekla uspěchaně Adrien a rychle odešla do koupelny, kde se zamkla. Opřela se o zeď a začaly jí téct slzy. Nechápala, co ten sen měl znamenat. Byl zmatený a nesmyslný. Adrien sjela po zdi na zem a sedla si na studenou dlažbu. Dlouho plakala a potom někdo zatukal na dveře.

„Adrien, jsi tam?“ slyšela Lisin hlas.

„Jo, už jdu. Počkej chvíli.“ Adrien se postavila opláchlá si obličej a ruce od potu a vyšla z koupelny.

„Co jsi tam dělala tak dlouho?“

„Osprchovala jsem se celá.“

„Tak pojd’ spát. Jsem hrozně ospalá.“ Obě si lehly do postelí a popřály si dobrou noc. Adrien se najednou zachtělo hrozně spát a usnula.

Zdálo se jí to jako chvíle, co se znovu probudila. Vstala a její pohled přitáhl nádherný stříbrný měsíční kotouč. Odtrhla se od něj, zlehka přešla místnost, a jakmile došla do koupelny, podívala se do zrcadla. Ten pohled ji málem srazil k zemi. Odhodlala se podívat se znovu a v zrcadle spatřila zvláštní obraz. Ze zrcadla na ni zírala úplně jiná dívka. Měla dlouhé blondáté vlasy, roztažené po celých zádech. Byla vysoká, štíhlá a v obličejí velmi hezká. *Takhle vypadám mnohem líp*, pomyslela si. Když si trochu odstoupila, aby zjistila, jak vypadá z dálky, tak málem omdlela. Na místě, kde by měly být její nohy, se noční košile zužovala a vypadala čím dál víc jako mlha. Další věcí, která ji vyděsila, bylo to, že Adrien vůbec nestála na zemi, nýbrž se vznášela pár desítek centimetrů nad ní. Adrien nevěděla, co dělat.

Nikdo mě takhle nesmí vidět. Musím někam zmizet, zamyslela se. Zamířila ven z kolejní místnosti a doufala, že se jí podaří nepozorovaně proklouznout ven z hradu. Už byla skoro u hlavní brány,

když vtom jí výhled zastínila nějaká postava. Dlouhé stříbrné vlasy zakrývaly dlouhý fialový župan. Stál tam Brumbál. V Adrien se najednou něco probudilo. Slabý hlásek jí našeptával:

„*Je to nepřítel! Znič ho! Nesmí přežít!!!*“

V Adrien se náhle projevila neuspokojitelná touha zabít. Místností se dostala až k Brumbálovi. Byla blíž a blíž. Čím víc se přibližovala, tím víc se znovu měnila. Na jejích jemných ručkách se prodlužovaly nehty. Po chvíli měla neobyčejně dlouhé a ostré drápy. Zuby se jí také zvětšovaly a za chvíli vypadala jako upír. Už byla skoro u něj. Snažila se k němu natáhnout. *Ještě kousek*, sílil její vnitřní hlas. Chybělo jí už jen několik málo metrů, když se Brumbál náhle otočil. Skoro nepostřehnutelně vytáhl z kapsy hůlku a zaburácel: „Mdloby na tebe!“ Proti Adrien se rozlétl úzký červený paprsek a ona už neměla čas se mu vyhnout. Trefil ji přímo do hrudi a Adrien ucítila, jak pomalu ztrácí vědomí a padá k zemi. Když najednou...

„Adrien, vzbud' se! Měla jsi další zlý sen!“ křičel na ni někdo z dálky a hrozně s ní lomcoval. Adrien se probudila. Vypadala zmatená a vystrašená. Byla celá propocená. Všechny dívky v pokoji se kolem její postele shlukly.

„Co se stalo?“ zeptala se starostlivě Cho.

„Měla jenom noční můru,“ řekla Lisa

Adrien vstala a mírně se zapotácela. Lisa ji uchopila za paži a dovedla ji do koupelny. Adrien si opláchla obličej a cítila se mnohem lépe. S hrůzou zjistila, že je již sedm hodin. Rychle se oblékla. Byl všední den v týdnu, takže ji čekalo mnoho učení. Psychicky se ozbrojila do nového dne, nasadila úsměv, aby zamaskovala nevyspělost, a vyrazila s kamarádkami na snídani.

V podobném tempu jí dny rychle utíkaly a než se nadála, tak byl měsíc pryč. Noci však většinou probděla, nebo ji trápily zlé noční můry. Byla na ně zvyklá, pronásledovaly ji již ve Francii, a i tam si na ni holky stěžovaly, že je budí ze spaní. Trápilo ji to, ale nevěděla si s tím rady. Nemohla nic dělat, tak si s tím radši přestala lámat hlavu a bavila se s kamarádkami, jak to jen šlo.

Kapitola 6 Konkurz

Adrien se pomalu protáhla, pootevřela oči a pohledem spočinula na vínově červených závěsech své měkoučké dubové postele. Konečně, po měsíci v Bradavické škole čar a kouzel, se už každé ráno nedivila, co tady dělá a kde jsou její kamarádky z Krásnohůlek. Klouby ukazováčků si protřela oči, posadila se na posteli a tiše odhrnula závěs. Všechny její nynější spolubydlící ještě spaly.

Sáhla po hodinkách na svém nočním stolku: „Teprve půl sedmé...“

Snažila se vybavit, co se jí zdálo. Matně se jí za pevně sevřenými víčky pilného snažení objevovala postava Lorraine, jak se prochází okolo Bradavického jezera s nějakou dívkou.

„Jen kdybych si dokázala vzpomenout, kdo to byl.“ Znovu se zamyslela. Tmavé hnědé vlasy spletené do copu se záhadné dívce při chůzi houpaly sem a tam.

„Cho!“ tichý výkřik radosti nad vzpomínkou na prvního člověka, který na ni v Bradavickém Expresu promluvil, jí vykouzlil úsměv na rtech, který ale v zápětí zmizel. Podívala se směrem k její posteli s nebesy, odkud se teď z ničeho nic začal ozývat pláč. Najednou vzlyky utichly. Adrien to připouštěla nějakému škaredému snu nebo noční můře. Pravý důvod ale nevěděla.

Byla sobota, takže Adrien nemusela se vstáváním spěchat. Znovu si položila hlavu do obrovských polštářů a přemýšlela o uplynulém měsíci.

O několik minut později se začaly probouzet i ostatní dívky v ložnici. Adrien tedy vstala také. Oblékla si černý hábit, ozdobený vyšíváním havraspárským znakem na prsou. Z nočního stolku vytáhla hřeben a pročešávala si vlasy, které nikdy nenechávala rozpuštěné. I dnes je stáhla gumičkou do slušivého copu. Letmo se podívala do zrcadla.

Ještě řasenka, ozvalo se její vnitřní já.

Nevědomky po ní sáhla a už se chystala namalovat, když v tom ji něco zarazilo: „Proč to dělám?“

Zadívala se do svého odrazu pozorněji, zlaté a modré nitě lemovaly každý záhyb nového hávu. Ušklíbla se na sebe, otočila se a vyšla ze dveří ložnice. Očividně se jí v nové škole zalíbilo.

Scházela po dřevěném schodišti do společenské místnosti, odkud se ozývaly hlasy chlapců a dívek, některé zněly smutně, ale vzápětí uslyšela výbuch smíchu, takže z teorie nešťastného rána zbyl jen lehoučký, sotva viditelný stín krásné štíhlé Adrieniny postavy. Nakoukla do místnosti, plné těch človíčků a zaujala ji skupinka u nástěnky, která četla větší počet studentů než obvykle. S vypětím všech sil se dostala na dohled nově vyvěšeného plakátu:

FAMFRPÁLOVÉ DRUŽSTVO HAVRASPÁRU OZNAMUJE

všem studentům výše jmenované koleje:

V neděli 10. října roku 2004

v 17:00

**se bude na Bradavickém famfrpálovém hřišti
konat konkurz na nového střelce/novou střelkyni
výše uvedeného kolejního mužstva.**

**Podmínky: Vlastní koště, uchazeč musí být studentem minimálně 3.
ročníku**

Adrien si oznámení přečetla ještě asi dvakrát. Na koštěti létala opravdu skvěle, s otcem trénovala už od doby, kdy jí bylo pět. Navíc neměla jen nějaké z řady Zametáků, ale přivezla si s sebou svou chloubu, Nimbus 2001.

Střelkyně... Ve Francii hrávala házenou, a ještě než jí přiletěla první sova z Krásnohůlek, stala se ve svém oboru nejlepší útočnicí nejméně dvacetiletého dívčího družstva. V období, kdy měla hrát za mladší žačky, už hrdě střílela třicet gólů za zápas mezi šestnácti – sedmnáctiletými dorostenkami.

Z jejích úvah ji náhle vytrhla čísi ruka na jejím levém rameni.

„Ahoj Adrien.“

Otočila se tak rychle, jak to jen v davu na sebe se tlačících uchazečů o místo střelce v Havraspárském kolejném mužstvu šlo.

„Dobré ráno, Cho.“ Adrien se usmála na svou prozatím jedinou kamarádku.

„Půjdeš tam?“ Cho se zadívala na vývěsku svého družstva, prohlédla si všechny ty človičky okolo ní a pohledem ulpěla znovu v jejích oříškových očích. „Hrála jsi přece tu Vhazovanou nebo jak se to jmenuje.“

„Házenou,“ opravila ji Adrien, „neříkám že bych nechtěla...“

„Takže tě v neděli budu vyhlížet na hřišti,“ ukončila rozhovor Cho. Ještě se letmo usmála a potom už spěšným krokem mířila k Rogerovi Daviesovi, kapitánu Havraspárského famfrpálového mužstva, a něco mu horečně vysvětlovala. Mezi jednotlivými gesty a posunky zaznamenala Adrien i jeden významnější pohled směrem k vývěsce. Cho zachytila její zmatený výraz a potutelně se usklíbila. Potom společně s Rogerem přistoupila ke kamenné chladné zdi na konci Společenské místnosti, automaticky natáhla ruku k třiramennému pozlacenému svícnu a otočila ho o devadesát stupňů vpravo. Ve stejné chvíli se část šedivé zdi vysunula asi pět, šest palců k nim a škvírami do místnosti doléhalo zlaté světlo z chodby. Vyšli ven a stěna za nimi se opět zacelila.

Adrien ještě chvíli pozorovala místo, kde před chvílí ještě rozrušeně debatovali Roger s Cho. Vytrhla se z rozjímání nad tím, jestli je ta stěna opravdu šedá, nebo je to jen stín a zamířila zpátky ke schodišti do ložnice. S každým schůdkem byla rozhodnuta pevněji. Jestli tady má zůstat, musí si najít něco, co by ji bavilo. Ze školní brašny vytáhla pero, pergamen a lahvičku inkoustu.

Seběhla schody a dole málem srazila nějakou druhačku: „Promiň princezno!“ ještě se stihla usmát a už zatahovala za svícen. Vyběhla do chodby, lemované pochodněmi osvětlující obrazy po stěnách. Zabočila doprava, potom ještě jednou. Najednou se zarazila. V sovinci ještě nebyla... Rozhlédla se okolo sebe a zaposlouchala se. Nejprve neslyšela vůbec nic, jen svůj rychlý dech. Po chvíli usilovného soustředění zaznělo z dálky sotva slyšitelné zahoukání. A znovu. Vydala se dál po chodbě. Teď už ho slyšela naprosto zřetelně. Točité kamenné schody ji dovedly až k dřevěným dveřím. Vzala za kliku a přivítala ji snad stovka pohledů všelijakých sov. Když přecházela k nejbližšímu trámu u okna, pod každým krokem jí zapraskala lámající se sláma. Lehla si na široký trám, opřela se o něj lokty, otevřela kalamář a namočila do něj hrot výstavního brku. Na minutku se zamyslela a dala se do psaní.

Drazí rodičové,

začalo se mi tady v Bradavicích líbit. Hodiny jsou opravdu zajímavé, i když většinu z toho, co se místní studenti učí, už dávno znám z Krásnohůlek. Naší koleji chybí pro nastávající sezonu famfrpálu střelkyně a zítra je konkurz. Možná bych nemusela být nejhorší, nemyslíte? Tak i tak jsem se už rozhodla, že to zkusím. Takže mi zítra o páté držte, prosím, pěsti.

*S láskou Vaše milovaná dcera
Adrien*

Zbytek týdne uběhl jako voda a Adrien se cítila čím dál nervóznější. Jak nad svým rozhodnutím přihlásit se do konkurzu na střelkyni přemýšlela, začínala pochybovat. Co když se jí to nepovede a ona to nevyhraje?

Bylo krásné říjnové odpoledne a Adrien se rozhodla před konkurzem ještě podívat na hřiště a zatrénovat si. Vyběhla po schodech k dívčím ložnicím a pod postel sáhla pro svůj milovaný Nimbus 2001. Ale komu říct, aby šel s ní? Jediná osoba, která ji napadla, byla Cho. Ale kde asi teď Cho může být? Rozhodla se, že půjde sama, a třeba na někoho na hřišti narazí.

Nikdo nikde... povzdechla si. No to je jedno... Tak si aspoň zalétám. Adrien v mžiku přehodila pravou nohu přes koště a odrazila se od země. V následujícím okamžiku už kroužila nad stadionem, přelétávala od jedné branek na druhou stranu hřiště.

I přes nádherné počasí byla za chvíli trochu zmrzlá a řekla si, že by raději mohla jít někam do tepla, aby byla v pět hodin fit.

Ale kam bych mohla jít? Mám ještě asi dvě hodiny, tak proč nezajít do knihovny a nepodívat se po něčem o famfrpálu? dumala Adrien. Jakmile dorazila do školní knihovny, vydala se přímo ke knihám o famfrpálu. Ve vysoké polici bylo spousta knih, některé starší, jiné nové.

‘Chytni Zlatonku,’ hlásal první nápis, který jí padl do oka. *Hmm.. To je možná tak pro chytače.*

‘Anglická famfrpálová družstva.’ *To asi taky nebude ono,* zoufala si Adrien.

‘Kouzlo šesti branek,’ bylo napsáno na silné, velmi ohmatané knize. *Jo.. To by mohlo být to, co hledám,* řekla si Adrien.

Adrien hned nalistovala obsah knihy a pomalu si četla nadpisy jednotlivých kapitol. *Brankář... Chytač... Střelec...* „A tady to je!“ Název třetí kapitoly byl napsán zdobeným písmem. Rychle nalistovala na stranu 165, kde začínala kapitola o střelcích. Přeskočila kapitoly typu *K čemu je střelec?* a *Kolik střelců je na hřišti?* a zastavila se u podkapitoly *Mnohé rady pro úspěšného střelce.*

Rad tam bylo spousta. Adrien začala číst ty první.

Každý dobrý střelec musí umět výborně zacházet se svým koštěm a musí předvídat i velmi časté nepříznivé počasí. Například při silném větru musí být letec schopen udržet své koště v jakémś takémś klidu, aby mohl zamířit a vystřelit. Navíc musí předpokládat možnou změnu směru Camrálu...

Po asi hodině nepřetržitého čtení Adrien vrátila knihu do police a vydala se zpět na famfrpálové hřiště s cílem, že si ještě trochu zatrénuje. Po cestě se stavila v přístěnku na košťata, kde si vzala svůj Nimbus 2001 a jeden Camrál.

Už od vchodu do hradu uviděla na hřišti nějaký pohyb. *Co to asi může být?*

Za malý okamžik už svou otázku byla schopná zodpovědět. Po hřišti se prohánělo sedm hráčů ve svítivě žlutých dresech. To znamenalo, že teď měl Mrzimor trénink. *No nic.. Nebudu je rušit, půjdu si sednout nahoru a třeba od nich něco odkoukám.* Vzápětí už kráčela po schodech na tribunu a posadila se.

Asi po dvaceti minutách už byla celkem ztuhlá, ale naštěstí se už na hřiště začali scházet i další studenti, mezi nimi i členové havraspárského družstva. Ihned si všimla Cho v modrém hábitu, ta jí zamávala a běžela přímo k ní.

„Takže jsi přišla?“ ptala se s radostí.

„Jo... Řekla jsem si, že bych to měla zkusit,“ odpověděla Adrien.

„Budu ti fandit. Ty to vyhraješ, uvidíš. Ptala jsem se Rogera, co tam dá za úkoly, a ty tam jsou pouze dva. A měla bys je hravě zvládnout.“

„Díky,“ snažila se Adrien udržet hlas v klidu.

„Neměj strach, vyjde ti to. Ale teď už bychom měly jít dolů a poslechnout si, co nám chce Roger říct.“

„Jasně.“

Obě dívky seběhly po schodech a zastavily se ve skupince asi deseti lidí. Bylo zde šest členů týmu Havraspáru a pět lidí na konkurz, dvě dívky a tři chlapci. Ale to už se slova ujal Roger Davies, kapitán týmu.

„Tak jo... Vítám vás tady. Asi bych měl začít tím, že vám řeknu, co od nového střelce očekáváme. V prvním případě by měl být úspěšný v tomto konkurzu, potom také musí být zodpovědný, musí chodit na tréninky včas. To by asi tak prozatím bylo vše.“

„No a jelikož vás tu je pět, tak bychom měli začít s disciplínami. Připravil jsem dva úkoly, které pocvičí váš postřeh, rychlost a přesnost. Teď k prvnímu úkolu. Tady je start. Všichni se seřadíte na čáře a já vás odstartuji. Vaším úkolem bude obletět tři kola a do cíle, což je také tady, doletět co nejrychleji. Poslední dva vypadávají.“

Adrien si oddechla. Tohle by mělo být jednoduché. Očima přelétla po košťatech svých protivníků a jedinou hrozbou se jí zdál drobný chlapec, který měl v ruce Nimbus 2000. Ta ostatní košťata vypadala proti Nimbusu 2001, který vlastnila Adrien, jako dětské hračky.

„Ještě se ujistím, zda tu jsou všichni, kteří se přihlásili,“ pokračoval Davies. Vytáhl pergamen a začal číst jména.

„Mark Stevans?“ V dalším okamžiku se přihlásil ten drobný chlapec.

„Adrien de Creubell?“ Adrien přikývla.

Potom přečetl jméno jedné plavovlasé studentky ze třetího ročníku, Jane Crownové. A pak už jen dva chlapci ze čtvrtáku: Chris Martin a Max Stocker. Všichni přikývli.

„Tak můžeme začít. Prosím na čáru. Až dám povel, můžete vystartovat.“

„Teď!“ vykřikl Roger.

Všichni vystarovali nejvyšší možnou rychlostí a do čela se dostával Mark, hned za ním Adrien a za nimi zbytek. Mark a Adrien se vzdalovali trojici vzadu a začal boj o první pozici. Adrien Marka doháněla kousek po kousku. Poprvé proletěli čarou. Ještě zbývají dvě kola. *Tak rychleji. Já ho musím dohnat*, povzbuzovala se Adrien. Už jen jedno kolo. Adrien a Mark byli asi na stejné hranici. Chvilí vedl Mark, chvíli Adrien. *Rychleji!* Adrien se ještě víc sklonila k násadě koštěte a dostala se do vedení. Už jen několik metrů do cíle. Deset metrů. Devět... Mark ji začal dohánět. Cíl!

„Toto kolo vyhrála Adrien de Creubell. Hned za ní doletěl Mark Stevans. Třetím postupujícím se stává Jane Crownová. Maxi, Chrisi? Je mi líto, ale už se můžete vrátit do hradu. Děkuji, že jste přišli,“ řekl Roger Davies.

„A vás tři teď čeká zkouška postřehu a rychlosti. Vaším úkolem bude chytit přihrávku a prostřelit brankáře. Začínáte tamhle na druhé straně hřiště, poletíte rychle, chytíte moji přihrávku a dáte gól. Kdo ze tří pokusů dá nejvíce gólů postupuje. Rozumíte?“

Všichni přikývli.

„Dobře.. takže můžeme začít. Běžte na cíl.“

Adrien, Mark a Jane letěli k brankám, brankář také, ale na opačnou stranu. Roger vzlétl s Camrálem v ruce.

„Začne Adrien de Creubell!“

Adrien vystartovala. Rychle se blížila k protějším obručím, podívala na Rogera a ten jí prudce hodil míč. Adrien musela zrychlit, aby ho alespoň chytla konečky prstů a téměř okamžitě červený míč prudce vypustila. Camrál mířil k levé obruči, brankář se po něm natáhnul... a minul!

„Bod pro Adrien!“ zakřičel Davies. „Další!“

Tentokrát letěl Mark a ten s přehledem proměnil, Jane také. Při druhém pokusu ale Adrien nechytila Camrál. Mark opět s jistotou proměnil, ale Jane minula.

„Poslední pokusy! Mark má dva body, Adrien a Jane po jednom! Adrien? Můžeme?“

Adrien přikývla a vylétla. Roger jí hodil Camrál, ona ho pevně chytla, naznačila střelu napravo, brankář přeletěl a Adrien prudce prohodila Camrál středem levé branky.

Teď byl na řadě Mark. Letěl, chytil Camrál a vystřelil. Havraspárský brankář se vydal přímo k míči a efektním trikem ho zachytil. V Adrien se zvedla vlna radosti. Ještě má šanci. Jane minula asi o metr pravou branku.

„Teď to uděláme vyřazovacím způsobem. Pokud jeden dá, druhý musí také. Pokud se mu to nepovede, vypadává! Můžeme začít.“

Adrien se vydala proti brankám, zachytila Camrál a prohodila ho prostřední brankou. Markovi se pokus také povedl. Adrien i při příštím pokusu skórovala. Ale Mark minul!

„Adrien de Creubell vyhrála konkurz na střelce do havraspárského famfrpálového týmu!“ oznámil hlasitě Roger Davies. Mark sklonil hlavu.

„Marku, byl jsi velmi dobrý, ale jen ten nejlepší může vyhrát. Ale děkuji za zájem.“

Mark přikývl a šel přímo k Adrien.

„Gratuluji,“ řekl zklamaným hlasem.

„Díky,“ odpověděla šťastně Adrien. Potom se Mark vydal ke hradu a Adrien ho chtěla následovat.

„Počkej ještě, Adrien,“ zastavil ji Roger. „Asi by ses měla seznámit se zbytkem družstva. Já jsem Roger Davies a jsem kapitán a střelec. Chytačem v týmu je Cho Changová, tu už znáš. Brankář je tady Michael Zillion,“ ukázal na vyššího chlapce s krátce střiženými vlasy. „Třetím střelcem je tady Frank Kymer.“ Drobný chlapec vedle Cho přikývl. „A odrážecí nám dělají David Silverrock a Jack Lohmann,“ ukázal na dva vyšší, zavalitější chlapce.

„Ještě něco k tréninkům. Famfrpálové hřiště máme zamluveno na každou středu a pátek, trénink začíná v půl šesté večer a končí v půl deváté. Jak budou probíhat tréninky? Asi hodinu budeme probírat taktiku, a pak trénovat. Pokud nás bude čekat zápas, vyhradíme jeden celý tréninkový čas k rozebírání taktiky soupeře. Někaké další otázky?“

„Ne, dobré...“ odpověděla Adrien.

„Tak potom to je vše. Dneska to tady ukončuji, uvidíme se ve středu v půl šesté. Přijďte včas,“ dodal Roger.

Adrien se vydala s Cho do hradu a zamířily přímo do společenské místnosti.

„Půjdu si dát sprchu. Kde se potom setkáme?“ ptala se Adrien.

Cho pokrčila rameny. „Já nevím. Třeba tady dole ve společenské.“

„Ok. Tak za chvíli tady dole.“

Adrien vyběhla po schodech, zamířila si to do dívčích koupelen a za chvíli už scházela schody se školní brašnou přes rameno. Cho se na ni tázavě podívala.

„No co se divíš?“ zeptala se Adrien s úsměvem. „Jen musím dopsat nějaké úkoly.“

„Jak chceš,“ odpověděla jí Cho s úšklebkem.

V půl desáté Adrien hlasitě zaklapla *Magii s čísly*.

„Dneska na to už kašlu. Jdu si lehnout, jsem strašně unavená. Jdete taky?“ otočila se Adrien k holkám.

„Ještě ne,“ řekla Cho a ostatní děvčata s ní souhlasila. „Dobrou noc a ještě jednou ti gratuluji k tomu vítězství.“

„Jo... Díky...“ zazívala Adrien a šla do jejich pokoje. Nahoře se převlékla, lehla do postele a v příštím okamžiku tvrdě usnula.

Kapitola 7

Trest a deprese

Noc měla Adrien zase bouřlivou. Opět se jí zdálo o Francii, Krásnohůlkách, o její nejlepší kamarádce Lorraine, bez které si život ani neuměla představit, a taky pro její smůlu i o něm... *jak ráda by už konečně na něho zapomněla... ale pořád to nejde, pořád ji něco nutí na něho myslet a, ano, i to, čeho by se tak ráda a bez váhání vzdala, miluje ho – ale kdyby se vzdala lásky, už by to nebyla ona, ona je ona a nikdo s tím nic neudělá...*

Adrien se probudila asi ve dvě hodiny ráno, celá zpocená. *Pane bože, zase ty stejný sny, pořád dokola a dokola. Já se z toho jednou zblázním. Nikdy se snad v klidu nevyspím...*

Pokusila se usnout, ale nedařilo se. Proto vstala, vzala si všechny věci, co potřebovala, a odešla se osprchovat od svého stálého potu, bez kterého si jednu noc ani nedokázala představit. Pak se zase vrátila do postele a konečně se jí asi po další hodině podařilo usnout, ale zase neměla klid...

„Ne, Adrien néééé!“

„Neboj bude to rychlé, ani to pomalu neucítíš!“

„Bože on je mrtvý. Kdo to mohl udělat?“

„Byl to někdo bez citu, bez srdce. Nikoho takového neznám, musí to být opravdová stvůra, kdo jiný by tohle mohl udělat?“

„Adrien, Adrien!“

„Co, co se děje?“

„Je sedm hodin, musíme vstávat.“

„Už zas? Tak já už jdu.“

„Tak rychle, ať to stihneme!“ řekla trochu podrážděně Cho.

A v duchu si Adrien pomyslela: *Pane bože, jeden den se vyspat, co bych za to dala, tohle ranní vstávání mě jednou zabije... Zabije, tak osobní slovo, nemá stejný základ jako smrt nebo neživý, studený, bez dechu, ale je se všemi těmi slovy tak úzce spojeno. Na můj vkus až moc. Smrt je vlastně takový plášť, který, když jednou někdo spatří a nasadí si ho na sebe, už nikomu neřekne, co viděl a co cítil, když si ho nasadil, brr... To jsem radši neměla říkat...*

A zase se jí do očí vhrnuly slzy, ale jen na chvíli, rychle si je utřela do noční košile a dělala, jako by se nic nestalo, i když to bylo velice namáhavé (tohle přetvařování už ji přestávalo bavit, ale byla pevně rozhodnuta, že o své minulosti nikomu tady v Bradavicích neřekne...).

Adrien rychle vstala a vyrazila do koupelny, byla po ránu trochu rozladěná, ostatně všechno se točilo okolo jejích divných snů, které jí nedávaly pořád žádný smysl.

Asi jsem se zbláznila, hrabe mi na maják, opakovala si pokaždé, když se vzbudila.

Zalezla do sprchy a pustila na sebe studenou vodu, aby se probrala, a hlavně proto, aby nikdo nepoznal její načervenalé oči, jak v noci asi zase brečela. Pak se oblékla a... ještě by málem zapomněla, dala si na obličej trochu umělého obličej - make-up, aby nebyly vidět její kruhy pod očima.

Pomyslela si: *Ale vždyť chodím spát brzo a spím celou noc, jak to, že mám kruhy pod očima?* Ale dál už to neměla čas řešit, protože ostatní holky ji popoháněly, ať si pospíší, nebo to nestihnou. Tak na sebe ještě hodila světle modré stíny a řasenku. Konečně vypadala k světu a mohla vyrazit.

Jedna z holek jen tak potichu pronesla: *„Tobě to trvá déle, než Cho, a to už je co říct!“*

„Vždyť jsme přece dobré kamarádky. Teda aspoň doufám!“ odvětila Adrien.

„No víš, že jsme,“ odpověděla Cho Adrien a trochu se u toho pousmála, jako by chtěla říct: *„Jak jsi o tom mohla pochybovat?“*

Všechny se zasmály a vyrazily společně na snídani. No... teda skoro všechny, jedna chyběla.

„Kde je Marietta?“ zeptala se Adriena.

„Asi zase s Pansy,“ odsekla Cho, a tím všechna diskuse o Mariettě skončila. Jak šly do jídelny, Cho řekla:

„Adrien, musím si s tebou promluvit, máš chvíli čas?“

„Jo, třeba hned,“ odvětila Adrien, ale dost znervózněla a čekala, o čem to bude chtít Cho mluvit. Cho s Adrien se odpojily od zbytku holek a vzaly to na snídani trošku oklikou.

„Tak co jsi potřebovala?“

Cho se trochu zarazila, jako by přemýšlela, jestli to má rozebírat, ale potom se rozhodla, že ano, a začala trochu zvýšeným hlasem:

„Adrien, už mi konečně řekneš, co se s tebou děje?“

„O čem to mluvíš?“ Adrien zčervenala.

„Nedělej, že to nevíš, pořád máš noční můry, dneska v noci taky, nejsem zase tak hloupá a jestli jsme kamarádky, řekneš mi, co se ti kdy stalo. Já ti chci pomoci, ale když mi nic neřekneš, nemůžu... A proč jsi vůbec přestoupila sem?“

„Cho, promiň, ale tohle po mně nemůžeš chtít, něco je prostě moje minulost, přítomnost a budoucnost, neřeknu ti nic, protože ani sama nevím, co se děje, moje sny a všechno, prostě nevím... Moje minulost je minulost a nemusíš vědět všechno, alespoň zatím ne. Moje přítomnost je teď a jsem za ni ráda, a moje budoucnost je osud a člověk, dokonce ani kouzelník, nikdy přesně neví, co ho čeká...“

Vezmi si příklad z Trelawneyové, pomyslela si.

„A asi z jedné strany je to i dobré. Aspoň třeba nevíš, kdy zemřeš, každý den vstupuješ do neznáma a každý den můžeš zemřít, to je na životě krásné, tohle už duchové nemají a myslím si, že je to velice trápí. I když cítíš bolest, víš, že jsi naživu a věř mi, o tomhle vím hodně...“ odmlčela se.

Cho se s tímhle vysvětlením nemínila smířit, ale poprvé v životě viděla Adrien tak rozrušenou jako teď, a proto to nechala být. Aspoň na čas.

Obě doběhly zbytek holek a přidaly se k nim na kousek zbývající cesty do jídelny. U snídani se Adrien schválně sedla dál od Cho, aby se na ni a její nesmlouvavý pohled nemusela dívat.

První hodinu bylo Bylinkářství. Cho už zvědavost nějak přešla a pomalu se na všechno zapomínalo, ale osud tomu tak nechtěl a vše mělo za nějakou dobu zase vyjít najevo...

Protože Cho i Adrien bylinky ovládaly na výbornou, začaly si povídat o tom, jak se Adrien povedl konkurz do famfrpálového družstva:

„Adrien, ten konkurz se ti moc povedl, ani jsem netušila, kolik v tobě je,“ zašeptala Cho.

„Psst, potichu, ať nám profesorka nestrhne moc bodů, ale díky, ale máš na tom velkou zásluhu ty, nikdy bych se tam asi nepřihlásila, kdybys mi nepomohla a nepřesvědčila mě.“

„No, ale to, co jsi tam předvedla, jsi předvedla jenom ty, fakt se ti to povedlo.“

„No jo, no, už toho nech, nebo se začnu červenat,“ zasmála se Adrien.

Najednou se za nimi objevila paní profesorka: „Děvčata... doufám, že mě posloucháte a zapisujete si!“ řekla trochu výhrůžně, ale s úsměvem.

„Jistě, paní profesorko,“ ujistily ji obě naráz, jako by si četly myšlenky.

Profesorka se otočila a začala procházet znovu mezi ostatními žáky.

Cho sykla na Adrien: „Víš že ses včera všem líbila? Hlavně jednomu.“

„No díky, a komu?“

„To se neříká, ale myslím si, že na to brzy přijdeš sama,“ usmála se Cho a dál se věnovala bylinkám. Adrien už to nerozebírala, protože neměla na kluky ani pomyšlení, a chtěla se tomu vyhnout co největším obloukem.

Zbytek bylinek proběhl v klidu a Adrien si je náležitě užila, protože všechno, co probírali, znala už z Krásnohůlek, získala pro Havraspár i pár bodů za snaživost.

To jí zvedlo náladu a byla zase na chvíli spokojená. Druhou hodinu byly lektvary a probíralo se veritasérum, což Adrien nebavilo a nemohla se zbavit myšlenek na Krásnohůlky, Lorraine, rodiče... a... ano, i na něho, nemohla se zbavit myšlenek na to, že s ním měla něco společného.

No jistě, vždyť jsem ho milovala, byli jsme spřízněné duše, měli jsme toho hodně společného, jakpak by ne.

Ale to jejímu svědomí nestačilo, pořád netušila, co se děje, nic... prostě měla výpadky paměti, to se stává, co by to mohlo znamenat, přece nic vážného...

„SLEČNO DE CREUBELL, PROČ NEDÁVÁTE POZOR?“

Adrien se najednou probrala ze svého zamyšlení do kruté reality.

„Já... no... víte...“

„TAK TO MNĚ STAČÍ. ODEČÍTÁM HAVRASPÁRU 10 BODŮ A DÁVÁM VÁM ŠKOLNÍ TREŠT. Večer se hlase u mě v kabinetě!“

Adrien najednou nabrala odvalu, kterou v sobě v životě nezaznamenala, a vykřikla: „JÁ VEČER NEMŮŽU, MÁM TRÉNINK!“

Snape úplně s klidem - asi se těšil z toho, jak ubližuje, jak může někomu šlápnout do úsměvu a změnit mu jinak příjemný den na noční můru (S tou ovšem měla svoje zkušenosti Adrien a moc jí to nepomohlo.) - řekl: „Hm... myslíte, že mě to zajímá? Tak to jste na omylu, večer budete u mě před kabinetem a jestli ne, postarám se osobně o vaše vyloučení, stejně vím, proč jste k nám přestoupila.“

Adrien se najednou zhroutil celý svět. Nejenom, že odešla z Francie, z Krásnohůlek, zabili ho, nevidí svoji nejlepší kamarádku - vždyť v dopise nemůže a ani nejde nikdy vystihnout všechno, nemá tady rodiče, co by teď za ně dala, i když jí často lezla matka na nervy. K tomu všemu nemůže na famfrpálový trénink, jak se na něj těšila a teď nic, zasedl si na ni učitel a její asi nejlepší kamarádka tady v Bradavicích něco tuší...

Bojovala se svým vnitřkem jako nikdy předtím, pořád se přemáhala, aby nezačala brečet, jak by to vypadalo a ke všemu by prozradila, že něco tají. Přemáhala se, aby se neklepala, kdyby ji někdo viděl, pomyslel by si, že je zkrížená s ratlíkem. I přes její snahu se jí stejně do očí nahrnuly slzy a samozřejmě to viděla Cho. Nic ale neřekla. *Asi čeká na správnou příležitost, kdy to ze mě vypáčit, nebo ty slzy přičítá slzám zuřivosti proti profesorovi*, pomyslela si Adrien.

Jakmile skončila hodina, Adrien na nic nečekala a rozběhla se k Havraspárské společenské místnosti a přes ni do ložnice, a i když se těšila na oběd (jaký to měla hlad), teď na to vůbec nepomyslela. Potichu si po cestě pro sebe mluvila: *Celý život se mi hroutí, napřed Krásnohůlky a teď tohle, to není možné, co jsem komu udělala?* Vtom, asi v zápalu zuřivosti (byla celá rudá a udýchaná) nedávala pozor, a také osud tomu tak chtěl a po cestě narazila do brnění a rozbila si hlavu.

Samozřejmě, když se probrala, byla na ošetřovně.

„Kde to jsem? Proč tu jsem?“

Vedle ní na židli seděla Cho, kapitán famfrpálového družstva Roger Davies a brankář Michael Zillion.

Cho jí na její dotaz pohotově odpověděla: „Jsi na ošetřovně, jak jsi utekla na konci hodiny, asi jsi spadla a praštila se do hlavy, máš ji rozbitou.“

„Aha, ale co tady dělají oni?“ ukázala na oba kluky.

Slova se ujal Roger: „Přišel jsem ti říct, že nemusíš být smutná, že nemůžeš na trénink, protože jsem ho odvolal.“

„COŽE, PROČ?“ vyhrkla Adrien. „To je kvůli mně?“ Byla úplně zoufalá, nevěděla, co dělat.

„No... trochu jo, ale není to zcela kvůli tobě. Tady Michael dostal dneska taky od Snapea trest, takže na trénink nemůže, a bez dvou hráčů už by to asi moc nešlo...“

Michael se na Adrien hezky usmál a Adrien, i když ne moc ochotně, mu úsměv vrátila.

„Aha, to mě mrzí, ale já...“

Cho na to hbitě odpověděla, aby už konečně tuhle debatu ukončila: „Takže vy dva si dneska odpykáte trest a bude vyřešeno.“

„Dobře,“ přitakala Adrien jedním hlasem i s Michaellem.

Do večera si Adrien poležela na ošetřovně a měla ke své smůle až moc času přemýšlet o tom, co se v poslední době stalo.

Mám pořád zvláštní sny. Nic nechápu. Sice jsem dneska pár bodů na bylinkách dostala, ale hned mi je zase strhl profesor v lektvarech za nekázeň, slyšela jsem o něm zvěsti, ale že je to takový hnusák, to jsem opravdu nečekala. Já to nikam nedopracuji. Jak říkala Lorraine, přece nechci být nakonec moták. Musím ze sebou začít něco dělat a začnu tím, že... ne to nezvládnou. Adrien zase propadla depresi a vůbec neměla ponětí o čase.

„Slečno Creubell?“ někdo na ni mluvil, zvedla oči a viděla madam Pomfreyovou.

„Ano?“ hlas se jí trásl, ale snažila se nedat to na sobě znát.

„Už byste měla jít, abyste nezmeškala svůj první trest tady. Ale pokud vám není nejlíp, řeknu panu profesorovi, že dneska nikam nemůžete! Přece jenom jste měla slabý otřes mozku,“ řekla madam Pomfreyová a vlídně se na ni usmála.

„Ne, to nebude třeba, já to nějak zvládnou... ještě by si myslel, že sem sraab a příště by mi to pěkně zavařil, radši tam půjdu.“

Adrien poděkovala za starost a vydala se cestou ke sklepení, ke kabinetu pana profesora, kde už čekal Michael

„Jsi už v pořádku?“ zeptal se vlídně Adrien. *Až moc vlídně na kamaráda*, pomyslela si Adrien

„Ano, jenom mě bolí hlava a...“ To už nestačila dořít, protože se ze svého kabinetu vyřítíl Snape.

„POJĎTE ZA MNOU!“

Oba poslušně zmlkli, i když Michael se nadechoval, že něco řekne, ale Adrien ho naštěstí šťouchla do žeber a sykla: „Zbláznil ses? Ještě nám napaří dalších 10 trestů!“

Michael se potichu uchechtl a pronesl: „Aspoň to budu dělat s tebou.“

To už naštěstí Adrien neslyšela, nebo dělala, že to neslyšela, přece jenom, kdo ví, jak by to dopadlo, a vydali se za Snapem, ten je zavedl k sobě do učebny, ukázal na hromadu špinavých kotlíků a řekl: „TOHLE VŠECHNO VYČISTÍTE A BEZ KOUZEL!“ a zase odkráčel.

Adrien s Michaellem tam chvíli stáli a bezradně se na to dívali, ale nakonec se dali do díla.

Nikomu se nechtělo začít povídat, ale když uplynulo asi 10 minut, Michael začal debatu.

„Myslíš, že by poznal, kdybych trochu zakouzlit?“

„Radši na to ani nemysli, nemíním tady s tebou vytírat kotlíky do smrti,“ řekla mrzutě Adrien.

„A proč jsi tady?“ změnil téma Michael.

„Nedávala jsem pozor v hodině a proč ty?“

„Házel jsem po Snapeovi bomby hnojůvky.“

„Hm... to se ti povedlo, ale teď si to asi odpykáš.“

„No, to mi povídej... a jak ses rozhodla, že se přihlásíš na ten konkurz na střelce do našeho družstva?“

„No... tak trochu jsem chtěla sama a pak mě taky přesvědčila Cho. Do kterého chodíš vlastně ročníku?“

„Tak to Cho musím poděkovat, že tě přivedla.“

Adrien se na něho podezřívavě podívala a najednou jí vyschlo v puse. V duchu si řekla: *Tak už vím, o kom mluvila Cho... o Michaelovi...*

„Do sedmého, jsem o rok starší než ty a Cho.“

Takhle jejich debata plynula asi další dvě hodiny, než Michael narazil na citlivé téma.

„A jaké to je ve Francii. Jaká je ta škola a co kluci?“

Adrien sebou trhla a nevěděla, co odpovědět. *Přece by se mě neptal na kluky, jen kdyby... to snad ne. Na to ještě nejsem připravená. Že já jsem do toho družstva lezla, tohle by se mi nemuselo stát*, řekla si v duchu Adrien.

„No víš... je to tam pěkný.“ Snažila se rychle změnit téma, ale Michael se nedal odbýt.

„A co ti kluci?“

„Jo...ujdou...“ Už se zase třásla a slzy se jí hrnuly do očí, zase ten známý vnitřní boj, aby nepropukla v pláč a neprozradila se. Celá se roztrásla a Michael něco poznal, přece si jí všimal více, než ostatních.

„Dobře, když o tom nechceš mluvit, tak nebudeme...“ a radši se obrátil na druhou stranu, jako pro další kotlík, ale oběma byla příčina až nad míru jasná.

Zase mlčeli, po dvou hodinách pěkného přátelského povídání, zase nevěděli, co mají říct. Až do konce jejich trestu už byli potichu, hrobové ticho je oba mučilo, ale nevěděli, co mají říct. Byli až moc nejistí. Adrien nechtěla... no však víte... a Michael si nebyl jist, jestli na to jde z dobrého konce.

Měl bych se zeptat Cho, pomyslel si.

Když konečně dočistili poslední kotlík, bylo už půl dvanácté. Při odchodu zaklepali na pana profesora, aby věděl, že skončili, a mohl si ověřit jejich čestnou práci. Snapea to moc nezajímalo, protože věděl, že žádný žák by si nedovolil nedodělat nějaký trest, který on zadal, nebo snad ještě hůř, odfláknout ho.

Když se pomalu vraceli do kolejní místnosti, jako kdyby se prolomily ledy. Samozřejmě začal Michael. Začali si nezávazně povídat a ani jeden se nevrátil k předešlé události. Došli do kolejní místnosti a nikdo už tam nebyl, všichni asi spali.

Když se loučili, Michael udělal něco nečekaného, co Adrien překvapilo, dal jí pusu, obyčejnou pusu, ale pro Adrien to nebyla jen tak obyčejná pusa, byla to první pusa od kluka od okamžiku, kdy...

Rychle ucukla a Michael se skoro lekl. „Promiň, moc na tebe spěchám, ale...“

Adrien ho nenechala ani domluvit. „Já jenom že... no to je jedno, dobrou noc.“ A rychle odběhla do své ložnice. Vzala si ručník a noční košili a šla pomalu a rozvážně do koupelny.

Když byla uvnitř a měla jistotu, že ji nikdo nevidí a neslyší, propadla v zoufalý pláč. Když se trochu uklidnila nevěděla, kolik je hodin, ale tipovala tak dvě hodiny ráno, napustila si horkou vanu, položila se do ní a začala přemýšlet.

Vždyť to byla jenom pusa. Nic to neznamená, a i kdyby, tak co? Můžu mít kluka, ne? Michael je mi sympatický, je hodný, milý. Prostě nemůžu do konce života čekat na někoho, kdo už není, musím začít žít, jak říkala Lorraine, musím zapomenout. Kdyby tu tak byla, co by mi asi řekla, jak by mi poradila...

Ani nevěděla jak, ale zase začala brečet, celá se třásla. Po těle jí stékal studený pot, ale protože ležela až po krk v horké vodě ve vaně, hned se z ní smyl.

Když konečně vyšla z koupelny, potichoučku se vplížila do ložnice, podívala se na hodinky a... půl čtvrté ráno. Pomyslela si, že se zase nevyspí, i kdyby šla spát dřív, stejně by měla hrozné sny a nic by ze spánku neměla.

Dneska ale cítila sebeuspokojení. Rychle usnula a spala první noc krásně a čistě. Čím to bylo, nevěděla, jen to trochu tušila, ale nepřikládala tomu moc velký význam, spíš se vymlouvala na to, že byla hrozně unavená...

Kapitola 8

Podivný rozhovor

Skrz pootevřené okno proudil do ložnice čerstvý ranní vzduch, mírný vánek ovíval tváře spících děvčat a paprsky vycházejícího slunce šimraly na víčkách. V pokoji byl příjemný klid a ticho. Skoro by se zdálo, že se v tuto ranní dobu nenajde bdělý student v celých Bradavicích. Jedno děvče bez hnutí sedělo na posteli a mlčky nad něčím uvažovalo. Oči se jí leskly a dech, ač neslyšný, přerývavě trhal s její hrudí.

Adrien se zase probudila o něco dřív, a tak měla čas přemýšlet o událostech několika posledních dnů. Měla výčitky. Neustále se jí vracel ten vtíravý pocit, že ho podvádí. Věděla moc dobře, že se už nevrátí, rozum jí to jasně zdůvodnil, je tam, odkud není návratu. A přece to její srdce nechtělo pochopit. V podstatě je volná, může začít znovu žít a najít si nového přítele, třeba se i zamilovat a být šťastná, ale nedokáže to. Aspoň zatím ne. Její láska patří stále jemu. Mrtvému.

Vlastně ani nestojí o navázání nového vztahu, tak brzo ne. Ale objevil se Michael a ona to musí vyřešit. Má dvě možnosti. Buď ho rázně a nekompromisně odmítnout, a tím mu i ublížit, nebo se překonat a doufat, že se časem zamiluje. Co z toho? Ani nemusela dlouho přemýšlet, odpověď jí byla předem jasná, ale chtěla si chvíli pohrávat s myšlenkou, že se může rozhodnout.

Slunce postupně naplnilo místnost jasně a ranní vánek ustal. Zvedla se, že se trochu osprchuje, aby se probrala z té její každodenní melancholie, a odebrala se s ručníkem do dívčí koupelny. Vlažná voda ji opravdu osvěžila, a tak vyšla ze sprchy jako nový člověk. Její odraz v zrcadle však vypovídal o něčem jiném. Ačkoli se dnes výjimečně dobře vyspala, tak kruhy pod očima a ztrhaný obličej napovídal značné trápení. Pokusila se to jako obvykle zamaskovat a vydala se zpět do pokoje.

Děvčata se pomalu začala probouzet a se slepenýma očima mžourala na svěží Adrien.

„Dobré ráno, Cho,“ pozdravila zvesela, aby skryla svoji skleslost a únavu.

Cho jí na odpověď jen něco zamumlala, převrátila se na posteli a zkoušela znovu usnout. Zato Marietta se vymrštila do sedu a kapku komicky s nepřítomným pohledem zírala před sebe. Chvíli ji trvalo, než se probrala, pak se zvedla a zahučela taky do koupelny.

Cho a ostatní holky sice už jen polehávaly, ale evidentně se jim nechtělo ještě vstávat. Takže si Adrien vzala věci a vydala se radši do společenské místnosti, aby holky v sobotu po ránu nerušila. *Jen at' se vyspí*, myslela si. Sešla ze schodů, při čemž málem upadla, protože se jí zamotal hábit pod nohy. Naštěstí to ustála, ale zbytek cesty ke křeslům byl doprovázen jejími nadávkami. Chtěla si sednout do své oblíbené sedačky, a také se k tomu už chystala, když jí pod zadkem něco zapraskalo a seklo jí do nohy. Vyděšeně odskočila a otočila se na útočníka. V křesle ležela perská kočka, kterou viděla u jedné z druhaček. Syčela a sekala drápky, což Adrien dokonale rozčílilo. Snažila se vrčením otravnou kočku vypudit z „jejího“ křesla, ale nevypadala, že by se jí chtělo. Když ale Adrien sundala botu a mrskla ji po kočce, tak vyskočila a odpelášila kamsi do rohu místnosti. O to se již Adrien nestarala a pohodlně se usadila do křesla.

Vytáhla si pergamen a pero a začala psát:

Drahá Lorraine, konečně jsem se zase dostala k psaní. Stalo se toho tolik, musím ti vše vyličit...

A co dál? Zasekla se a uvažovala, po chvílce pergamen zmuchlala a hodila směrem ke krbu. Netrefila se a dostala vztek. S námahou se zvedla a došla pro zmuchlanou kouli. Rozbalila ji, pergamen vyrovнала a netečně se na něj dívala. Nakonec ale pergamen znovu zmuchlala a přihodila ho do krbu na oheň. Uvědomila si, že už je jí zatěžko psát i své nejlepší kamarádce. Opravdu by jí toho chtěla tolik říct, ale zároveň měla pocit, že Lorraine nemá o ničem, co se zde děje, ani tušení, a že by z toho vzešla stejně jen zbytečná slova. Ted' měla Cho. Ale ta zase neznala její minulost a zatím jí to Adrien ani nechtěla líčit, měla pocit, že si to musí nechat pro sebe. Je tu pro to, aby začala nový život, ne aby se stále vracela k tomu minulému. Bylo jí mizerně a její hroznou náladu ještě zhoršil příchod Michaela do společenské místnosti.

Byl sice oblečený, ale bylo na něm vidět, že teprve vstával, vlasy měl rozčuchané a oči slepené od spánku. Když zaregistroval v místnosti Adrien, zářivě se usmál a zamířil přímo k ní. Nejistě se zastavil těsně před ní a radostně jí popřál dobré ráno. Adrien nevěděla, jak má reagovat.

Od jejího trestu u Snapea uplynulo několik dní, vlastně přes týden. Celou tu dobu zvažovala svůj vztah k Michaelovi a jeho možnosti. Teď už však byla rozhodnutá. Nemůže se mu přece neustále vyhýbat, když on si myslí, že má u Adrien šanci. Musí mu konečně dát jasně najevo, na čem je. Ale jak?

„Hmm...dobrý ráno, Michaeli,“ odpověděla tedy lhostejně a měla se k odchodu. Aspoň to hrála.

„Co ti zase přelítlo přes nos, Adri? A proč mi pořád říkáš, jako bychom se vůbec neznali?“ chytil ji za ruku a otočil si ji tváří v tvář.

„Protože mám blbou náladu a protože se opravdu neznáme. A promiň, Michaeli, ale já ani nestojím o to nějak tě poznávat. Mimochodem, nevíš, kdy bude ten trénink, když to kvůli nám minule zrušili? Cho mi něco řikala, ale já ji moc nevnímala,“ pronesla suše a bez zájmu Adrien.

„Ten je přeci už zítra, jak to, že to nevíš?“ podivil se Michael a kroutil hlavou. Po chvíli mu došla všechna Adrienina slova a trochu zrudnul. „A co tím vlastně myslíš? Jestli o mě nemáš zájem, tak to řekni rovnou, já tu nebudu ze sebe dělat před všemi šaška.“

„Nemám o tebe zájem, nedělej ze sebe šaška,“ přitakala mu prostě a opravdu se otočila k odchodu.

Michaela to dopálilo: „Jestli si o sobě myslíš, kdovíjaká nejsi hvězda, tak se pleteš. Ale pro mě za mě si dělej, co chceš, hlavně, když budeš dobře hrát, abys nedělala ostudu aspoň koleji,“ zaprskal a pak se najednou strašně rozesmál.

Adrien se překvapeně obrátila a nechápavě se na něj zadívala. Michael se div nespíjel smíchy na zemi a vypadal jako blázen.

„Čemu se směješ?“ vyštěkla na něj.

„Tobě!...hahaha...podívej se na sebe, jak vypadáš, hahaha!“ chlámal se.

Adrien se ve vzteku podívala na sebe, nic neviděla. Tak se šla podívat do zrcadla, které viselo kousek od krbu, a zčervenala studem. Hábit i kalhoty měla roztržené od kočky na zadku a noze a vykukovala jí holá kůže. A kromě toho byla celá na zádech obalená chlupy. Místností se rozléhal smích a do společenské místnosti přilétla Marietta s nechápavým výrazem, co se tu děje.

Adrien, celá červená v obličeji, vyběhla schody do ložnice v rekordním čase, popadla čisté oblečení a, doprovázena podivujícími se pohledy spolužaček, zapadla do koupelny.

Při snídani se všechny dobře bavily. Adrien se o něco zvedla nálada. Lisa někde našla zajímavé kouzelnické vtipy a přednášela je s takovou razancí, že se všechny válely smíchy. Dokonce i Mariettě cukaly koutky, ačkoliv se snažila držet od děvčat dál. Adrien jí bylo trochu líto, ale nakonec usoudila, že se do vztahu Cho a Marietty raději nebude plést.

Cestou z Velké síně se od Cho a Adrien oddělily Padma s Lisou, že prý si potřebují něco zjistit a že si je pak najdou. Když s Cho osaměla, tak se kamarádka otočila k Adrien.

„Jak se těšíš na zítřejší trénink? První v tvém životě, jestli se nepletu,“ usmála se laskavě Cho.

„No jo, už se nemůžu dočkat, bude to určitě vzrušující!“ snažila se zamaskovat, že na to už zase zapomněla. *Tolik starostí. Starostí? Zarazila se. Vždyť jich moc nemám. Teď už vlastně úplné minimum, tak proč se neuvolnit? Zítra je přece první trénink, hurá!*

„Teda, já se vážně těším. V kolik hodin tam máme být?“

„Myslím, že po snídani, asi kolem deváté,“ zodpověděla jí otázku Cho. „A co Michael?“

„Ehm..cože?“ zakuckala se Adrien. „Asi jsem ti špatně rozuměla.“

„Ne, rozuměla jsi dobře. Nejsem slepá. Celý týden se kolem tebe motá a ty se mu vyhýbáš. Tak co bude? Teda jestli mi to můžeš říct.“

„Nic. Sama uvidíš zítra na tréninku. A tohle téma už nechci řešit, prosím.“

„Dobře, respektuji to. A co jsi to ráno vyváděla tak brzy?“

„Nic, jen mě vzbudilo sluníčko. A děkuji,“ uzavřela rozhovor Adrien a popohnala kamarádku z hradu, protože bylo docela pěkné počasí a chtěla toho využít na další průzkum okolí hradu.

Venku strávily celé dopoledne a přidala se k nim i Lisa s Padmou. Přinesly s sebou nějaké hry, kouzelnické hry. Adrien některé znala z Francie, ale ne všechny, takže byla nadšená z nových objevů a všechny se dobře bavily. Na oběd si zašly do Velké síně, a pak se pomalu přesunuly do kolejní místnosti, kde spolu řešily nějaké úkoly.

„Nevíte, na co se používá výluh z Mosařníku černého?“ optala se Padma, která se snažila napsat práci na lektvary.

„To je od Snapea, že jo? K tomu jsem se ještě ani nedostala. Ten dává tak hloupý úlohy, je děsnej, brr,“ oklepala se Lisa.

„To je vážně tak hroznej? Je teda pravda, že na mě za tu dobu, co tu jsem, taky nezapůsobil nijak sympaticky, ale to ho vážně nesnáší celá škola?“ divila se Adrien.

„Jo, je odporný. Má umaštěné vlasy a vůbec je slizký. A jeho způsob výuky taky za moc nestojí. Neboj, však ty ho ještě poznáš. Divila bych se, kdyby ten trest minulý týden byl tvůj poslední u něj. Zdá se totiž, žeš mu do oka právě nepadla, i když, kdo taky jo, vidíte holky,“ zakřenila se Cho.

„Taky se mi moc nelíbí, ale je to profesor, ne? A s tím trestem ještě uvidíme, budu se chovat tak, že mi nebude mít co vytknout,“ usmála se Adrien a vítězoslavně pozvedla bradu.

„Však on si něco najde,“ srazila jí hřebínek Lisa.

„Uvidíme. Ale jinak je tu vážně nádherně, líbí se mi tu,“ prohlásila Adrien a už se nadechovala k dalšímu projevu, když ji přerušila Cho.

„Hele, chybí mi kniha na tu esej z přeměňování, zapomněla jsem si ji půjčit.“

„Tak si pro ní skoč, knihovna je ještě otevřená,“ okomentovala to Padma a vrátila se k psaní úkolu na lektvary.

„Já tam s tebou zajdu, stejně už mám toho učení po krk,“ nabídla se Adrien a obě vyrazily do knihovny. Cestou potkaly Skoro bezhlavého Nika a Adrien mu byla představena. Ač krátký, tento rozhovor Adrien nesmírně potěšil, byl zvláštní. Ještě se s někým takovým nesetkala.

V knihovně chvilku pobýly, knihu pro Cho o přeměňování našly hned, ale Adrien se dívala ještě po nějaké zajímavé knize na čtení pro sebe. Do knihovny vstoupilo několik chlapců a děvčat a Cho znervózňela. Tahala Adrien, že už chce jít. Když viděla, že Adrien se k odchodu nemá a něco hledá mezi knihami, tak oznámila kamarádce, že půjde napřed a ať ji pak dohoní, a zmizela ve dveřích. Adrien našla, co hledala. Z regálu vytáhla jednu velkou, celkem tenkou, v kůži vázanou knihu s nápisem *KOUZLO FRANCIE* a zaběhla si ji půjčit.

Trochu poklusávala chodbou, aby dohonila Cho, která jí utekla. V ruce držela knihu a druhou rukou si přidržovala hábit, aby se jí nezamotal pod nohy jako ráno. Asi by si ho měla nechat zkrátit, možná je jí trochu delší. Přemýšlela o délce hábitu, když málem narazila do profesora lektvarů, ředitele Zmijozelské koleje. Vůbec si ho nevšimla, takže se pěkně lekla a jen tak tak stačila zastavit.

„Promiňte,“ vyklopila ze sebe tichou omluvu a chtěla rychle zmizet. Profesor Snape ji ale zastavil.

„Kam si myslíte, že jdete? Chce s Vámi mluvit pan ředitel,“ zasyčel úlisně a s povýšeným výrazem jí hleděl do očí. Ty jeho černé oči bodaly jako nože a chvíli měla pocit, že jí vidí až do duše. To se jí nelíbilo a radši sklopila zrak.

„Myslíte profesora Kratiknota?“

„Když říkám, že pan ředitel, myslím tím pana ředitele. Následujte mne, prosím.“ Otočil se na podpatku a mířil chodbou dál.

Adrien nechtěla mít problémy a ačkoli měla profesora Snapea čím dál tím méně ráda, tak ho následovala. Jeho hábit za ním vlál a jí tím nesmírně připomněl nějakého netopýra. Nesl se vzcnou chůzí, ačkoli se zdálo, že trochu kulhá. Pozorovala ho a přemýšlela, proč je asi tak zatrpklý, když se zastavili u jakéhosi chrliče.

„Smetanová pěna,“ zašeptal téměř neznatelně profesor a chrlič odskočil stranou. Za ním se objevily točící schody.

„Běžte nahoru, pan ředitel vás již očekává,“ ušklíbl se profesor lektvarů a sotva vešla na schody, odvál zase pryč.

Vystoupala nahoru a zastavila se u krásných vyřezávaných dveří. Zaklepala na ně a čekala na odezvu. Po vyzvání vstoupila dovnitř.

V ředitelně již byla na začátku roku, ale i tak ji zdejší prostředí naplnilo atmosférou velkoleposti. Na stěnách visely obrazy bývalých ředitelů. Někteří dělali, že spí, jiní spolu živě diskutovali. Přesto měla pocit, že ji všechny oči pozorují. Včetně jedněch pomněnkově modrých za půlměsíčovými brýlemi.

„Dobrý den, pane řediteli, přál jste si se mnou mluvit?“ pozdravila dle etikety Adrien a s napětím očekávala odpověď.

„Dobrý den, slečno de Creubell. Prosím, posad'te se,“ a s milým úsměvem jí pokynul ke křeslu stojícím před jeho rozlehlým dřevěným stolem. Zahledl se na knihu, kterou nesla, a pak se otázal: „Jistě se Vám stýská po Francii a domově, že?“

Adrien se na něj trochu udiveně podívala, ale odpověděla mu: „Ano, velmi se mi stýská, ale ráda bych dostudovala... a to se mi ve Francii nemůže podařit. Chtěl jste mi něco, pane řediteli? Jistě jste mne nevolal, abyste se mě ptal, zda se mi stýská.“

„Ano, slečno de Creubell, to máte pravdu,“ zahledl se na ni nečekaně vážným pohledem „Nechcete mi něco říct, slečno?“

Adrien mlčela. Přemýšlela, co má tento podivný rozhovor znamenat. Dívala se Brumbálovi do očí a zkoušela z nich něco vyčíst. Měla příšerný pocit, jakoby on věděl něco víc, než ona sama. Čekala, jestli třeba nebude ředitel ve své řeči pokračovat, ale zdálo se, že již nemíní nic říkat.

„Nevím, co máte na mysli, pane řediteli,“ odpověděla tedy popravdě.

Následovala zase chvilka, kdy si hleděli mlčky do očí. Najednou měla Adrien podobný pocit, jako před chvílí s profesorem Snapem. Jako by jí hleděl až do duše a hledal její myšlenky. Ani tentokrát to nedokázala vydržet a sklopila zrak.

„Děkuji, slečno de Creubell, můžete se vrátit na kolej.“

Nechápající Adrien se zvedla a s tichým rozloučením odešla z pracovny. Byla v šoku, nechápala, o co Brumbálovi šlo. Seběhla schody a s knihou přitisknutou na hrudník běžela na kolej. V hlavě měla zmatek a před očima se jí začaly míhat různé obrazy. V jednom z nich zaregistrovala Brumbála, stojícího v dlouhém fialovém županu s napřaženou hůlkou. Ale hned jí zase unikl a vystřídal ho mnohé jiné obrazy, jež nestihla vnímat.

Zastavila se až u brnění, vyklopila ze sebe heslo a vešla do společenské místnosti. Sedělo zde několik děvčat a chlapců z nižších i vyšších ročníků a vesele se bavili. Když Adrien vstoupila, všimla si jí Cho stojící u krbu, zamířila rychle k ní a snažila se ji uklidnit.

Adrien jí všechno v krátkosti vylíčila a zmizela v dívčí ložnici. Sedla si na postel, přitáhla si polštář a přemýšlela. Po chvíli uslyšela klapnutí dveří a kroky. Když zvedla hlavu, viděla Cho, jak k ní přisedá na postel.

„To je vážně divné, Adrien. A ty netušíš, co to mohlo znamenat?“

„Už jsem říkala, že ne. Nemám vůbec ponětí. Mám se bát?“ koukala vyjukaně na Cho.

„Ne, to určitě nemusíš. Pan ředitel je moc hodný člověk. Z něho strach mít nemusíš. Však ono se to časem vyřeší a vyplyne na povrch, oč jde. Jen vydrž. A teď se tím netrap a pojď mezi nás,“ prohlásila nesmlouvavě Cho a táhla Adrien za ruku z postele.

„Díky, ale nechci. Nemám náladu. Budu si číst, takže přeji dobrou noc,“ Adrien otevřela knihu z knihovny a začala v ní listovat.

Cho se tedy sebrala, protočila oči v sloup a odešla se bavit. Sotva za ní zaklaply dveře, tak knihu opět zavřela a dál se pokoušela uvažovat. Děsily ji vlastní myšlenky. Měla jich plnou hlavu a mnohých se bála, ale nedokázala se jich zbavit. Nakonec ve stejné poloze, jako seděla, i usnula.

Čekalo se jen na Cho s Adrien. Všichni členové kolejniho famfrpálového mužstva již byli nastoupeni na hřišti a rozcvičovali se. Roger se na opozdlé studentky mírně zamračil, rozestavěl

všechny do kruhu a začal předvádět cviky. Přítomní po něm opakovali. Po desetiminutové rozcvičce na zemi začala rozcvička ve vzduchu. Každý si nasedl na koště a opět dle předvádění kapitána mužstva, Rogera Davise, všichni trénovali. Pro Adrien bylo nejtěžší se chytit jen jednou rukou násady a vydržet minutu viset ve vzduchu. Na koště jí musela pomoci Cho, která s Rogerovými cvičeními již měla své zkušenosti.

Poté následovala teorie a taktika, již opět na zemi. Roger si dokonce přichystal nějaké nákresy, takže vše dokládal vlastními výtvary. Adrien byla zaposlouchaná do výkladu kapitána, ale všimla si, jak Cho po očku pozoruje Michaela a kroutí hlavou. Michael se choval úplně normálně, což bylo v posledních dnech více než neobvyklé, takže Cho došla k závěru, že se to Adrien asi opravdu podařilo vyřešit. Víc se do toho míchat nechtěla.

Když Roger skončil svůj připravený výklad, nastal čas na praktickou zkoušku, neboli ověření teorie v praxi. Jednoduše nasedli na košťata, rozdělili se do dvou skupin a začali trénovat. Zkoušeli nejprve obyčejné a klasické hraní, aby měla Adrien příležitost sehrát se s ostatními. Šlo jí to výborně, takže brzy přešli na nové figle a chytáky, všemožné obraty a kotouly. Adrien se brzy zcela sžila se svým koštětem a ostatní doslova obdivovali její nadání. Roger dokonce prohlásil, že s takovouhle střelkyní mají letošní pohár v kapse, což zvedlo Adrien dříve ztracené sebevědomí a začala mít pocit, že přece jen něco umí a k něčemu je užitečná. Kapitán se nad novou členkou dmul pýchou.

Adrien byla ze svého prvního tréninku nadšená a těšila se na každý další. Létání ji opravdu bavilo a pohrávala si s myšlenkou, že by se tak mohla i živit. Věděla, že by to nešlo, ale nechtěla to zatím zcela zavrhnout. Byla ráda, když měla možnost volby. S utíkajícími dny a zvyšujícím se počtem konaných tréninků mužstva, které se jí stalo nejbližším kruhem přátel, se i nezadržitelně blížil první famfrpálový zápas v tomto roce.

Adrien ještě nikdy na žádném zápase ve famfrpálu nebyla, ale byla doslova okouzlena atmosférou panující již několik dní před zápasem. První utkání bylo jako každoročně mezi Zmijozelem a Nebelvírem. Pro Adrieniny oči to bylo všechno téměř neuvěřitelné. Připadala si jako dítě v zemi snů nebo v pohádce. Všude, kam se hnula, se studenti bavili o nadcházejícím zápase, dohadovali se, jak je kdo letos vycvičen a kdo má jaké šance na výhru. Dokonce zaslechla, že pohár se prakticky už několik let střídá jen mezi Zmijozelem a Nebelvírem, stejně jako Školní pohár, což Adrien překvapilo a dá se říct, že i urazilo. Její kolej se jí zdála být tou nejlepší a věřila, že jedině ona může všechno vyhrávat. Mýlila se, a to ji ranilo. Proto se zařekla, že udělá cokoli, aby letos vyhrál pohár opravdu Havraspár.

Studenti ostatních kolejí si začali pořizovat různé předměty v barvě týmu, kterému fandili, a školou putovaly všelijaké odznáčky a nálepky. Čím blíž byl den D, tím jich stále přibývalo.

Ale ačkoli byla Adrien unesena vírem, točícím se kolem famfrpálu, tak ani tehdy ji neopouštěly děsuplné myšlenky a sny, které ji strašily po nocích. I nadále se budila brzy z rána s ohromnými kruhy pod očima a propocenou košilí. *To bylo její prokletí*, myslela si, vždycky a všude si ji její noční můry najdou.

Kapitola 9

Famfrpál

V sobotu se Adrien vzbudila jako obvykle velmi brzy. Potichu si posbírала všechny potřebné věci a odešla do koupelny. Pořádně se osprchovala, a protože měla hodně času, tak se i hezky namalovala. Přemýšlela o zápasu. Těšila se na něj. Zatím si nedokázala tu atmosféru ani představit. Hřiště už viděla na tréninku, ale nebyla schopná představit si fandící spolužáky a profesory a ten hluk, jaký tam určitě bude. Venku bylo na famfrpál nádherné počasí. *Lepší si snad ani hráči nemohou přát*, pomyslela si Adrien. Svítlo slunce, ale zároveň byly i mraky, takže hráčům by to nemělo vadit. Nebylo už horko, ale ani zima, jen trocha jinovatky na zemi. A ostatní se budou muset přiobléci, aby na tribuně nezmrzli.

Vrátila se do ložnice, aby si tam odložila své věci. Ostatní holky už se také vzbudily a vášnivě diskutovaly o nadcházejícím zápase. Bylo to jak epidemie. Nikdo nemyslel na nic jiného.

Ještě nevěděla, jestli má fandit Zmijozelu nebo Nebelvíru, tak se zapojila do hovoru: „Holky, komu fandíte vy?“

„No jednoznačně Nebelvíru, jako vždycky,“ odpověděla jí Cho. „Fandí mu celý Mrzimor i Havraspár. Je to tady zvykem. I když letos se asi najde výjimka.“

„Vzhledem k tomu školnímu trestu od Snapea jsem nechtěla Zmijozelu fandit,“ odpověděla Adrien, „ale nepřipadalo mi to jako dostatečný důvod. Přece jenom je to jen jejich ředitel a ne oni samotní. Ale pokud vím, tak Zmijozel nemá nikdo moc v lásce. Já ty lidi moc neznám. Vlastně znám jen Pansy a podle toho, jak se mi představovala, na mě moc dobře nezapůsobila. A jestli se takhle chovají všichni, tak to už tu nenávisť vůči nim docela chápu. Takže se přidám na stranu červených. Tou výjimkou myslíš Mariettu?“

„Samozřejmě,“ téměř jí odsekla Cho, „mimochodem, kde je?“

„Hádej, asi odešla do koupelny, aby nemusela poslouchat to, jak nebudeme fandit Zmijákům,“ odtušila Padma.

„Já jsem byla v koupelně a nikde jsem ji tam neviděla. Jedině, že bychom se minuly někde po cestě,“ odporovala Adrien.

„Mno ono je to vlastně docela jedno. Tak bude zase někde s tou svou Pansy,“ odpověděla Padma.

Následovala trapná chvíle ticha, jak nikdo nevěděl, co říct, protože nikdo nechtěl téma Marietta nějak dál probírat.

„Takže se přidáš na stranu červených?“ vrátila se k původnímu rozhovoru Lisa.

„Když se přidáváte všichni, tak nebudu černou, nebo spíš zelenou, ovcí,“ řekla Adrien a pokradmu pohlédla na Cho. Neuvědomila si to a zase tak trochu nařukla Mariettu. Tak to chtěla rychle spravit: „Už mám docela hlad. Půjdu na snídani. Jde někdo se mnou nebo se teprve jdete probrat do koupelny?“

„Uááá,“ protáhla se Padma, „tak já bych to viděla spíš na tu druhou možnost.“ A Cho s Lisou jí ospale přikývly.

„Tak si pospěšte. Uvidíme se ve Velké síni,“ rozloučila se Adrien.

Z pokoje odešla sama. Ještě pořád se jí stávalo, že se v hradu ztrácela, takže i mnohem mladší studenti ji vodili, už ji velmi dobře znali. Ale vzhledem k tomu, že funguje zákon schválnosti a zrovinka měla času dost, cestu našla hned. Nevadilo jí to, naopak, měla z toho radost. Konečně po dlouhé době. Sice z maličkosti, ale i to se počítá.

Kdyby spěchala, tak se s ní budou hýbat schodiště a určitě by natrefila na další z bradavických tajemství, kterých tu bylo nemálo.

Jakmile vstoupila do Velké síně, poznala, že dnes se bude hrát famfrpálový zápas, i kdyby to už dávno nevěděla. Takový šum ve Velké síni o víkendu ještě nezažila, normálně se studenti trousili po malých skupinkách a bylo tu najednou jen pár lidí. *Ale teď tu neuslyším pomalu ani vlastního slova*, pomyslela si. Každý se těšil na jedenáctou hodinu, kdy mělo všechno vypuknout. Každý se těšil na nováčky ve družstvech a úžasnou podívanou, jakou famfrpál bezpochyby je.

Sedla si na své oblíbené místo, k jídlu si nandala miskou kukuřičných lupínků, zalila je spoustou mléka a poslouchala ostatní. Za chvilinku přišly i ostatní holky z pokoje, takže se Adrien opět přidala do diskuse a nezářela jen tak naprázdno před sebe. Jenže rámus ve Velké síni byl čím dál tím větší. Takže hned, jak dojedly, zvedly se a odešly.

„Jé, holky, já si zapomněla vzít kabát. Počkejte na mě, prosím, u brány, já jsem hnedka zpátky,“ křikla Adrien a v mžiku byla na schodech.

V hradu bylo ticho. Jediné, co se jím rozléhalo, bylo štěbetání studentů u snídani. Na páté podlaží se dostala výjimečně bez problémů. Došla k brnění, řekla heslo, vyběhla do ložnice pro kabát, a když procházela brněním zpátky, podjely jí nohy. Nejdřív vůbec netušila co se děje, pak ji napadlo, že by tam mohla být kaluž vody. Ale to také hned zavrhl, protože záchodky byly až na druhém konci patra. Vzhledla a uviděla ducha.

„Nechci být nezdvořilá, ale to jste byl vy?“ zeptala se Adrien opatrně.

„Hehehe, samozřejmě, že jsem to byl já. Kdo jiný by to měl být?“ odseknul jí duch.

„Kdo vůbec jste?“ zjišťovala Adrien.

„Já jsem Protiva,“ řekl hrdě duch.

„A proč to jako děláte?“ naštvála se Adrien. Tohle se jí ještě nikdy nestalo.

„Proč to dělám? No asi pro zábavu...“ smál se Protiva.

„No to je teda zábava!“ hádala se Adrien.

„Protivooooo, kde jsi?“ ozvalo se z druhé strany chodby.

„Vaše baronstvo, tady jsem. Čím vám mohu posloužit?“ najednou byl Protiva u nohou jiného ducha.

Adrien pochopila, že tohle je jediná chvíle, kdy může zmizet, takže sebrala kabát a běžela dolů po schodech.

Sotva vyšla před bránu, zeptala se jí nakvašeně Cho: „Kdes byla tak dlouho?“

„Srazil mě nějaký duch. A strašně si dovoloval a pak přišel ještě jeden, něco na něj zavolal a ten první mu začal líbat nohy nebo co. Tak jsem odtamtud utekla, ale nevím, co bych dělala, kdyby ten druhý nepřišel,“ vyprávěla udýchaná Adrien.

„Tak mám pocit, že ses právě seznámila s Protivou a Krvavým baronem,“ usmála se Cho. „Na Protivu si dávej pozor, i když většinou ti to moc nepomůže. Jediné, co na něj platí, je Krvavý baron, ale to jsi právě viděla. Tak už pojď, za chvíli to začíná, tak ať nám někdo nezabere místa, co nám holky hlídají. Nechci to zmeškat. A ty by ses taky měla pořádně dívat, abys odkoukala alespoň trochu tu jejich taktiku.“

Rozběhly se k famfrpálovému hřišti. Sotva vylezly na tribunu, kde měly místa, zeptala se jich nervózní Padma: „Kde jste tak dlouho?“

„Adrien měla menší nehodu s Protivou. Také pořádně nevím o co jde. Tak nám to pak řekne na pokoji,“ udýchaně ze sebe chrlila Cho.

Najednou se ozval příjemný hlas: „Dámy a pánové, vítejte na prvním zápase ve famfrpálu v tomto roce. Utká se Zmijozel s Nebelvírem tak, jako každý rok.“ Ozval se hlasitý potlesk.

„Kdo to mluví?“ zeptala se Adrien a pomyslela si, že má ještě co dohánět, aby poznala, jak to tu chodí.

„To je Lee Jordan z Nebelvíru. Hodně se kamarádí s dvojčaty Weasleyovými. To jsou odrážeci Nebelvíru,“ poučila ji Cho.

„Nyní na hřiště nastupuje družstvo Nebelvíru: Angelina Johnsonová, Katie Bellová, Alice Spinnetová, George Weasley a Fred Weasley, teda možná naopak, ale já je takhle z dálky nepoznám a vy určitě taky ne,“ usmál se Lee. „Ron Weasley a jejich zázračný chytač Harry Potter!“ Opět se ozval bouřlivý potlesk, ale jen tři čtvrtin fanoušků. Zmijozel se ozval až na své družstvo.

„Zázračný? Proč?“ zeptala se zase Adrien.

„Protože je opravdu dobrý. Stal se členem famfrpálového družstva už v prvním ročníku. Ale na druhou stranu je taky dost namyšlený,“ odpověděla jí Cho. Adrien ale z jejího hlasu vycítila něco

zvláštního. Nevěděla co, ale řekla si, že se nebude ptát. Každý má svá tajemství a ona zatím to své nechce nikomu prozradit, takže to nemůže vyžadovat ani na ostatních.

„A tady máme družstvo Zmijozelu: Montague, Crabbe, Goyle, Pucey, Bletchley, Warrington a Malfoy.“ V Leeově hlase byl znát odpor k jejich družstvu, ani se neobtěžoval říct jejich křestní jména. „A na hřiště už přichází naše jedinečná rozhodčí, madame Hoochová!“

Do potlesku diváků začala madame Hoochová mluvit ke kapitánům: „Pojďte ke mně, podejte si ruce. Družstva, nasednout na košťata. A můžeme začít.“

Pískla a vypustila do vzduchu míče. Camrálu se hned chytila Angelina a Lee začal komentovat svým obvyklým způsobem: „Camrál má Angelina Johnsonová. Já pořád říkám, že Angelina je nadějná hráčka...“

„JORDANE!!!“ nenechala na sebe dlouho čekat dohlízející profesorka McGonagallová.

„Dobře, dobře, už mlčím...“ nedal se Lee, „a Angelina přihrává Katie Bellové, ta se blíží k brankovišti a následuje krásně provedený Chitin chyták.“

Katie naznačila střelení, ale přihrála Alici pod sebou. Ta se míče chytila a téměř do prázdné obruče, kterou po Alicině akci zmijozelský brankář Bletchley opustil, vstřelila první gól sezóny.

„Nebelvír vede deset nula,“ rozzářil se Lee a profesorka McGonagallová se stihla jen pousmát nad svým družstvem.

Jenže Montagua, kapitána Zmijozelu, to pěkně naštvalo. Dostat gól jako první, to není zrovna příjemné. Začal posunky něco naznačovat. Pravděpodobně taktiku družstva. Adrien si stihla jen pomyslet, že budou asi dobře sehraným týmem. Bude se muset na tréninkách soustředit hlavně na taktiku družstev.

„Míč má Zmijozel a jde do útoku,“ pokračoval Lee, „Pucey přihrává Montaguovi, ten Warringtonovi. A Warrington dává gól. Je to deset ku deseti.“

Zápas byl velmi vyrovnaný, protože obě družstva měla nové členy. Nehrálo se zrovna čestně. Ostatně jako vždy se Zmijozelem:

„Nebelvír má trestné střelení za Goylův faul na Bellovou,“ vysvětlil Lee pískání madame Hoochové, „střílet bude sama faulovaná hráčka. Už se připravuje na své místo v centrálním kruhu a vyráží proti Bletchleymu, který před svými obručemi provádí opakovanou osmičku.“

Na Katie bylo vidět, jak moc se soustředí. Skvělá možnost na vyrovnání.

„A Katie Bellová dává gól. Nyní je opět vyrovnáno. Obě družstva mají dvacet bodů.“

Oba chytači létali nad hřištěm, chvíli byli hodně u sebe, někdy naopak na opačných stranách hřiště. Potlouky se také nezastavily, protože Zmijozelští odrážecí byli pěkně silní, a ti Nebelvírští měli co dělat, aby své družstvo uchránili. Ale vedli si výtečně. Se zraněními na tom byl hůř Zmijozel: „A Pucey právě dostal potloukem do zad. Dobře mu tak...“ Lee prostě neumí být nestranný, „nic jsem neřekl paní profesorko, vždyť víte, že to nemyslím vážně. Montague vyžaduje přestávku. Asi budou mít o hráče méně,“ radoval se Lee. „Ano, je to tak. Madame Hoochová posílá Puceyho na ošetřovnu, takže Zmijozel má o střelce méně. Uvidíme, jak jim to teď půjde...“

„Tak tohle by měli v Krásnohůlkách taky zavést. Je to úžasné, že i studenti dokážou hrát s takovým nasazením a tak dobře,“ bavila se Adrien.

„Já už bych si to tu bez famfrpálu nedokázala ani představit!“ řekla popravdě Cho.

„Už je to tu tradicí.“

„A ten Lee. Není on nějaký zaujatý?“

„Tak vzhledem k tomu, že je z Nebelvíru, tak to komentuje ještě docela mírně,“ zasmála se Cho.

„No vidíš, to jsem nevěděla. A proč to nekomentuje někdo jiný?“ Další Adrienina tak trochu zbytečná otázka.

„Protože, pokud teda vím, to vždycky byl nějaký student. Ono by to u profesora bylo těžké, aby zůstal nestranný, a aby to taky mělo nějaký šmrnc. Dokážeš si představit třeba McGonagallovou nebo Snapea?“ bavila se Cho.

„Tak to vážně ne.“

„A ještě něco. Víš, žeš mi ta pravidla vysvětlovala, ale kolik se hraje zápasů na škole?“

„Šest. Hraje každý s každým a za vítězství je obrovský pohár,“ rozohnila se Cho. Tohle byl její život. A také doufala, že tentokrát bude v kabinetě profesora Kratiknota a ne u Snapea a McGonagallové.

„Hmm, tak dobře,“ řekla a začala také doufat, že ho vyhraji zrovna oni. „Hele, Nebelvír dal další gól. Kolik to už je?“

„Nebelvír vede sedmdesát ku čtyřiceti. To jsme se pěkně zapovídaly. Hrají už docela dlouho, jak je znám, brzy někdo chytí Zlatonku,“ odtušila a ani nevěděla, jak blízko je pravdy.

„Harry Potter se vrhá střemhlav k zemi a za ním Draco Malfoy. Že by viděli Zlatonku, nebo je to jen pokus o zničení Zmijozelského chytače?“ popisoval Lee Harryho oblíbenou taktiku.

„Tak tohle Potter dělá pořád,“ odfrkla si Cho.

„Co dělá? To takhle dobře lítá pořád?“ nechápala Adrien.

„To taky, ale pořád si hraje na hrdinu. No to je jedno, radši to neřeš. To je totiž přesně to, co jsem ti říkala před chvílí,“ zasekla se Cho.

„Jo jasně, promiň,“ utrousila Adrien.

„Harry Potter drží Zlatonku, Nebelvír vyhrává nad Zmijozelem dvě stě dvacet ku čtyřiceti!“ radoval se Lee.

Nebelvír si obletěl vítězné kolečko kolem celého hřiště a snesl se na zem. Tři čtvrtiny stadionu se začaly neskutečně radovat. Jen ti zelení byli našťvaní. Ale toho si ostatní teď vůbec nevšíмали. Mezi studenty Nebelvíru zavládla euforie. Havraspárští a Mrzimorští měli také radost, protože nechtěli, aby vyhrál Zmijozel, ale na druhou stranu si přáli, aby pohár vyhrála zrovna jejich kolejk. Přáli si něco, co se jejich družstvům už dlouhá léta nepodařilo.

Adrien stále přemýšlela nad tím, jaký bude její první zápas. Jestli se osvědčí jako hráčka a pokud ano, tak kolik gólů dá, kolikrát mine. Jestli ji někdo nezraní, což nevypadalo zas tak nepravděpodobně. Takových a mnohých dalších otázek měla plnou hlavu. Ale to bylo jediné dobře. V sobotu večer, když ulehla do postele, tak poprvé po dlouhé době nepřemýšlela o své minulosti, ale o přítomnosti a budoucnosti. A to hlavně jako o hráčce famfrpálu. Trvalo jí dlouho, než usnula. Ale zato spala opravdu tvrdě a zdálo se jí o famfrpálu. Jak létá nad hřištěm a dává jeden gól za druhým.

Ráno, když se vzbudila, venku bylo už světlo a počasí úplně stejné jako včera. Jako kdyby to byl stejný den. Adrien byla příjemně odpočínutá a doufala, že to, co se jí v noci zdálo, nebyl pouhý sen, ale předpověď jejího prvního zápasu. Poprvé se tady v Bradavicích probudila v klidu, bez rozrušení z nočních můr. To jí vytvořilo dokonalou náladu. Rozhrnula závěsy u postele a zjistila, že je v pokoji sama. Posbírala si věci a s úsměvem na tváři i v srdci vyrazila do havraspárské koupelny. Na snídani se potkala s ostatními děvčaty z pokoje. Skvěle si popovídaly.

Po snídani se musely konečně pustit do domácích úkolů, kterých bylo jako vždycky přes víkend velmi mnoho. Ale ani to jí nedokázalo zkazit náladu.

Ještě několik dnů po zápase byla škola plná nebelvírského vítězství. K zlosti Zmijozelských a profesorů. Nikdo se při hodinách plně nesoustředil, zvláště mladší studenti. Všichni stále řešili jednotlivé akce hráčů, opakovali si je stále znovu a znovu a mnozí si také přáli, aby uměli také tak dobře létat a hrát famfrpál.

Po víkendu opět nastal pravidelný shon. Učení jí nedělalo moc velké problémy, takže měla stále dostatek času, aby se jí v hlavě mohly honit nejrůznější myšlenky. A ne vždy to byly pozitivní myšlenky na famfrpál. Stále na něj musela myslet. Věděla, že už nic nevrátí, ale postrádala ho. V důsledku toho se jí o něm opět začaly zdát sny. Probouzela se uprostřed noci, zpocená, s vyděšeným výrazem ve tváři. A pak nemohla dlouho usnout, protože na něj nemohla přestat myslet. Trápilo ji to, že jí nikdo nemůže pomoci. Že je na to všechno pořád sama. Lorraine jí scházela, ale na druhou stranu, už k sobě prostě neměly tak blízko. To Adrien taky trápilo, takže se rozhodla, že jí napíše. Už to nemůže déle odkládat.

Drahá Lorraine

Stýská se mi po tobě. Potřebovala bych se někomu svěřit, ale tady nemám komu a přes dopis je to hloupé. Stále na něj musím myslet. Je to strašně vyčerpávající.

Nedávno jsem se přihlásila do kolejního družstva famfrpálu a přijali mne. Mám z toho obrovskou radost. V sobotu hrály dvě koleje zápas a bylo to úžasné. Už se moc těším, až budeme hrát my.

A ve družstvu je taky jeden kluk o rok starší než já, Michael. Měli jsme spolu školní trest a on mi pak dal pusu. Cítila jsem se strašně.

Učení mi tady jde mnohem lépe, v mnoha věcech jsem i já napřed. A to je co říct. Takže problém prospěchu je snad už vyřešen.

A jak se máte vy ve škole?

Pozdravuj ode mne, prosím, madame Maxime.

Tvá Adrien

Nevylíčila ve svém dopise všechno, ale trochu se jí ulevilo a spadl z ní těžký kámen viny, že už jí dlouho nenapsala. Také napsala rodičům o prvním zápase ve famfrpálu, o svém prospěchu a o kamarádech a životě tady ve škole. Když to psala, napadlo ji, že o prospěchu jsou rodiče určitě informováni profesorem Brumbálem, ale měla pocit, že by jim to měla napsat také, aby se to nedozvídali od někoho jiného než od své dcery.

Ruličky pergamenů si strčila do kapsy a vydala se do sovince vybrat nějakou spolehlivou sovu. Bety, jejich rodinná sova, byla právě doma ve Francii a její Mel byla někde na lovu, takže Adrien ani nezbylo nic jiného, než poslat dopisy po jiné sově. Chvilí ji trvalo, než sovinec našla, ale když vstoupila do půdní místnosti, plné sov všech druhů, od velkých výrů až po maličké a veselé puštíky, líbilo se jí tam. To ticho a klid.

Vybrala si jednoho puštíka, který ji začal klovat jemně do prstů, když mu na nožku přivazovala ruličky. Rozhodla se poslat obě najednou, věděla, že rodiče Lorraine dopis dají. Pohladila jemně puštíka po hlavě, řekla mu adresu a pustila ho. Ten nad ní chvíli kroužil a dělal nějaké kousky, pravděpodobně, aby Adrien pobavil. Povedlo se mu to. Poté se vznesl ke stropu a vyletěl oknem bez skla ven.

Adrien ještě dlouho zůstala sedět v sovinci mezi mnohými sovami. Všude lítalo peří a místnost hýřila životem.

Kapitola 10

Prasinky a další trest

Několik týdnů, co Adrien poslala své nejlepší kamarádce dopis, se ve společenské místnosti objevila velká cedule s termínem návštěvy Prasinek.

Celá společenská místnost zářila nadšením, a když Adrien vešla, nechápala, co je na návštěvě nějaké vesnice skvělého. Všichni byli zabráni do hovoru a výměny názorů na novou zprávu na nástěnce. Konečně přišla Cho a pozdravila se s Adrien.

„Ahoj Adri. Tak jak se těšíš do Prasinek? Už jsi tam někdy byla? Asi ne. Všechno ti tam s holkama ukážeme. Bude to super,“ vychrlila ze sebe s úsměvem Cho.

„Ahoj Cho. Nikdy jsme tam nebyla a ani nechápu, co je na tom tak skvělého. Vždyť je to jenom nějaká vesnice. Určitě bude stejná jako každá jiná na světě,“ odpověděla méně nadšeně Adrien a ukázala kamarádce směrem ke dveřím.

„Obyčejná vesnice? Tak to se teda mylíš. Je to ta nejlepší vesnice na světě. Je jako jediná úplně nemudlovská, takže tam žádného mudlu nenajdeš. Je tam spousta krámků, je tam největší cukrárna, jakou jsem kdy v životě viděla. V Medovém ráji najdeš všechno, na co si vzpomeneš. Můžeme zajít ke Třem košťatům na Máslový ležák nebo můžeš ze Soví pošty poslat dopis do Francie. Mám takový dojem, že se můžeš s rodiči spojit přes krb,“ dořekla Cho s ještě se širším úsměvem.

„Můžu se spojit přes krb? A vidět rodiče? To by bylo úžasné. Tak to už se tedy těším na víkend. Musíte mě tam s holkama provést a všechno ukázat,“ řekla Adrien skoro se slzami v očích. Vzpomněla si na dopis, který jí poslali rodiče, ve kterém psali, že je v Prasinkách Soví pošta a až tam bude, tak ať se s nimi spojí přes krb. Nesmírně se těšila, až je oba zase uvidí. Z krásných představ ji vytrhla Cho, které velmi nahlas zakručelo v břiše.

„Myslím, že bychom mohly jít na snídani. Začínám mít docela hlad,“ navrhla Cho, která se ještě pořád červenala, protože se po ní otočila celá společenská místnost, jak jí zaškrundalo v prázdném žaludku.

Velká síň už byla skoro plná žáků, kteří jednou rukou jedli slaninu, vejce, nebo ovesnou kaši a v druhé drželi učebnice nebo své poznámky z různých předmětů.

Adrien si nabrala plný talíř ovesné kaše a začala debatovat s Cho o nastávajícím výletu do kouzelnické vesnice. Když se Adrien a Cho pomalu začaly zvedat k odchodu, uslyšely obě podivný šum, houkání a výkřiky studentů. Konečně přiletěla pošta. Adrien nic nečekala, takže se zvedla z lavice a po několik krocích jí něco přistálo na pravém rameni. Byla to tatáž sova, kterou před několika týdny posílala Lorraine. Adrien si jen myslela, že se sova vrátila, ale když se jí podívala na nohu, všimla si kousku pergamenu. Konečně jí zase něco pozvedlo náladu.

Otevřela dopis a nestačila se divit jeho obsahu:

Drahá Adrien,

Mám zprávu, která by tě mohla potěšit. Tento týden nám dala madame Maxime volno, že prý něco potřebuje vyřídit v Británii. Rozhodla jsem se, že ti udělám radost a přijedu se na tebe podívat. (V tuto chvíli, začala Adrien skákat přes Velkou síň ke vchodu s úsměvem, který rozzářil celou síň.) Prý je nedaleko tvé školy nějaká vesnička, myslím, že se jmenuje Prasinky. Tak mě napadlo, jestli by ses nemohla vzdálit ze školy a někde v Prasinkách bychom se setkaly. Pokud souhlasíš, tak mi napiš obratem, kdy a kde se sejdem.

Tvá Lorraine

V tuto chvíli už se na nejšťastnější Adrien dívala celá Velká síň, a někteří, především Zmijozelští, si ťukali prsty na čelo, jestli se nezbláznila.

S nejšťastnější tváří za celou dobu, co byla v Bradavicích, se rozběhla napříč Velkou síní, po schodech do patra a směrem k brnění, které střežilo vchod do havraspárské společenské místnosti.

Místnost za brněním byla poměrně prázdná až na pár opozdílů, kteří na poslední chvíli dodělávali úkoly, mapy a jiná různá nesmyslná pojednání.

Adrien vyběhla po schodech do ložnice a se šťastným výkřikem vrazila do pokoje. Všechny její spolubydlící se na ni udiveně dívaly a snažily se z její tváře přečíst, co se stalo. První se rozjařené Adrien zeptala Lisa.

„Adri, proboha, co se stalo? Vracíš se zpět do Krásnohůlek, nebo co se stalo, že jsi tak šťastná?“ zeptala se udiveně Lisa, která stála u zrcadla a česala si vlasy.

„To ne, ale o víkendu přijede na návštěvu do Anglie Lorraine, moje nejlepší kamarádka,“ odpověděla se slzami v očích Adrien.

„A co je na tom tak skvělého? Copak se sejdete?“ zeptala se nechápavě Padma.

„Přesně tak, Padmo. Madame Maxime jim tento týden dala volno, že prý si něco potřebuje v Británii vyřídit, takže se s Lorraine sejdeme v Prasinkách,“ vyhrkla ze sebe.

„Tak to je super. Přeji ti to. Nechtěla bys nás s ní seznámit? Podle tvého vyprávění se mi zdá správná. A pokud v Prasinkách taky nikdy nebyla, tak bychom vás mohly provést obě. Co říkáš?“ navrhla Cho, která si po sobě četla pojednání o Veritaséru pro Snapea.

„Cho, to by bylo úžasné! Jste všechny moc hodné,“ zajíkla se a znovu si otřela oči od slz radosti.

Adrien na kousek pergamentu naškrábala odpověď:

Moje Lorraine,

Jsem tak moc ráda, že jsi napsala, a už se těším na naše shledání v Prasinkách. Moje kamarádky by tě moc rády poznaly, a tak nás napadlo, že se seznámíte a ony nám ukážou Prasinky. Souhlasíš? Mohly bychom se sejít u Tří košťat. Je to budova uprostřed náměstí, nebo něčeho takového. Budeme tam v jedenáct hodin tuhle sobotu.

Budu se na tebe moc těšit!!

Tvá Adrien

Skoro nečitelnou odpověď smotala do ruličky a přivázala sově na nohu.

Ještě se pořádně upravila a odešla na Astronomii.

„Dobrý den. Dnes si řekneme něco o hvězdách v souhvězdí Býka. Býk se skládá z...“ víc Adrien z Astronomie neslyšela. Byla duchem v Prasinkách a čekala na Lorraine u Tří košťat. Nic kolem sebe nevnímala. Cho si toho všimla a nepříjemně jí d'oublá do žeber takovou silou, že Adrien málem vyskočila ze židle.

„Co je?“ vyjekla Adrien a držela si místo, kam ji Cho šťouchla.

„Nic. Jen jsi koukala z okna a vůbec jsi nevnímala,“ zašeptala plně soustředěná kamarádka.

„A to je z dnešní hodiny Astronomie vše. Doufám, že jste si udělali poznámky, a že si vše zakreslíte do svých map. Můžete jít,“ profesorka Sinistrová si sundala z očí brýle a odešla k oknu učebny se nadýchat vlhkého podzimního vzduchu.

„Cho, mohla bych si, prosím, půjčit tvoje poznámky? Nějak jsem byla mimo,“ zeptala se zasněně Adrien.

„Jistě. Klidně si je půjč, ale teďka musíme rychle seběhnout dolů a ven na pozemky. Máme Péči. Už se těším. Jsem zvědavá, co nám dneska Hagrid ukáže za tvory,“ vybídla svou kamarádku k rychlejší chůzi a za několik minut se ocitly venku na schodech, kde vál příjemný podzimní větřík.

Nikdo netušil, co se na příští hodině Péče stane, protože profesor Hagrid byl nevypočitatelný. Adrien se zasněně přesunula k profesorově boudě, kde se hodiny Péče konaly, a posadila se do trávy. V tom se odněkud zezadu ozval Adrien povědomý hluboký, ale přívětivý ženský hlas.

„Adrien?“ ozval se hlas, který se blížil.

To není pravda, pomyslela si v duchu Adrien. Ten hlas slýchávala několik let, a pak jakoby se ztratil. Pomalu se otočila a...

„Madame Maxime?“ pronesla překvapeně.

„Adrien. Tak ráda tě zase vidím,“ pronesl přívětivý hlas krásnohůlské ředitelky.

„Kde se tu berete, madam?“ zeptala se opět se slzami v očích Adrien.

„Potřebovala jsem si něco zařídit tady v Británii. Rubeus, tedy profesor Hagrid, potřeboval s něčím pomoci, a tak jsem dala v Krásnohůlkách týden volna a odjela do Anglie. Jsem moc ráda, že tě vidím, Adrien. Doufám, že se ti tu líbí,“ skončila se zdviženým obočím a úsměvem ve tváři madame Maxime.

„Ano, líbí se mi tu, ale mnohem radši bych byla, kdybych mohla být s vámi v Krásnohůlkách. Když mi Lorraine psala, že se přijede podívat, nechápala jsem, jak to, že má prázdniny, ale teď jsem to konečně pochopila,“ Adrien už to nevydržela a vrhla se madam Maxime kolem krku a začala opět plakat. To nejhorší bylo vidět svoji milovanou ředitelku. Nedokázala se vyrovnat s tím, že se s ní nemůže vrátit do Krásnohůlek. Konečně překonala smutek a pustila se madam Maxime.

„Nebreč, Adrien. Budou se ti smát,“ utěšovala ji ředitelka a podala jí velký kapesník s vyšitým *R*.

„Děkuji,“ utřela si oči a vysmrkala se. „Mohla byste všechny v Krásnohůlkách pozdravovat, prosím?“ zeptala se s zarudlými očima Adrien a podala madame kapesník.

„Neboj. Všechno jim vyřídím. A teď utíkej na hodinu.“

Rozloučila se s krásnohůlskou ředitelkou a začala poslouchat výklad profesora Hagrida.

„Dobry den. Dneska vám něco povím o Hafoních. Sou to velký chlupatý zvířata, co se podobaj psům...“ Adrien se opět zasnula a nevnímala ani slovo z výkladu o Hafoních. Přemýšlela, co asi profesor Hagrid potřeboval, a pak si vzpomněla na heslo do ředitelny madame Maxime. Tenkrát, když jí ředitelka řekla že musí přestoupit, došly k soše Urika Šíleného a madame Maxime pronesla heslo „Rubeus“. Tak to znamená, že se musí znát. Profesor Hagrid a madam Maxime se znají. *Mohla bych se profesora Hagrida na madame Maxime zeptat, ale teď ne*, pomyslela si Adrien.

Konečně byl oběd. Vyhládlá Adrien se sesunula na lavici mezi Padmu a Lisu a nabrala si plný talíř vařených brambor a velkého kusu nějakého masa. Byla tak zamyšlená nad událostmi tohoto dopoledne, že i kdyby si nabrala něco, co jí nechutná, tak by to snědla.

„Adri, co se stalo? Jsi nějak utahaná,“ starostlivě se zeptala Cho a zakousla se do jablka.

„To nic. Za dnešní dopoledne se stalo tolik úžasných věcí, že tomu nemůžu uvěřit. Nejdřív se na nástěnce objevila ta vývěska s návštěvou Prasinek, kde se mohu spojit přes krb s rodiči, potom mi napíše Lorraine, že se na mě přijede podívat, a do třetice se setkám s madame Maxime. Není to divné?“ zeptala se Adrien a nabrala si na vidličku velkou bramboru a příštích několik minut se ji snažila nacpat do pusy. Nakonec se na ni Padma s Lisou podívaly, a pak dostaly nezadržitelný záchvat smíchu.

Po obědě začalo pršet a Adrien se vrátila její původní zachmuřená nálada. Pomalu se s kamarádkami dobelhala před sklepení k učebně lektvarů, kde už byl houf Zmijozelských.

Hodina Lektvarů proběhla kupodivu dobře. Profesor Snape Adrien celou hodinu pozoroval a snažil se ji nachytat a srazit Havraspáru body. To se mu však nepovedlo a byl dokonce nucen přidělit Havraspáрске koleji dvacet bodů za lektvar, který naprosto bezchybně Adrien připravila.

Lektvary mi vždycky šly. Doufám, že tomu bude i tady. Tady mě Snape teda nenachytá, pomyslela si Adrien když jí Padma gratulovala k tomu, jak usadila Snapea, který se celou hodinu těšil, jak Adrien bude moci pokárat.

„Tak to se ti tedy povedlo. Gratuluji!“ pronesla Padma a uklidila si kotlík.

„Díky. Co teďka máme? Potřebovala bych si skočit do knihovny,“ zeptala se Adrien s triumfálním úsměvem.

„No, myslím, že Obranu. To jsem zvědavá, co budeme dneska dělat,“ zapřemýšlela Lisa.

Adrien se s Cho, Padmou a Lisou před učebnou lektvarů rozloučila a běžela do knihovny si půjčit nějakou knihu o Famfrpálu. Zamířila k oddělení pro kouzelnické sporty a aktivity a po

několika minutách našla zajímavou knihu FAMFRPÁL V PRŮBĚHU VĚKŮ. Chvilku si knížku prohlížela, a pak zaběhla si ji půjčit.

„Jestli s touhle knihou něco provedete, slečno, budu vás strašit ve vašich snech!“ řekla velmi vážným hlasem, ale s úsměvem, paní knihovnice.

„Nebojte, paní knihovnice. Jenom nad ní budu konzumovat svůj oběd,“ pronesla s úsměvem a rychle utekla z knihovny, protože paní knihovnice se za ní rozběhla s koštětem v ruce.

Adrien doběhla do bezpečí a schovala se za jednu velkou skříň ve druhém poschodí. Najednou se z učebny naproti skříni ozvala poměrně velké rána, jako když někdo hodí lavicí o zem. A to se taky stalo. Kdo jiný než Protiva by mohl dělat takový rámus? Adrien pomaloučku otevřela dveře a uviděla Protivu, jak hází lavicemi po zdech. Chtěla mu domluvit, ale najednou zmizel v protější zdi. Adrien vstoupila a rozhlédla se po naprosto zdevastované učebně. Místo židlí a stolků tam byly třísky, ulámané nohy a spousta dalších pozůstatků po Protivovi. Adrien se měla k odchodu, když v tom někde z dálky uslyšela tiché, rychlé kroky. Po několik vteřinách přemýšlení, co má dělat, se rozletěly dveře a uprostřed nich stál profesor Snape ve svém černém plášti, připomínající přerostlého netopýra.

Ouuu! pomyslela si Adrien.

„Ale, ale. Slečna de Creubell. Vy si přestoupíte z Krásnohůlek kvůli vašemu prospěchu a tady v Bradavicích nám budete ničit školní majetek? Tak to by nešlo. Uděluji vám další školní trest a Havraspáru odeírám dvacet bodů. Před večeří se hlaste u mě v kabinetu. A teď jděte na hodinu,“ ukončil Snape jejich rozhovor a měl se k odchodu.

„Ale pane profesore. To byl Protiva. Já jsem šla z kniho...“ chtěla dořici Adrien, ale to už se jí nepovedlo.

„Tak vy mi budete vyprávět nějaký smyšlený příběh a budete si myslet, že vám to uvěřím? To jste na omylu. Strhávám Havraspáru dalších dvacet bodů,“ řekl Snape a odvláhl někam pryč.

„To snad není pravda. Další trest. A zase od Snapea. Bože. Radši bych si měla pospíšet na Obranu,“ ulevila si Adrien a rozběhla se k učebně Obrany, kde na ni čekaly její kamarádky.

„Kde jsi byla tak dlouho? Myslely jsme, že jsi zabloudila. Povědej, co se stalo,“ naléhala Padma.

„Nic se nestalo. Jenom mi Snape zase dal trest. To snad dělá naschvál,“ zachmuřila se Adrien.

„Co jsi provedla tak vážného, že máš zase trest?“ zeptala se našťavaně Cho.

„Nic. Byla jsem v knihovně, a pak jsem utíkala sem. Cestou jsem se musela schovat za skříň, protože knihovnice mě honila s koštětem v ruce. Ale to je vedlejší. Naproti skříni byla nějaká učebna, ze které se ozvala rána. Tak jsem tam nakoukla. Protiva ničil lavice. Vešla jsem dovnitř a on odletěl. Pak přišel Snape a nasolil mi trest a nejhorší je, že Havru srazil čtyřicet bodů,“ dovyprávěla událost kamarádkám, které nemohly věřit tomu, co právě řekla.

„Proč si mu neřekla pravdu?“ zeptala se Lisa.

„Já mu ji řekla, ale on si myslel, že je to vymyšlený, a srazil koleji dvacet bodů,“ odvětila rozzlobená Adrien.

„Ted'ka to nebudeme řešit. Právě přišel Stone. Musíme do třídy,“ řekla Cho a všechny vešly do učebny.

Profesor Stone vešel do třídy a zahájil hodinu svým obvyklým způsobem. Rozhlédl se usměvavě po třídě, prohlédl si všechny studenty, a poté začal výklad.

Byl vysoký, oblečený do dlouhého zeleného hábitu, který připomínal louku. Chyběly tam jenom kvetoucí kytky.

„Dnes se naučíte, jak se ubránit Veritaséru. Ví někdo z vás, co to je?“ zeptal se se širokým úsměvem profesor.

Adrien se přihlásila.

„Ano, slečno de Creubell?“

„Veritasérum je lektvar, po kterém osoba, která ho vypila, mluví pravdu,“ odpověděla na profesorovu otázku Adrien.

„Správně slečno. Uděluji vaší koleji deset bodů,“ usmál se profesor Stone.

Konečně byl večer. Škola skončila a nastal čas nástupu na další školní trest se Snapem. Ve společenské místnosti se Adrien rozloučila s Cho, Lisou a Padmou, a odešla ke Snapeovi. Celou cestu přemýšlela, co dostane tentokrát za trest, a když zaklepala na dveře kabinetu a vešla dovnitř, nemohla se divit, koho uvnitř nevidí. Kromě profesora tam byl i...

„Michaeli. Co tu děláš?“ zašeptala udiveně.

„Mlčte slečno. Tady s panem Zillionem uklidíte učebnu lektvarů. Je plná prachu a zbytků lektvarů po stěnách. A bez kouzel,“ dal instrukce Snape a odkráčel.

„Michaeli, co tu děláš? Jak to, že máš taky trest?“ zeptala se udiveně Adrien.

„No, nedával jsem při lektvarech pozor a uvařil nějaký jiný lektvar. Tak půjdeme?“ zeptal se Michael a pomalu odešli do sklepní učebny. Učebna opravdu byla celá špinavá a ze zdí odkapávaly zbytky lektvarů.

„Tohle nikdy neuklidíme,“ zasténala Adrien.

„Ale jo, zvládnout se to dá. Snad to tu spolu chvíli vydržíme, ne?“ povzbudil ji Michael, ale v jeho hlase byl znát odstup.

Adrien trochu znejistěla, jestli to má brát jako ironii, nebo vážně. Najednou ji přepadlo zděšení, že to třeba udělal schválně.

„Michaele, řekni mi pravdu. Ty sis nechal dát trest dobrovolně kvůli mně?“ zeptala se trochu rozzlobeně Adrien.

„Adrien. Myslím, že tohle téma už jsme dořešili. Jestli hodláš do mě rýpat, tak si to můžeš čistit sama, ale pochybuji, že by se ti moje pomoc nehodila. Pokud tě to uspokojí, tak ne. O tresty u Snapea zrovna moc nestojím.“

Adrien se zastyděla, že vůbec něco takového vypustila z úst. Muselo to znít asi dost namyšleně.

Už nic neříkali a věnovali se mytí stěn. Ty se za několik hodin leskly jako vyleštěné a oni mohli jít konečně spát.

Bylo asi půl jedné, když se Adrien šla osprchovat. Po osvěžující sprše se převlékla a zalehla konečně do postele. Byly asi tři hodiny v noci, když se Adrien probudila a měla stejný pocit jako po svém prvním školním trestu. Byla celá zpocená a měla jiné tělo. Měla blondáté vlasy, na zádech malá křídylka, no prostě se proměnila.

Už zase. Musím odejít, ať mě nikdo nevidí. Pomalu se odlepila kousek od země a odešla se projít po škole. Když došla ke dveřím Velké síně, uvědomila si, že díky školnímu trestu je o hladu. Chodila (spíše létala) po škole několik minut, až narazila na jakýsi stín. Popoletěla kousek blíže a spatřila Michaela. Nevěděla, co má dělat, ale pudově v ní rostla jakási touha, touha po něčem, čemu se zdravý rozum statečně bránil. Nesmí ji vidět, to jí radil rozum, ale touha přerostla v chuť, jež se musí ukojit. Poklepala mu na rameno a...

Ráno se probudila celá mokrá od potu, a tak se šla rychle vykoupat, než se ostatní holky probudí. Zamkla se v koupelně, napustila si plnou vanu teplé vody a zaplula do ní. Opřela se o hranu vany a zavřela oči. Byla hrozně unavená. Vůbec si nepamatovala, co dělala poté, co se vrátila ze školního trestu. Rychle se jí v hlavě promítl celý včerejší den a najednou se zastavil u obrazu, na kterém byla ona sama, ale vypadala úplně jinak než normálně. Viděla vysoký stín před sebou a pak se stín otočil. Nepoznala kdo to byl, ale viděla, jak napřahuje ruku s dlouhými ostrými nehty a ruka se zaryla do kůže stínové postavy... Najednou se obraz rozplynul a ona otevřela celá zděšená oči. Cítila, jak jí po zádech stéká studený pot a jak se ztrácí ve vodě. Rychle vylezla, oblékla se, učesala a odešla do ložnice. Její spolubydlící se pomalu začaly probouzet.

„Kde jsi zase byla Adri?“ zeptala se rozespale Cho.

„Byla jsem se vysprchovat,“ odpověděla Adrien, ale ani nevěděla, co jí odpověděla, jak byla zamyšlená nad obrazem, který se jí zjevil ve vaně.

Padma, Lisa a Cho se pomalu oblékly a mohly všechny sejít do Velké síně na snídani. Když dorazily k Havraspárskému stolu, sedly si a nabraly si všechny plný talíř ovesné kaše a napily se dýňové šťávy.

„Ahri, hahý byl test?“ zeptala se s plnou pusou kaše Lisa.

„Prosím?“ podívala se na ni Adrien a měla co dělat, aby nepropadla záchvatu smíchu.

„Promiň, jaký byl test?“ zopakovala to Lisa.

„Nic moc. Museli jsme uklidit celou učebnu. Bez kouzel. Odcházel jsem asi v půl jedné,“ odpověděla ospale už znovu klidná Adrien.

„Odcházel? S kým jsi tam byla?“ zeptala se překvapeně Cho.

„S Michaellem. A kde vůbec je?“ rozhlédla se po celé síni a nikde ho neviděla. Najednou si vzpomněla na ten obraz, když seděla ve vaně. *Ne, to nemůže být pravda. Byl to jen sen. Náhoda. Nic jiného to být nemůže,* pomyslela si Adrien.

„Holky, tak jdeme, ne? Je sobota a Prasinky volají!“ zavýskla si Cho a popohnala kamarádky k odchodu.

Konečně se Adrien dočkala soboty. Moc se těšila na jedenáctou hodinu. Zase se uvidí s Lorraine. To bude její nejšťastnější den, který v Bradavicích doposud strávila.

Všechny se v koupelně upravily, hodily na sebe kabáty a odešly před hlavní bránu, kde byl školník Filch a kontroloval potvrzení.

„Potvrzení zkontrolováno a hurá do Prasinek,“ křikla hned za branou Lisa.

„Teda. Ty Prasinky jsou úžasné. Kde je ta Soví pošta?“ zeptala se nedočkavá Adrien.

„A to jsi ještě neviděla všechno. Doprovodíme tě k poště, počkáme před vchodem, a pak půjdeme ke Třem košťatům pro Lorraine, ano?“ řekla nadšená Padma.

„Tak jo. Pak bych se taky chtěla podívat do Medového ráje. Mám na něco chuť,“ odpověděla Adrien a olízla se při pomyslení na ty různé druhy bonbonů, lízátek a čokolád. V Soví poště se spojila s rodiči.

„Mami? Tati?“ ozývalo se v kuchyni v Adrieniným domě ve Francii.

„Ano? Už jdu,“ ozval se maminčin hlas.

„Ahoj mami. Jsem v Prasinkách v té Soví poště, jak jste mi psali,“ řekla Adrien.

„ADRIEN. Tak ráda tě vidím. Jak se ti v nové škole líbí? Povídej,“ řekla paní de Creubell.

„Je to tu úžasné, mami. Mám kamarádky a učím se tu mnohem lépe. Ale moc se mi stýská. Změnilo se něco ve Francii? Viděla jsem madam Maxime a za chvíli uvidím i Lorraine,“ vyhrkla ze sebe Adrien opět se slzami v očích.

„Hlavně, že se ti tam líbí. Nic se tu nezměnilo a pozdravuj svoje kamarádky a Lorraine. Musím jít do práce. Jsem ráda, že jsem tě viděla,“ řekla také se slzami v očích paní de Creubell.

„Měj se moc hezky a pozdravuj tatku,“ zamávala mamince a vylezla z krbu.

Viděla svoji maminku. Klepala se. Už se těšila na další návštěvu Prasinek.

„Tak co? Mluvila jsi s nimi?“ naléhaly kamarádky.

„Jo. Moc vás pozdravuji,“ řekla a otřela si do hábitu oči.

V jedenáct hodin už Lisa, Cho, Padma a Adrien seděly u Tří košťat a popíjely Máslový ležák. Dveře se stále otevíraly a zavíraly. Když bylo jedenáct a pět minut, otevřely se dveře a do dveří vešla...

„LORRAINE!“ zakřičela Adrien na celý výčep a rozběhla se ke své ohromené kamarádce.

„ADRIEN!“ zakřičela Lorraine a vrhla se kamarádce kolem krku a obě začaly svorně brečet.

„Lorraine, tak ráda tě vidím! Pojď si k nám sednout. Seznámím tě s ostatními,“ odvěkla Lorraine ke stolu, kde seděla Cho, Padma a Lisa.

„Holky, tak tohle je Lorraine. Lorraine, tohle je Cho.“ Cho jí zamávala a usmála se na ni.

„Tohle je Padma.“ Padma k ní natáhla ruku a potřásla si s ní.

„A tohle je Lisa.“ Lisa se usmála a udělala místo na jednu židli pro Lorraine. Několik minut na sebe Lorraine s Padmou, Cho a Lisou koukaly a ani jedna nevěděla, co mají říct. Nepříjemné ticho prolomila Cho.

„Eh, Lorraine, jak se ti líbí v Británii?“ zeptala se nejistě Cho.

„No, je tu hezky, ale už se těším do Francie. Tak, Adrien, povídej, jak se máš?“ zavedla Lorraine na jiné téma.

„Jo mám se dobře, ale stýská se mi po Krásnohůlkách a po tobě a po...“ Víc už nedořekla, ale Lorraine to ihned pochopila a opět zavedla řeč na něco jiného. Povídaly si několik hodin, až skončily u tématu, co by chtěly dělat, až vystudují školu.

„No, já bych chtěla dělat něco, co bude mít společného s famfrpálem,“ řekla Cho. Teď už se všechny znaly a věděly všechno o Lorraine a Lorraine věděla všechno o nich a Bradavicích. Povídaly si, jako by se znaly celou věčnost.

„A co ty, Adri? Čím bys chtěla být?“ zeptala se jí Lorraine.

„Já? No asi bych mohla zkusit něco s lektvary. Co třeba zkusit nějaký obor, abych potom mohla vařit lektvary a protiléky. Co třeba Lékouzelnictví?“ zapřemýšlela Adrien

„Adri neplácej nesmysly. Nikdy ti lektvary moc nešly,“ usmála se Lorraine

„To by ses divila. V Bradavicích mi docela jdou a hlavně jsem v nich napřed. Nedávno jsem překvapila profesora, který mě nemá moc v lásce a čeká na jakoukoli záminku dát mi školní trest nebo srazit body,“ vychrlila ze sebe Adrien a podívala se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na čtyři. Smutně se podívala na svou nejlepší kamarádku a obě si padly kolem krku.

„Budeme muset jít,“ pronesla smutně.

„Bude se mi moc stýskat. Všechny v Krásnohůlkách pozdravuj a hlavně madame Maxime. A dávej pozor!“ Ještě jednou objala Lorraine a doprovodila ji na konec Prasinek. Lorraine mávla hůlkou a najednou se odněkud vyřítil vysoký fialový autobus, který měl na ceduli napsáno: ZÁCHRANNÝ AUTOBUS.

Lorraine naposledy objala Adrien a potrásla si rukou s Cho, Padmou a Lisou. Pak nastoupila a jakmile se za ní zavřely dveře, autobus byl pryč.

Ještě chvíli tam stály, a pak se obrátily a odešly směrem k hradu. Cestou Padmu rozbolela hlava a jakmile dorazily do hradu, odešla na Ošetřovnu.

Madam Pomfreyová jí dala nějaký lektvar a poslala ji na kolej. Když Padma odcházela, všimla si závěsu kolem jedné postele. Místo, aby šla na kolej, vrátila se a nakoukla za závěs. Nevěřila vlastním očím. Za závěsem ležel celý poškrábaný Michael. Padma se zděsila a běžela do společenské místnosti. Vychrlila ze sebe heslo a vyběhla schody do ložnice.

„Holky, víte kdo leží na Ošetřovně?“ zasípala Padma.

„Rychle povídej,“ pobídla ji nedočkavá Cho.

„Michael,“ vyhrkla ze sebe, „je celý poškrábaný. Zajímalo by mě, kdo to mohl udělat.“

Najednou sebou Adrien trhla.

„Co je, Adri?“ zeptala se starostlivě Lisa.

„Nic. Půjdu se vykoupat,“ řekla nepřítomně Adrien.

Lehla si do vany a přemýšlela. Co to mohlo být? Vtom se jí před očima objevil stejný obraz jako ráno. Byl tam stín a ona napřáhla ruku s dlouhými drápy... a pak se obraz zase vypařil. *Ne. To nemůže být pravda. To, to jsem nebyla já. Je to jen náhoda. Michael někam šel a něco ho poškrábalo. Třeba to byla jen sova. Ano, byla to sova,* řekla si Adrien a vylezla z vany. Ujistila sama sebe, a tím zklidnila i svědomí. Mohla jít klidně spát. Když vešla do ložnice, všechny holky už spaly, a tak si zalezla do postele a po několika minutách usnula.

Kapitola 11

Famfrpál na vlastní kůži

Ráno se Adrien probudila celá rozlámaná a unavená, jako by vůbec nespala, celou noc ji zase trápily noční můry a vracel se jí sen ze včerejška, v němž byl Michael podrápán. Chvilku ještě ležela, ale pak se začala probouzet také ostatní děvčata, a tak rychle zmizela do koupelny, aby všechno stihla. Vešla dovnitř, zamknula za sebou a podívala se do zrcadla.

Najednou vyjekla... „Pane bože, jak to vypadám?“ Adrien měla obrovské kruhy pod očima a výraz jejího obličeje byl doslova ztrhaný. Rozhodla si dát po ránu studenou sprchu, aby se osvěžila a aspoň trochu spláchla známky nevyspalosti. Ve sprše měla čas přemýšlet. Vzpomněla si na svůj včerejší i dnešní sen a na vyprávění Padmy, že je Michael na Ošetřovně. *Že bych měla předtuchy? Viděla jsem přece nějakou ruku a ta drásala Michaela, cítila jsem jeho bolest a jako kdyby mi jeho bolest dělala dobře...*

„To NE!“ vykřikla skoro zoufale. „To nemůže být pravda.“ *Jak by mi bolest někoho mohla dělat dobře? A co jsem proboha včera dělala? A jak to, že si skoro na nic nepamatuji? To se mi stává nějak moc často.* Chvilí ještě takhle přemýšlela, ani sama nevěděla, jak to bylo dlouho.

Vylezla ze sprchy a najednou slyšela někoho, jak se snaží dostat do koupelny. Adrien bleskově popadla ručník a rozběhla se ke dveřím. Najednou se dveře rozletěly a v nich stála Cho a ještě nějaký Havraspárští. Většinou to byli mladší spolužáci a pro Adrieninu smůlu také většinou kluci. Zrovna když k ní přistoupila Cho, slyšela jednoho druháka: „Škoda, stihla se zabalit do ručníku, dneska z toho nic nebude, počkáme si na večer!“ *Takoví malí perverzáci,* pomyslela si.

„Nestalo se ti nic, Adrien? Jsi v pořádku? Ukaž, pomůžu ti.“

Adrein celá zmatená se podívala na Cho, a ta jí řekla: „Křičela jsi, jako by tě na nože brali, ale bylo to spíš něco jako smích, až hrozivý smích. Ty jsi v té vaně usnula a určitě se ti něco zdálo, že?“

„Asi ano,“ odpověděla zmatená Adrien, „ale proč bych se smála?“

Cho se chopila slova a všechny vyporoučela z koupelny ven, aby se Adrien mohla v klidu obléct a jít na snídani. Za to jí byla Adrien nesmírně vděčná, hlavně kvůli tomu otravnému druhákovi, který na ni pořád koukal.

Na snídani si Adrien vzala velkou misku ovesných vloček, zalila je ještě větším množstvím mléka a k tomu si dala tak silnou kávu, jakou jen na stole našla. Ostatní holky se bavily a štěbetaly, jen co jim síly a plné pusy jídla dovolily, ale Adrein byla dnes nějak zamlklá, něco se s ní dělo.

Pro její smůlu to nezjistila jenom ona, ale její změny si všimla i Cho. Před zbytkem holek to asi nechtěla rozebírat, stejně by jí Adrein nic neřekla, ale jak se spolu o samotě vydaly na hodinu Bylinek, Cho hned udeřila: „Adri, co ti zase dneska přelítlo přes nos? Jsi nějak tichá a ráno šla až hrůza z toho tvého křiku.“

Adrien už byla duchem někde jinde a znova se jí vracely všechny zlé vzpomínky, ani jedna dobrá, proč jen, proč? Ale když na ni Cho promluvila, vytrhla ji ze vzpomínek, snad tomu byla Adrien i ráda, ale to už nechtěla zjistit, co se to s ní v poslední době děje.

Rychle hledala pro Cho odpověď, ta se jí ale nedostala, a tak jen zmateně řekla „Cho, to neřeš, nějak špatně jsem se vyspala. A pojď rychle, nebo přijdeme pozdě na mou oblíbenou hodinu!“

Cho se ale tentokrát nedala tak snadno odbýt: „Adrien, vím, že přede mnou něco tajíš, nevím sice, co, ale určitě tě to moc trápí a já bych ti chtěla pomoci. Ale nemůžu, když mi nic neřekneš. Má to něco společného s tvou bývalou školou, Krásnohůlkama?“

Adrien se tohoto tématu sice bála, ale už se Cho naučila lhát, musela se to naučit, i když se jí to všemi deseti přičilo.

„Vlastně ano,“ odpověděla. „Víš, přemýšlela jsem, jak tady byla onehdy Lorraine, a i když tady mám tebe, strašně se mi po ní stýská, chápeš mě?“ podívala se Adrien na Cho tesknutýma očima.

„No, nevím jestli je to to, co jsem chtěla slyšet, ale stejně z tebe nic jiného nedostanu, tak mi to asi stačit musí,“ odpověděla Cho.

To už došly do skleníku a paní profesorka začala výuku: „Vítám vás na další hodině, dnes si povíme něco více o ...“

Adrien přestala vnímat. Pořád se musela vracet k tomu co jí řekla Cho - *Chci ti pomoci, ale nemůžu*, a také znovu ke svým snům, které ji sužovaly, ale myšlenku nestihla dokončit, protože z jejího přemýšlení ji vytrhl naštvaný hlas paní profesorky.

„Slečno, můžete mi říct, nad čím přemýšlíte? Určitě je to něco důležitého, asi jsou pro vás bylinky nezábavné, ale, prosím, aspoň nerušte zbytek třídy, někdo se třeba bylinky chce naučit dobře!“ Paní profesorka se otočila na podpatku a odkráčela.

Hodina naštěstí za chvíli skončila a Adrien vyletěla ze třídy jako kulový blesk, bylo jí tak trapně. Nevěděla, jak mohla třídu tak strašně rušit, ale věděla, že to, že si neuvědomuje, co sama dělá, je dost špatná zpráva. *Když nevím, co dělám a co říkám, jak se chovám, vždyť ztrácím kontrolu nad sebou samou! Měla bych se hodně rychle probrat.*

Šla rovnou do společenské místnosti, protože jim odpadla hodina OPČM, pan profesor byl na nějakém školení a neměl za něj kdo suplovat. Byla to sice dobrá zpráva, ale bylo také jasné, že si onu hodinu budou muset někdy v blízké době nahradit. *Ale co*, řekla si Adrien, *teď se aspoň můžu věnovat úkolu do věštění z čísel, které máme odpoledne.*

Jakmile Adrien vešla do společenské místnosti, kde byl poměrně klid, až na pár studentů, kteří narychlo škrábali úkoly nebo si zaskočili do pokoje pro pomůcky, které zapomněli.

Adrien se uvelebila ve svém oblíbeném křesle a hned si vytáhla učebnici věštění z čísel a začala si číst nahlas: „Znalost numerického součtu čísel narození je ohromně důležitá pro budoucí kouzelníky. Dokáže odhalit spoustu tajemství a záhad, které jsou lidem obvykle zatajovány...“

Usnula u toho a zdál se jí další ošklivý sen. Když se probírala, tak začala uvažovat o tom, co se jí to všechno zdá.

Co když to nebyl sen? Co když jsem mu vážně něco udělala já? Ale to bych si přece pamatovala. Mám sice sklerózu jako každý, ale určitě ne takovou, abych si nepamatovala, že jsem někoho zranila, nebo... nebo zabila. Ale přece já bych nikoho zabít nemohla... a teď, až teď po tak dlouhé době si uvědomila, co poprvé viděla, když přijela do Bradavic a vezli ji do hradu v těch starodávných kočárech. Tehdy viděla ony Tetrály, které mohou vidět pouze ti, kteří byli svědky něčí smrti. Co když opravdu někoho zabila? Vzpomněla si na slova svého kamaráda z Krásnohůlek. To mohl udělat jen někdo bez srdce, bez slitování, to nemohl být člověk, jedině nějaké krvelačné zvíře... Teď se v Adrien začaly probouzet všechny vzpomínky, jak ty příjemné, tak i ty nepříjemné, a naneštěstí těch nepříjemných bylo více.

V jednom okamžiku se jí před očima promítl celý život od nástupu do Krásnohůlek, teď si uvědomila, že s ní něco je, ale co, to zatím nevěděla.

Adrien byla na dně, neměla ponětí o čase, jen seděla a tiše brečela, skoro neslyšně, jen jí tak tekly slzy z očí, a přemýšlela o svém životě. *Třeba se zabiji, stejně si toho ani nikdo nevšimne. Nikomu už nezpůsobím bolest, i když nevím, jak, to Michaelovi jsem udělala já, nevím jak to, nevím ani proč si to nepamatuji, ale někde v hloubi duše vím, že jsem to byla já. Když se zabiji, budu s ním, bude to pro všechny jednodušší. A to nejlepší na tom bude, že pokud je onen svět, Adrien na takovéto báchorky moc nevěřila, budu s ním, šťastná a jednou se ke mně připojí všichni, které mám ráda.*

Takovéhle a ještě horší myšlenky se jí honily hlavou.

Když vtom vběhla do společenské místnosti Cho a volala na Adrien, která se na ni podívala zarudlýma očima, celá bez sebe.

„Bože, Adri, co se ti stalo? Co ti je? Adri, vnímáš mě vůbec?“

„Ano vnímám a nejsem blázen, jsem jenom bezmocná, nevím, co se se mnou děje...“

„Adri, co to povídáš?“ ptala se celá vyděšená Cho.

„Ale, podívej se na mě, jaká jsem. Přijela jsem sem...“ dál už Adrien nemusela povídat, i když ji Cho pochopila úplně jinak, než měla Adrien na mysli. Bylo asi jen dobře, že ji nepochopila správně. *Tak jako tak se to dozvědět nesmí*, pomyslela si najednou Adrien.

Cho chytla Adrien kolem ramen a utěšovala ji. „Neboj, už jsi tady jako doma, všichni tě máme rádi...“

Nikdy nebyla Adrien tak ráda, že tady má Cho, jako teď, nikdo kromě Cho, i když ani ona pořádně ne, ji tolik nechápal a nepomáhal jí v těžkém životním boji. Když se Adrien trochu uklidnila a zase se začala cítit lépe, Cho na ni spustila:

„Víš, co se stalo? Je to skvělá a špatná novinka dohromady!“

„No co?“ zeptala se dychtivě a zvědavě už docela klidná Adrien.

„Jak jsme měli hrát proti Nebelvíru famfrpálový zápas až příští víkend, tak ten zápas bude už tento víkend, protože onemocněl kapitán Mrzimorského družstva, a tak nemůže hrát Nebelvír proti Mrzimoru,“ dořekla ve zkratce udýchaně Cho a Adrien na ni udiveně hleděla.

„Ale, ale, vždyť zápasy se hrají každou sobotu a dneska je čtvrtek! A navíc, my taky nemáme jednoho hráče, a to přece Michaela!“

„No, to já vím taky, a už mě to napadlo, a tak jsem se ptala madam Pomfreyové, a ona říkala, že do soboty ho už dá do kupy, takže by hrát měl, pokud se mu nějak moc nepřítiží...“

„Tak to je super, ale vždyť my nemáme pořádně nic natrénováno, to nezvládneme,“ řekla Adrien a s vystrašeným výrazem hleděla na Cho, jestli ji nějak utěší. Ta se samozřejmě nenechala zahanbit.

„Ale, to zvládneme, přece máme dobrý tým, a troška štěstí a je to...“ a hlasitě se zasmála.

„Víš co, kašlu na ten úkol, dodělám ho na začátku hodiny, ani si toho nevšimne, doufám, teď ještě rychle do knihovny, potřebuji se na něco podívat...“ a Adrien už brala svou hromádku učebnic a utíkala ze společenské místnosti Havraspáru. Cho si pomalu nestihla ani posbírat věci, a už jí byla v patách.

Když došly, nebo spíše doběhly, do knihovny, Adrien hned zamířila k polici s famfrpálem a začala hledat něco hledat. Cho byla samozřejmě zvědavá, a tak se hned ptala.

„Prosím tě, vždyť ve famfrpálových knížkách trávíš většinu času, co zase hledáš? Myslela jsem, že už jsi dávno stihla všechno přečíst,“ potutelně se usmívala.

„No to jo, ale ještě jednu knížku nemám, a to je právě ta, kterou jsem si nechávala na konec, před svým prvním zápasem tady. Ale asi si ji někdo půjčil, ach jo...“

„A jaká je to knížka?“ zeptala se hned Cho, protože už měla strach, že nestihnou hodinu.

„Něco s prvním zápasem a jaký jsou u toho nervy a tak...“ odpověděla Adrien rychle, vědoma si Choiny podrážděnosti. „Hm... to je jedno, radši půjdeme, já se tady stavím ještě po hodině a podívám se na to, třeba si ji někdo půjčil a dneska ji má vrátit. Teď ale rychle na hodinu!“

A tak se obě rozběhly na hodinu do severní části hradu. Po cestě ještě stihly narazit do paní knihovnice, a ta jim notně vynadala, takže oběma bylo nadmíru jasné, že stejně i přes jejich úsilí přijdou nakonec pozdě.

„Proč to není třeba někde v přízemí? Pak se diví, že to nikdo nestíhá, tolik schodů...“ stěžovala si udýchaná Cho a Adrien s ní jen souhlasila. Když konečně doběhly do učebny, profesor už začínal s výkladem a výhrůžně se na obě podíval.

„Můžete mi říct, kde jste? Jak to, že jste přišly pozdě?“ přes své brýle s tlustými skly vypadal teď až hrozivě.

„Promiňte, pane, musela jsem si najít ještě něco v knihovně a Cho šla se mnou...“ řekla očividně s trochou úleku v hlase Adrien.

„No dobrá, obě se posadte, a už konečně začneme výkladem, už takhle jsme ztratili 5 minut,“ řekl profesor a začal procházet mezi lavicemi a něco žvatlat.

Adrien i Cho si oddychly, že to takhle dobře dopadlo, a sedly si do poslední lavice. Adrien vytáhla úkol a ještě rychleji ho začala dopisovat, tentokrát však vážně zapochybovala o jeho čitelnosti. Konečně měla úkol hotový, a když se podívala na hodinky, už mělo zvonit.

„Stihla jsem to akorát,“ pochlubila se Cho, která ji ale asi moc nevnímala, protože dělala oči na nějakého kluka z Nebelvíru, který s nimi zrovna musel mít věštění z čísel. Učitel si vybral úkoly a zadal nové.

„Taková kopa úkolů, kdo to kdy viděl...“ slyšela Adrien šeptat nějakou Havraspárskou holku, seděla přímo před ní a celou hodinu ji musela poslouchat, už ji to začalo unavovat, a tak na ni vrhla zlověstný pohled.

KONEČNĚ zvoní, všichni se rozešli. Adrien si šla dát věci do kolejní místnosti, zatímco Cho zamířila s novým objevem do Velké síně, za chvíli bude stejně večeře. Adrien procházela chodbou sama, nebyla na to moc zvyklá, ale už se v Bradavicích vyznala, takže aspoň jí ubyla starost, že se ztratí. Jak tak šla, přepadly jí zase ony vzpomínky a už je chtěla zahnat, když najednou se jí vybavil p.profesor Brumbál ve svém županu, pak troška bolesti a zase víc nic. Málem narazila u vchodu do Havraspárské společenské místnosti do brnění. *Sakra, kdo to sem tak blbě postavil, aha, bože, to už jsem tady, zase jsem se nějak moc zamyslela.*

„Patronus,“ řekla heslo, ještě si zanedávala na nevhodně umístěné brnění, a už vešla do společenské místnosti. Jen položila věci na stůl ve svém pokoji a hned se zase měla k odchodu, věděla, že kdyby teď začala znova přemýšlet o tom, co jí po cestě vytanulo na mysl, určitě tady v pokoji zůstane dlouho a kdo ví, co by se mohlo stát.

Po cestě na večeři potkala Rogera Daviese, kapitána famfrpálového družstva. Začali si povídat a Adrien se nemohla nezeptat.

„Jak se daří Michaelovi? Bude teda v sobotu hrát?“

„No, nejlíp mu není, měl celé podrásané tělo, jak jsi určitě slyšela, ale hrát bude, to si přece nemůže nechat ujít,“ zašklebil se Roger. „Ale mám pro tebe a celé družstvo jedno velké překvapení, doufám, že ho všichni využijete, no, vlastně budete muset!“ zatvářil se vážně a na Adrien bylo vidět napětí a očekávání, co to asi bude.

„Rogere, řekni mi to! Jsem tolik zvědavá, nevydržím to až do Velké síně k ostatním,“ zaprosila Adrien.

Roger byl nejspíš sám šťastný a chtěl se pochlubit se svým úspěchem, a tak jí to prozradil: „Protože jsme se o zápase dozvěděli poměrně pozdě a nebylo by to fér, nebo spíše já jsem tak usoudil, protože několik dní před zápasem jinak družstva vždy trénují...“

Adrien ho přerušila: „Prosím tě, zkrát to, už budeme u Velké síně a chci to vědět dříve než ostatní!“

„Ty jsi teda netrpělivá, ale dobře, prostě ve zkratce, zítra nemusíme do lavic a celý den můžeme trénovat a hlídat taktiku, všechno máme čas dopilovat, abychom byli nejlepší.“

„To je skvělé, to jsem ráda,“ Adrien byla celá nadšená a Rogera objala, jako kamaráda, samozřejmě, a málem si ani neuvědomovala, co dělá.

Když došli do Velké síně, celé družstvo už tam bylo. Roger si je zavolal a řekl jim novinku. Všichni byli stejně nadšení jako Adrien a měli radost, že jim to pan ředitel dovolil.

Večer šly spát docela brzy, protože se rozhodly úkoly nechat na jindy a chtěly si před náročným dnem odpočinout.

Ráno se Adrien probudila zase brzy, moc dobře se nevyspala, měla zase ony divné sny, ale dnes v noci, už nebyly tak divoké jako dříve. Takže byla v podstatě ráda. Protože nikam nespěchala. Trénink měli až v 9 hodin - *Zlatý Roger, asi se chce taky vyspat*, zachumlala se znova pod peřinu a přemýšlela o událostech poslední doby.

Zdají se mi ty sny, neumím se ovládat, teď ten zápas. Ale dobře, že je, kvůli tomu zápasu nemyslim od čtvrtka skoro na nic jiného a je to docela fajn... další úvahy ji naštěstí nenechaly rozvinout její spolubydlící, které se začaly probouzet a chystat se do školy.

Lisa se hned na Cho s Adrien obořila: „Vy jste ale ulejšvačky, takhle se vymluvit na zápas a nejít do školy!“

Ale Padma je bránila: „Nech je, chudinky, aspoň když to bude k něčemu dobré a vyhrajdeme zápas.“ To Lisu uklidnilo a už nic neříkala.

Když ostatní holky odešly na hodiny, začaly se i Cho s Adrien řádně probouzet, převlékly se, umyly a vyrazily na snídani. Tam už byl zbytek družstva a zase se čekalo jen na ty dvě.

„Kde jste?“ ptal se hned Davies.

„Ale co, řeklo se v 9 ve Velké síni a je teprve 9 a 5 minut, takže se zase tolik nestalo,“ usadila ho po ránu nezvykle energická Cho.

„Tak dobře, začneme,“ ujal se slova kapitán Roger. „Jednak zase mezi námi vítám snad uzdraveného Michaela a chtěl jsem vám jenom říct, že hned po snídani se vydáme do šaten, tam probereme taktiku. To budou přibližně 2 hodiny, a pak na 2 hodiny budeme trénovat. Odpoledne probereme taktiku soupeře, 1 hodina, a pak už jen generálka a bude to. Zbytek dne budeme mít volno, doufám, že jste spokojeni.“ Roger skončil a všichni ho hned ubezpečili, že spokojeni jsou, protože čekali náročnější trénink.

Den uběhl dle plánů a představ, nikdo si nestěžoval a všichni byli rádi, že nemusí na hodiny a místo toho se můžou prohánět po hřišti. Večer šli všichni brzo spát, jednak kvůli nadcházejícímu dni a zápasu a jednak byli stejně dost unavení, i když trénink sám o sobě zase tak dlouhou dobu netrval.

Ráno vzbudila Cho Adrien, kterou překvapilo, že ji musela vzbudit až Cho, protože jindy je vždy první na nohou. *Byla jsem asi hodně unavená*, odůvodnila si to.

Na snídani skoro nejedla, byla celá tuhá.

„Neboj, opravdu, já jsem se taky bála, ale pak to šlo samo...“ uklidňovala ji Cho, ale Adrien skoro neposlouchala. Adrien přišlo docela líto, že více studentů drží palce Nebelvíru, než jim, ale zase pár jedinců se našlo i ve Zmijozelu, a ti drželi palce modrým a co více, byli v modré oděni. Jak říkali: „Vše pro prohru Nebelvíru.“

Ale co, my jim ukážeme, to se budou divit! říkala si Adrien, když mířila do šaten u hřiště. Cho se jí někde v davu ztratila, ale naštěstí se předtím dohodly, že se setkají v šatnách.

V šatnách Havraspáru už začala panovat nervozita. Cho Changová se v duchu povzbuzovala a doufala, že porazí Nebelvír a Harry Potter si udělá ostudu, že nevyhrál zápas. Adrien se posadila vedle Cho a začala se pomalu a nejistě převlékat do dresu. Konečně už dorazil i Roger Davies.

„Tak vás tu všechny vítám, doufám, že to dneska vyhraje a že včerejší trénink nebyl na nic. Adrien, tobě fandí celý Havraspár, tak se neboj a nezklam je, máš na to, jsi dobrá. Ostatní, musíme Adrien trošičku na začátku pomoci, ale jsem si jist, že se do toho brzo vpraví. Tak jdeme na to!“ Adrien se celá začervenala a rychle se šla ještě opláchnout, aby to na ní nebylo vidět.

Zbývalo pár minut do začátku, Adrien byla hodně nervózní. Cho vstala z lavičky, přišla k ní a řekla: „Neboj, uvidíš, že se ti to bude líbit a dobře to dopadne.“

„Tak to já se nebojím, že se mi to nebude líbit, to já se spíš bojím, že něco zkazím, upustím míč nebo tak.“

„Ale to se nestane a i kdyby, může se to stát každému,“ utěšovala ji Cho, ale na víc už neměly čas.

„TAK JDEME!“ zakřičel Roger Davies. Družstvo teď vstupovalo na hřiště. Nebyl přímo ideální den na famfrpál, mraky se honily sem a tam, jak do nich vítr foukal a ptáci ani nevěděli, kudy létají, takže se často přিপletli i na hřiště. Nebylo skoro nic vidět, byla mlha a temno. Ale ani toto počasí nemohlo Adrien zkazit náladu z jejího prvního zápasu, ve kterém i ona účinkovala.

Adrien nasedla na koště a spolu s ostatními vzlétla do vzduchu.

Na hřišti už zněl hlas Leeho Jordana: „Ano, ano, zde už vidíme Havraspárské družstvo ve svých modrých dresech! V čele vede modré družstvo Roger Davies, jejich střelec, za ním vidím... ano, vidím jejich novou posilu, střelkyni Adrien de Creubell, je prý velice talentovaná, mladá a hezká, no uvidíme, jak se zápas vyvine.“

Celé publikum se zasmálo a v mlze hledalo onu pohlednou hráčku.

„Dále za ní vzlétá vznešeně jako pávice,“ zažertoval Lee, ale Cho se na něho podezřívavě podívala, „Cho Changová, potom zbývající jeden střelec, a to Frank Kymer. Za ním už letí ještě nedolčený brankář Michael Zillion, ale doufejme, že se mu to dneska povede. Teda o trošku méně než Nebelvírským, že ano. Promiňte, paní profesorko! A modré družstvo uzavírají dva odrážači,

další nové tváře, ale už ne tak hezké jako Adrien.“ Profesorka McGonagallová se už na Leeho pomalu vrhala, on jen tak tak uhnul. „No, jsou to David Silverrock a Jack Lohmann,“ ukončil Lee začáteční představování Havraspáru. Protože Nebelvír byl představen již před Havraspárem, mohlo se začít hrát.

„Na svá místa, hráči... začínáme!“ řekla madam Hoochová a pískla na píšťalku, tím zahájila zápas.

„Camrálu se zmocnila Angelina Johnsonová a přihráva Alici Spinnetové, ale nééé, camrál jí vytrhl Roger Davies! Ted’ míří na bránu... a góóól. To tedy dobře začínáte, červení!“ zašklebil se Lee, „Roger Davies dal první gól. Havraspár vede 10:0.“

Cho se ted’ zaradovala a propíchla pohledem nebelvírského chytače. Adrien, celá šťastná, že vedou, nedávala pozor a míč, který jí házel Frank, ji strefil do tváře a chytila ho pod ní letící Alice, která mířila na bránu.

A Lee komentoval: „...bohužel pro Havraspár, Adrien upustila míč, asi tréma z prvního zápasu, a tohoto míče se chytá Alice, která dává g... bohužel, tak nedává gól, Camrál chytil modrý brankář Michael.“

Hlas Leeho bylo asi jediné, co všichni pozorovatelé slyšeli, a podle toho se také jediné mohli dozvědět, co se děje na hřišti.

„A ted’ má míč Adrien a přihrává Rogerovi a ten Frankovi, Roger, Adrien, góóól. Adrien opravila minulou chybu!“

Adrien byla šťastná ze svého prvního gólu.

„A modří už vedou 20:0,“ konstatoval trochu posmutněle Lee. „A další gól, ted’ ovšem na straně Nebelvíru, dobře, jen tak dál. Je to 20:10, Nebelvír se snaží vyrovnat! A ted’ pozor, potlouk strefil kapitána Havraspáru Rogera a ten padá k zemi, vypadá to, že Havraspár je bez jednoho střelce...“

„Sakra,“ zoufala si Adrien. *Ale mám i s Frankem nacvičeného něco sama, tak to snad zvládneme*, pomyslela si Adrien a už jí Frank nahrával, ona mu nahrála zpátky.

„A je to gól! Havraspár vede 30:20.“

Já si nevšimla ani jednoho gólu, jsem to ale nemohlo. Musím se víc soustředit, pokárala se sama Adrien

Zápas pokračoval a byl velice vyrovnaný, oba brankáři chytali skvěle, na to, že byl Michael po tak dlouhé pauze znova na koštěti, byl to až zázrak. Ale ani jednomu chytači se nedařilo v téhle tmě a ještě větší zimě než na začátku zahlédnout zlatonku. A najednou přišla velká rána.

„Bože...“ byl slyšet jen Leeho hlas, „Potlouk narazil ohromnou silou do modrého brankáře Michaela a ten se skácel k zemi, jak je vidět, ve strašných bolestech. Asi se mu vrátily také bolesti z předchozího zranění. Madam Pomfreyová mu sice dovolila dnes hrát, ale až po velkém přemlouvání...“ dál už Adrien neposlouchala. Slyšela jen hlas píšťalky, jak píská pauzu a tak se střemhlav vrhla dolů ke své straně hřiště a k dole pod obručemi ležícímu Michaelovi, kterého už na nosítkách zvedali a nesli asi na ošetřovnu. Dole už byla Cho a hleděla na Michaela se slzami v očích.

„Michaeli,“ vypravila ze sebe jen Adrien.

„Bude v pořádku?!“ chytla zoufale jednoho z profesorů a nechtěla se ho pustit, dokud jí neodpověděl.

„Rány se mu znovu ošklivě otevřely, je na tom špatně, ale snad se z toho dostane, musíme ho ted’ dostat na Ošetřovnu. Určitě pojede do nemocnice sv. Munga. Musí se zjistit, od čeho ty rány má...“ dál už Adrien neposlouchala, celá jako v křečích se svalila na zem do kaluže, bylo jí to jedno. Vybavily se jí události z Francie, vzpomněla si na něho, na krev, na smrt a začala plakat. Nikdo se ji ani nesnažil utěšit, všichni byli zdrceni a dohodli se, že bude lepší, když se Adrien vybrečí, aspoň trochu to z ní opadne. Domnívali se totiž, že pláče pro Michaela.

Znovu se začal hrát zápas, ale všichni modří byli natolik zdrceni z Michaelova náhlého odjezdu, že nemohli ani hrát, i když by moc chtěli. V jednu chvíli byl zápas velice vyrovnaný a v druhé chvíli už Havraspár prohrával o nekonečno bodů.

Nakonec Havraspár prohrál. Potter asi po další půl hodině hry chytil Zlatonku, byla to až moc lehká výhra i pro Nebelvír, takže místo radosti z vítězství byli všichni smutní za Havraspár kvůli Michaelovi.

Kapitola 12

Krutá realita

Michaela hned druhý den odvezli do nemocnice U svatého Munga a všichni studenti plni smutku očekávali a doufali, že se brzy uzdraví a vrátí do Bradavic. Jenže nikdo z profesorů jim nechtěl říct nic o jeho stavu. Někteří stále jen doufali, hlavně mladší studenti, ale většina si dovedla dát dohromady, kolik je dvě a dvě. A do druhé skupiny patřila i Adrien.

Stále přemýšlela o tom snu, kde Michaela poškrábala ona svýma rukama. Pořád nedokázala pochopit, jak je možné, že se jí to zdálo a zároveň se to ve skutečnosti stalo. Přemýšlela o jakémśi vidění, ale to se jí zdálo nepravděpodobné, protože nikdy předtím se jí nic podobného nestalo. Trápilo ji to, protože věděla, že mu nemůže pomoci, a nejvíc se obávala toho, že mu nebude umět pomoci nikdo.

Myslela na něj celé dny, nesoustředila se na vyučování. Nedávala pozor o hodinách a odbývala úkoly. A i když to nedělala úmyslně, začalo se to velmi brzy projevovat na jejím prospěchu. A to ve všech předmětech, snad kromě Péče o kouzelné tvory. Na Hagridových hodinách se totiž musela pořádně soustředit (a poměrně úspěšně se jí to kupodivu i dařilo), protože jinak by ji mohl nějaký Hagridův „oblíbenec“ pěkně popálit, pokousat nebo poškrábat. Anebo případně všechno dohromady.

Třetí sobotu po zápase, při snídani, jí na rameno přistála malá školní sova. Adrien rozvinula pergamen, který byl přivázán k noze, a četla:

Heslo: Čokoládový dortík

Albus Brumbál

Nic víc tam nebylo. Nechápatě zírala na dopis. Netušila, k čemu to heslo má být. Pohlédla ke stolu profesorů a uviděla ředitele školy, jak ji pozoruje. Rychle sklopila oči a otočila se opět ke své ranní kávě a koláči. Znova měla hlavu plnou myšlenek. *To se mnou chce mluvit kvůli prospěchu? Já vím, že jsem se hodně zhoršila, ale snad to dám zase rychle dohromady. Zatím to není zas tak hrozné, v Krásnohůlkách jsem byla na konci roku ještě horší.* Jenže jakmile si vzpomněla na Krásnohůlky, rozesmutnila se ještě víc. A Cho, která seděla naproti ní, začala vyzvídat:

„Kdo ti to píše? A proč se najednou tváříš tak kysele? Vždyť před chvílí jsi se aspoň trochu smála a teď vypadáš, jako by tě přejel vlak. Tak co se stalo?“ naléhala na Adrien.

„Ehm... no, Lorraine umřela babička. Byla to moc příjemná dáma,“ zalhala Adrien a byla ráda, že Lorrainina babička je po smrti už několik let, takže tím nemohla ani nic předpovědět. A taky ji překvapilo, jak pohotově dokázala zareagovat a vyhnout se pravdivé odpovědi. Na Cho byl také najednou vidět smutek.

„To je mi líto. Pokud byla opravdu taková, jak říkáš, tak je to škoda,“ snažila se Cho utěšit naprosto klidnou Adrien. Jenže té bylo z další lži ještě hůře, takže se zvedla a:

„Promiň, Cho, ale chtěla bych být teď chvíli sama. Doufám, že to chápeš. Měj se pěkně a vyříd' ode mne ostatním pozdravy, prosím. Ještě jsem dneska nikoho neviděla.“

„Samozřejmě, běž. Holčám to vyřídím. Měj se taky pěkně,“ odpověděla jí Cho. „Teda aspoň tak, jak to půjde,“ dodala rychle.

No to právě nevím, jak to půjde! pomyslela si Adrien na odchodu. *Pořád někomu musím lhát. Už mě to nebaví. K tomu je Michael v nemocnici a mám podivné heslo od Brumbála. K čemu je mi nějaký čokoládový dortík?*

Najednou se vedle ní pohnul veliký kamenný chrlič a ona si uvědomila, že je to heslo do Brumbálovy pracovny. Už tam byla na začátku roku, před zařazováním.

Stoupla si na schody a ty se pomalu sunuly nahoru. *Jak to, že se pohnul jenom když jsem na to heslo pomyslela? Anebo jsem si to zase neuvědomila a mluvím nahlas? Budu se sebou muset něco*

udělat, rozhodla se přesně v okamžiku, kdy se schody zastavily, a ona se dívala na dveře Brumbálovy pracovny. Zaklepala a po vyzvání vstoupila.

„Posaďte se, prosím,“ pokynul Brumbál Adrien směrem k pohodlně vyhlížejícímu křeslu na opačné straně stolu, než seděl on. Adrien si sedla a čekala, co se bude dít. Mlčky na sebe pár vteřin hleděli, a když se Adrien rozhodla, že se zeptá, proč ji sem pozval, Brumbál promluvil: „Nechtěla byste mi něco povědět, slečno?“

Co chce vědět? To je určité kvůli prospěchu. Musím to nějak zamaskovat.

„Víte, pane profesore, v poslední době se mi zhoršil prospěch a já o tom moc dobře vím. Už jsem začala pracovat na zlepšení,“ začala mluvit podle pravdy, ale konec se opět ubral špatným směrem.

Dneska už podruhé. To už neumím říkat nic jiného, než hloupé lži? Já se z toho asi zblázním. Lžu i řediteli školy. To on mi pomohl a já ho takhle podvádím...

„Víte, slečno, mně nejde ani tak o ten prospěch samotný, protože vím, že známka mnohdy neodpovídá schopnostem kouzelníka. Nedáte si sušenku?“ otázal se mile a na Adrienině konci stolu se objevila miska, plná jejích oblíbených sušenek.

Je opravdu velmi laskavý. Zajímalo by mne, jestli se takhle chová ke všem studentům.

„Děkuji, pane řediteli, tyhle jsou opravdu vynikající,“ odpověděla slušně a vzala si jednu sušenku.

„Chtěl bych se vás zeptat, z jakého důvodu se vám zhoršil prospěch. Jestli máte nějaký problém s profesory nebo místním prostředím či něčím jiným?“ zužoval pomalu Brumbál okruh svých otázek.

„Ehm... to je kvůli Michaelovi. Trápí mě to, co se mu stalo. Jak na tom je, pane profesore? Uzdraví se?“

„Ano, s velkou pravděpodobností ta jeho zranění nebudou mít žádné následky. Ale je potřeba hodně času. Už jsem s ním o tom mluvil. Více vám, bohužel, nemohu k jeho stavu povědět. Jedině pokud víte něco, co já nevím,“ vyslovil jakousi řečnickou otázku, na kterou čekal odpověď jiného rázu, než je realita. Chtěl tím Adrien přimět k přemýšlení. A také se mu to povedlo.

Co bych měla vědět? Akorát vím, že ho něco poškrábalo. Pak se uzdravil a opět se mu to otevřelo při famfrpálovém zápasu. V tom okamžiku si spojila své hrozné sny s touto myšlenkou a vyděšeně zírala do Brumbálových unavených očí.

„Pane profesore, já... ne... já nevím... jak to?“ zhrozila se toho, co ji napadlo.

„Slečno de Creubell, viděl jsem vás v jiné podobě, než jakou máte nyní,“ začal jí pomalu vysvětlovat.

To já sebe taky, ale vůbec netuším, co to se mnou bylo.

„Jste virga. Víte, co to je?“ zeptal se jí.

„Netuším.“ Adrien téměř nedutala.

„Celý měsíc jste taková, jak tu nyní sedíte. S každodenními problémy, stejná jako ostatní. Ale když přijde úplněk, začnete se měnit.“

„Takže získám špatné vlastnosti,“ konstatovala suše.

Takhle jsem nechtěl začít, pomyslel si Brumbál. Ale co se dá dělat.

„Dalo by se to tak říct. Virga je dívka, která je během měsíce úplně normální. Jenže, jak už jsem řekl, za úplňku se mění. Ať už je běžně pěkná, nebo ošklivá, během úplňkových nocí se stane pro opačné pohlaví neodolatelnou. K tomu jí narostou malá křídélka a začne se vznášet kousek nad zemí,“ vysvětloval Brumbál trpělivě. Nechtěl toho na ni najednou vychrlit moc, protože když viděl, jak zaraženě sedí a s hrůzou očekává, co se ještě dozví, bál se, že by to nemusela psychicky unést. Ale musel pokračovat. Věděl, že Adrien už se musí dozvědět pravdu, ať byla jakkoliv krutá.

„V tomto stavu, kdy je velmi líbezná, omámí svou krásou nějakého chlapce. Ten je ochoten s ní jít kamkoliv a ona ho na nějakém temnějším a zapadlejším místě zabije.“

„Pane bože!“ zděsila se Adrien.

Takže to, jak jsem potkala v noci Brumbála, nebyl sen. Chtěla jsem ho zabít. A v jediném následujícím okamžiku jí došlo i všechno ostatní: A to Michaelovo zranění je taky moje dílo. A taky

jak zemřel on... dál už to nevydržela a rozplakala se.

„Slečno de Creubell, chápu, že je to pro vás velmi špatná informace a nyní byste byla nejraději někde sama. Ale i přesto, že bych to pro vás udělal velmi rád, vás nemohu nechat nyní odejít.“

Adrien na něj vzhledla s uplakanýma očima a v duši s pocitem, že se jí právě zhroutil celý svět. Přikývla, protože věděla, že Brumbál ji odejít opravdu nenechá, a také nevěděla, kam by šla, aby ji nikdo nepozoroval a hlavně se na nic neptal. Takže jen přikývla, opět sklopila oči ke koberci a čekala, co jí Brumbál dalšího řekne.

„Mohl bych vědět, jak jste se stala virgou?“

„Nevím. Ještě před chvílí jsem ani nevěděla, že něco takového existuje a že to jsem já. Takže to vám, bohužel, nezodpovím,“ špitala Adrien.

„Promiňte, neuvědomil jsem si to. Dívka se virgou stane po nějakém smutném či špatném zážitku s chlapcem, který ji dovede ke chtíči, po prokletí, nebo snad pokusu o něj. Co se vám stalo tak zlého, a kdy přibližně to mohlo být?“ ukončil další fázi vysvětlování otázkou.

„Nevím, na nic takového si teď nevzpomínám,“ odpověděla popravdě.

„Dobře. A ještě jedna otázka. Pokud mě madame Maxime dobře informovala, přestoupila jste kvůli prospěchu. Zde jste zatím měla dobré známky, ale od Michaelova zranění se postupně zhoršují. Stalo se vám něco podobného i v Krásnohůlkách?“ Brumbál nakousl něco, o čem se Adrien jen těžce mluvilo.

„Ano, stalo...“ začala pomalu. S nikým o tom nemluvila, jen s Lorraine, ale ta o ní věděla úplně všechno. Brumbál nic neříkal a čekal, co Adrien řekne. Nechtěl ji přerušovat, protože už měl se studenty hodně zkušeností a věděl, že je lepší, nechá-li je mluvit samostatně.

„...měla jsem tam přitele, Gulliema, ale on zemřel. Někdo ho surově probodl nožem... u jezera... našli ho až za několik dní... byl zapadaný sněhem...“ při vzpomínce na něj jí bylo ještě hůř a z očí jí vytryskly další proudy slz.

„Pohádali jsme se, opravdu ošklivě... asi měsíc před tím... než se to stalo. Ale dali jsme to do pořádku, a pak... se to stalo.“

Brumbál se na ni soucitně díval. Věděl, že pro každého by bylo těžké o tom mluvit. Čekal, až se trochu uklidní. Museli probrat nějaké řešení, aby mohla dále studovat. Měl už ho vlastně připravené, musel jí ho jen vysvětlit. Přál si, aby zde mohla nadále studovat.

„Takže, když jsem pro své okolí takto nebezpečná, nebudu už tu moci dále studovat,“ napadlo ji. A hned začala přemýšlet o tom, co bude dělat.

„To rozhodně ne. Udělám vše pro to, abyste zde mohla dostudovat. Bude to ale vyžadovat určitou oběť z vaší strany,“ vyvrátil její tvrzení Brumbál a přitom si pomyslel: *kolik podobných problémů mě ještě na téhle škole čeká?*

Pokračoval: „Budeme o tom muset říct několika profesorům. Myslím, že by mohlo stačit, aby to věděli kolejni ředitelé – tedy pan profesor Snape a Kratiknot a paní profesorka McGonagallová a Hoochová. A také by to měla vědět madame Pomfreyová.“

„A to se nedá léčit?“ zeptala se Adrien, která byla myšlenkami úplně někde jinde, ale zmínka o školní ošetřovně ji trochu probrala.

„Zatím, bohužel, nebyl vynalezen žádný lék ani lektvar, který by mohl virgu vrátit do původního stavu. Ale jsou prostředky, kterými budeme moci vaše chování alespoň trochu omezit. Budeme vám během úplňku podávat lektvar hlubokého spánku. Ten vám namíchá profesor Snape.“

Při myšlence, že bude muset vypít něco od Snapea, se otřásla hrůzou.

„Je to vaše jediná možnost,“ nedal se Brumbál odbýt, „ten lektvar vám bude podávat poněkud upravený, abyste nespala měsíc, což je jeho normální doba účinnosti, ale pouze na každou noc. Bude vám přesně dávkován. Důvěřujte panu profesorovi a nic se vám nestane.“

Adrien to pomyšlení prostě nemohla snést. *Ale dostudovat chci, takže mi asi nic jiného nezbývá. Snad to nebude žádný dryák.*

„Ale to asi není vše, že, pane profesore?“ zeptala se, aby to vypadalo, že dává pozor. I když ve skutečnosti se pořád nemohla smířit s tím, že se s ní děje něco neobvyklého.

„Samozřejmě. Budeme vás muset přestěhovat do jiného pokoje...“ nedokončil Brumbál, protože mu Adrien skočila do řeči.

„Ale vždyť jste říkal, že jsem nebezpečná jen pro kluky. Tak nevím, proč bych se měla stěhovat!“

Brumbál se však nenechal rozhodit a v klidu pokračoval: „...musíme vás přestěhovat, protože i když vám budeme podávat lektvar hlubokého spánku, kdy budete spát, nemůžeme zabránit tomu, že by vás mohla některá z vašich kamarádek vidět. A to nemůžeme dopustit. Doufám, že chápete, že tato situace je velmi vážná a že vše musí zůstat utajeno,“ řekl téměř výhružně.

„Samozřejmě, že to chápu. Jen nepředpokládám, že by mi někdo v noci odhrnoval závěsy, a díval se na to, jestli spím, jak spím a jak při tom vypadám.“

„Tak jsem to nemyslel. Ale mohlo by se stát, že byste měla zlý sen a křičela byste ze spaní. A to by ostatní přimělo se na vás podívat. Takže vás přestěhujeme až do posledního pokoje. Upravíme ho vašim potřebám, abyste se v něm necítila opuštěná. Výzdobu už si dotvoříte sama. Budeme vás ovšem muset na úplňkové noci zamykat. Ještě budeme muset vymyslet, kdo to bude provádět, aby to nebylo moc nápadné.“

„Dobře. Do kdy se mám přestěhovat?“ zeptala se plna nových nadějí.

„Bylo by dobré nejdříve děvčatům z pokoje naznačit, že se budete stěhovat. Vymyslete si nějaký důvod, třeba, že se vám v tom pokoji špatně spí, nebo tak něco. To také nechám na vás. Každopádně do týdne byste měla být přestěhovaná. Blíží se nám opět úplňek, takže abychom byli připraveni.“

„Tak já si něco vymyslím, řeknu jim, že už to mám s panem profesorem Kratiknotem domluvené a myslím, že tak do dvou dnů se přestěhuji. Doufám, že to pochopí.“ Adrien začala spřádat plány. Blýsklo se jí na lepší budoucnost. *Nebudu už nikomu ubližovat. Zamknou mě tam a bude všem dobře. Možná se tam ukoušu nudou, ale to je moje smůla.*

„Takže jsme domluveni. Myslím, že je to všechno. Třeba tam budete mít více času na soustředění se na úkoly a váš prospěch se nepochybně brzy zlepší. Budu vás informovat o všech změnách, které by mohly nastat. Doufám, že vy mě také.“

„Samozřejmě, pane profesore. Jsem vám velmi vděčná za vaši laskavost a ochotu nechat mě zde dostudovat. Takže, myslím, že pokud je to vše, začnu si plnit své nové povinnosti.“

„Ano, je to vše. Můžete jít a hezký den,“ rozloučil se Brumbál.

„Vám také, pane profesore,“ odpověděla mu. U dveří si ještě na něco vzpomněla: „Pokoj je na samém vrcholku věže? U dívčích ložnic, předpokládám.“

„Ano, předpokládáte správně. A svým kamarádkám ho můžete klidně ukázat. Pokud budou chtít, mohly by vám pomoci se stěhováním. Jinak vám samozřejmě pomohou skřítki.“

„Děkuji. Nashledanou.“ A Adrien odešla plna nových dojmů a myšlenek. *Musím se jít někam schovat. Asi do pokoje, tam by nikdo teď nemusel být. Pořádně o tom popřemýšlím a uvidím, co se dá dělat.*

A opravdu, v pokoji nikdo nebyl. Rozhodla se, že svým kamarádkám řekne o svém stěhování nahoru do věže ještě dnes, aby se zítra mohla přestěhovat. Ony to celkem pochopily. Protože Adrien v noci spala opravdu špatně a ostatní vlastně jen rušila ze spaní. Takže to tak trochu i přivítaly. Na druhou stranu jim bylo líto, že jedna z nich odchází. Ne napořád, ale už spolu nebudou trávit tolik volného času.

V neděli se přestěhovala do nového pokoje. Těch schodů ze společenské místnosti jí poněkud přibýlo, ale to byla prozatím jediná změna, kterou pocítila. Pokoj byl úplně stejný, jen byl o něco menší než jejich společný pokoj. Postel měla bez závěsů, protože ty byly určeny k tomu mít své soukromí na společném pokoji, ale zde je nepotřebovala. Pokoj byl prosvětlenější a teplejší, což se jí zamlouvalo mnohem více, protože ve Francii je přeci jen o něco tepleji. Měla tu i velkou šatní skříň a noční stolek, a také psací stůl, který se ale rozhodla nepoužívat. Chtěla totiž svoje úkoly nosit do společenské místnosti, aby si nezvykla být stále sama, ale aby se stále dostávala mezi lidi.

Během dopoledne měla všechny věci uklizené na svých místech a tak pozvala Cho, Lisu i Padmu na návštěvu. Sedly si na velkou postel a povídaly si. Adrien už začala i trochu víc mluvit o Francii.

Povídaly si o od dětství a Adrien měla konečně pocit, že nemusí lhát. Prostě jen stačilo neříkat všechno.

Adrien začala konečně klidněji spát, celkově byla klidnější, když už věděla, jak na tom je. Každý večer hodně přemýšlela a byla ráda, že toho pro ni Brumbál tolik dělá. Ale asi třetí den po stěhování dospěla k důležitému rozhodnutí.

Je opravdu moc hodný. Ještě jsem nikdy nikoho takového nepotkala. Jsem ráda, že mě nechá dostudovat. Jen nevím, co budu dělat, až dostuduji. S prací to asi nebude tak hrozné, když se měním jen v noci. Ale co můj soukromý život? Asi se stanu starou pannou. Anebo... pokusit se najít lék. Ale to bude hodně těžké. I když lektvary mě baví a pokud zůstanu v kontaktu s Brumbálem, mohlo by se mi to podařit. On je asi největší kouzelník, jakého znám. Najdu ten lék, ať to stojí, co to stojí. I kdybych ho našla až na sklonku svého života, najdu ho, a to je to hlavní. Není to jen pro mě, ale i pro ostatní dívky, kterým někdo tak moc ublížil, že se staly virgou. A s dobrým pocitem usnula.

Ráno se probudila svěží, odpočínutá a s dobrou náladou. A tu jen prohloubila Brumbálova ranní zpráva:

„Ještě než začnete jíst to skvělé jídlo, které pro nás bylo na dnešek připraveno, mám pro vás jednu informaci, která se týká hlavně Havraspáru. A to, že Michael Zillion se uzdraví.“ Okamžitě celá Velká síň vybuchla v radostný jásot.

„Bohužel, bude to trvat delší dobu, takže v Bradavicích dostuduje až příští rok.“ Ale tento dodatek neměl na nikoho, s výjimkou havraspárského famfrpálového družstva, téměř žádný vliv.

Kapitola 13

Ve spánku

Adrien brzy poznala, že dodržet svou přísahu, že se bude snažit dostudovat a získat lék proti bytí virgou, je lehčí říct, než udělat. Znuděně se šťourala v ovesné kaši, kterou měli na snídani a kterou měla za normálních okolností velmi ráda. Přemýšlela: *Proč proboha já musím být takovou zrůdou? Proč se to nejhorší děje jenom mně?* Náhle si však vzpomněla, že i ostatní jsou na tom mizerně. Michael málem zemřel. Pomalu si začala uvědomovat, že k němu chová určité sympatie. Nemohla však zapomenout na svého bývalého přítele, bez ustání měla před očima jeho tvář a poslední vzpomínku, kterou na něj měla.

„Hej ty! Aaa – drii – een! Vnímáš mě?“ Čísi ruka jí kmitala před obličejem. Adrien trhla hlavou a spatřila tvář Cho s houfem děvčat z Havraspáru. Pokusila se nasadit pohodový výraz. Naštěstí jí vyšel a její kamarádka se začala smát.

„Proboha, už jsme myslely, že jsi usnula a zaboříš si obličej do té kaše jako do polštáře!“ Lisa, která stála vedle Changové, se prohýbala smíchy a ostatní dívky na tom nebyly jinak.

„Jo, jasně..“ zašklebila se nepřítomně Adrien. V posledních dnech, od doby, kdy jí Brumbál vyjevil pravdu, se cítila jako ve snech. Nemohla se na nic soustředit, všechno kolem sebe vnímala jako malé hlouposti, kterým nepřikládala žádný zvláštní význam. Ani učení ji tolik nebralo. Vstala od stolu a dlouhými svižnými kroky se vydala do svého pokoje, na samotku. Nepotřebovala si srovnat věci v hlavě ani nic podobného. Vzpomněla si na člověka, na kterém jí tolik záleželo, a ona na něj stále zapomínala. Pevně se rozhodla, že napíše Lorraine i svým rodičům, už se jim neozvala dobrého půl roku. Sedla si na postel a z tašky vytáhla na polštář dva pergameny a jeden kalamář.

Drazí rodiče,

Již dlouho jsem vám nenapsala.

Adrien si chvíli pohrávala s myšlenkou, že rodičům napíše o tom, že je virga, ale nakonec se rozhodla pro pravý opak. Nechtěla znovu lhát, tak jim tam jen něco nenapíše.

Doopravdy nemám moc času, je tu dost učení. Psala jsem vám už, že mne vybrali do famrpfálového družstva? Nevím, jestli vůbec víte, co to je, ale popřípadě se zeptejte Lorraine. Musím říct, že od posledního psaní se tu cítím stále víc jako doma, v Krásnohůlkách. Doufám, že se máte dobře.

S pozdravem

Adrien

Chvíli přemýšlela nad ubohostí psaní. Nic ji už bohužel nenapadalo, takže jim ještě do rohu pergamenu načmárala malý obrázek sovy, který se ani trochu nepodobal živému originálu. Smetla papír z polštáře a chystala se rozepsat dopis Lorraine, když tu se ozvalo zaklepání na mohutné, dřevěné dveře.

„Dále,“ chvatně se posadila, dopisy schovala pod prostěradlo a vzala do ruky úkol z Přeměňování. Cvakla klika a do pokoje vešla Marietta. Adrien na ni překvapeně pohlédla.

„Nazdar Adrien,“ pozdravila s falešným přátelským tónem.

„A-ahoj,“ rozpačitě vykoktala, „co tu děláš?“ Změřila si nezvanou návštěvnici pohledem.

„Koukni, vím, že jsi dobrá kamarádka Cho,“ spustila nešťastným hlasem. „A, víš, já se v Pansy strašně zklamala. Vůbec nebyla taková, jak vypadala.“

Marietta vypadala, jako kdyby se měla brzo rozplakat. „...nemohla by ses, prosím, nějak přimluvit u holek, aby mě zase vzaly zpět?“

Adrien na ni zaraženě zírala. *Ona se sem snad přišla vybrečet nebo co, pomyslela si.*

„No, můžu to zkusit,“ připustila po minutě přemýšlení. „...ale nic neslibuju.“

„Hrozně moc díky, Adri! Jsi skvělá,“ zasmála se šťastně Marietta.

„No jo, proboha, vždyť se toho tolik nestalo.“ Už zase se cítila lehce trapně, když pozorovala,

jak dívka nadšeně hopká po schodech do společenské místnosti. Adrien vytáhla zpod prostěradla dopisní papíry a úkol hodila ledabyly do kouta. Vzala do ruky pero z orla a soustředěně napsala Lorrainino jméno.

Lorraine,

Jak se máte tam u vás ve Francii? Jistě je u vás větší teplo než tady v Bradavicích. Musím přiznat, že tě hrozně zanedbávám, už jsem ti nepsala jak dlouho... Pozdravuj ode mne profesory a staré přátele, Melody, Chloe a ostatní, na které si vzpomeneš. U nás se skoro nic neděje, nic se nemění, jak si na tom Ty ?

Pac a pusu

Adrien

Znovu si pročítala dopis. Nikdy nebyla na psaní sáhodlouhých románů, někdy se zprávy od ní dokonce podobaly vojenským hlášením. Tiše se vykradla z pokoje i s dopisy směrem k sovinci. Právě procházela chodbou, vedoucí ke schodům, když se málem srazila s nějakou holčkou.

„Tak dávej pozor, ne?“ prohlásilo to děvče hrubě. Adrien protočila oči a sesbírala ze země dopisy, které jí popadaly.

„A která ty vůbec jsi?“ zkoumala ji pohledem svých zelených očí.

„Jmenuju se Adrien de Creubell, ale nechápu, proč se mě na to ptáš, Padmo,“ představila se slušně, ale byla mírně zaražená, proč se jí na to její známá ptá.

„Já nejsem Padma,“ vybuchla.

„Umm... no... ne, tak kdo teda?“ zmateně na ni zírala.

Dívka si prohrábla hůlkou své černé vlasy a zavřela knihu, kterou držela v druhé ruce.

„Já jsem Parvati Patilová, sestra Padmy. Těší mě,“ Parvati podala Adrien volnou ruku.

„Taky mě to mohlo napadnout,“ zasmála se Adrien a potřásla si s ní rukou. Školou se rozezněl zvonek, ohlašující další hodinu.

„No nic, musím běžet, mám ještě Věštění z čísel,“ zamávala jí Parvati. Adrien si pomyslela, jaká je výhoda, že dnes mají první hodinu až v deset hodin, zatím bylo teprve půl deváté, teprve půl hodiny uplynulo od snídaně. Tomu se upřímně podivila, než se někam dostala a než něco udělala, tak to trvalo jak dlouho.

Chvilí stála bez hnutí, než si uvědomila, kam vůbec chtěla jít. Když konečně vyšla schody, vedoucí do sovince (nehledě na to, že se na druhém schodu málem zabila kvůli sovímu trusu na podlaze), rozhlédla se a zapískala. Počkala, až k ní přiletí její sova Mel, a přivázala jí k noze pergamen s dopisem pro rodiče.

„Měj se, Mel, a hlavně, opovaž se to dopravit jinam než k našim!“ pohrozila sově a otevřela okno, aby měla volnou cestu. Promnula si ruce a hledala sovu, která by doručila dopis pro Lorraine. Nakonec si vybrala velkého puštíka a sovím mlsem ho přilákala k sobě. Když mu připevňovala papír k noze, vysvětlovala mu cestu: „Francie, chápeš, Francie,“ opakovala a potom ho vyhodila z okna za Mel. Sova se pár minut potácela ve vzduchu, teprve pak nabrala výšku a vydala se na dlouhou cestu.

Adrien se dobrou čtvrt hodinku dívala za ptáky. Teprve potom sešla ze schodů, kde doopravdy uklouzla, narazila si koleno a potom byla nucena doskákat po jedné noze až na ošetřovnu. Lítostivě se zadívala po Michaelovi.

Když ji spatřil, vesele jí zamával, přičemž shodil krabičku s čokoládovými žabkami a dalšími pozornostmi od Havraspárských. Adrien mu nedokázala zamávat zpátky, tak alespoň vytvořila na svém obličejí bolestivou grimasu, když jí madame Pomfreyová patlala cosi na nohu.

„Tak, drahoušku,“ zacukrovala, „... teď tu nohu nech chvíli v klidu a za pár minut bude jako nová,“ (když si Adrien představila, jak jí padá noha a místo ní vyroste nová, chtělo se jí zvracet) „... takže podle mých hodinek stihneš ještě první hodinu.“

Adrien slušně poděkovala a vytratila se z velké bílé místnosti. Kulhala k podzemním místnostem, kde na ně čekal „milovaný“ profesor Snape. Cestou se zastavila u velké korkové nástěnky.

Konzultace povolání **pro žáky šestého a sedmého ročníku**

Žáci Nebelvíru se dostaví do kabinetu p.prof. McGonagallové, žáci Havraspáru se dostaví do kabinetu prof. Kratiknota, žáci Mrzimoru k p.profesorce Prýtové a studenti Zmijozelu do sklepení p.profesora Snapea. Konzultace jednotlivých žáků jsou vypsány níže.

S hrůzou zjistila, že už dvacet minut má být na konzultaci budoucího povolání u profesorem Kratiknota. Vyběhla k jeho kabinetu, jak nejrychleji jí to její zranění dovolilo, a vrazila do dveří.

„Pane... pane profesore, já se omlouvám, já jsem...“ chtěla na něj vychrlit několik omluv proč přišla pozdě, ale Kratiknot jen unaveně pokynul rukou a zaskuhral svým pištivým hlasem: „Nic se neděje, slečno de Creubell, račte se posadit.“ A ukázal na malé kožené křeslo hned naproti jeho stolu.

Z koutu místnosti na Adrien vesele pomrkával Brumbál. „Už jsme se báli, že nedorazíte,“ ředitel se povzbudivě usmál.

„Ehm ano. Promiňte. Zdržela jsem se na ošetřovně,“ zašklebila se a kývla prstem k zavázané noze.

Kratiknot si odkašlal. „Mohli bychom začít, prosím?“ vypísl.

Brumbál i Adrien přikývli.

„Takže, slečno de Creubell, máte již nějakou představu o vašem budoucím povolání?“ dotázal se a Adrien zavrtěla hlavou.

„Ne, u nás v Krásnohůlkách jsme takové konzultace měli až v sedmém ročníku,“ odpověděla.

„Ani malou představu nemáte?“

Brumbálovy oči se pobaveně zableskly. Zjevně uhodl, o čem Adrien přemítá. Ta si jen znovu odkašlala a nasadila roztomilý úsměv.

„No, vlastně ano.“

„Jen pokračujte,“ vybídl ji maličký profesor.

„Přemýšlela jsem o nečem, kde bych mohla uplatnit lektvary, třeba léčitelství, jako práce U Svátého Munga nebo tak,“ pohodila vlasy a pozorovala Brumbálovu reakci.

Zdálo se jí, že čas ubíhá nesmírně pomalu, když tam sedí a odpovídá na jejich otázky. Konečně se ozval osvobozující zvonek a Adrien vyrazila ven. Cestou potkala Cho s Lisou.

„Nazdar, Adri!“ zahlasila blondátá dívka. Adrien si okamžitě všimla, že jí přibyl další kroužek ve rtu.

„Nazdar, holky,“ usmála se. „Skvělá ozdoba, Liso,“ pochválila jí její nový piercing.

„Páni, ty se máš, že jsi se dneska ulila z lektvarů,“ řekla Cho závistivě, „Snape dneska zuřil, někdo z Mrzimoru mu hodil na hlavu prasečí mozek a on ho z těch svých černých, mastných vlasů nemohl dostat,“ zachichotala se při té vzpomínce.

„Problém byl,“ suše oznámila Lisa, „...že si vylil tu zlost na nás a nechal všechny mrzimorský i havraspárský utírat podlahu sklepení.“

Adrien si vzpomněla na její návštěvu.

„Hele, holky, stavila se u mě Mer...“

Obě ztichly.

„A chtěla... jestli byste se s ní nemohli usmířit, že prý se spletla v Pansy a tak.“

Cho si smutně povzdechla. „Víš, Adříšku, já se bojím, že to provede znovu.“

„Co provede znovu?“ nechápavě zamžikala.

„Jako že si najde kamarádku a na nás se vykašle,“ vysvětlovala Lisa.

V poslední době chápala zpomaleně, připadala si jak ve špatném černobílém filmu.

Podezřelé, v poslední době se nic nedělo. Pořád stejný kolotoč. Jediná změna v následujícím čtvrt roku byly jen její proměny ve virgu. Nikoho neohrozila. Dál chodila na tréninky famfrpálu a studovala. Z pěti zápasů vyhráli jen dvakrát, čímž ohrozili vítězství Havraspáru. Místo Michaela nastoupil na půl roku nějaký čtvrták, Peter.

„Prosím, pozor!“ Ticho proťal Brumbálův pronikavý hlas. Velkou síní proplouvali nejrůznější duchové a štěbetání studentů pomalu ustávalo. Ředitel spokojeně vstal a všichni ho hypnotizovali pohledem, když tu konečně promluvil.

„Vážení žáci, žacky, profesori, duchové a náš milý pane školníku,“ stočil svůj pohled na nevrle vypadajícího, ošuntělého chlapíka u dveří, kterému u nohou seděla mimořádně ošklivá kočka s nakrčeným čumákem, Paní Norrisová.

„...mám pro vás velmi důležité oznámení, a to, že náš drahý student Havraspáru, Michael Zillion,“ celá Velká síň ztichla a poslouchala „... se díky skvělé péči naší madame Pomfreyové,“ madame po Brumbálově levé straně se potěšeně zatetelila „... uzdravil o chvíli dřív, než jsme všichni předpokládali. Proto tu s vámi bude sedět zhruba za dva, tři dny. Děkuji a dobrou chuť.“ Na jeho tváři se objevil široký úsměv a všichni přítomní, až na školníka, začali hlasitě tleskat a jásat.

„Není to skvělý, Adri?“ šklebila se Cho nadšeně. „Adri? Ty z toho nemáš radost?“

„Co? Eh?“

„Adrien, máčíš si vlasy v té omáčce,“ upozornila ji s jakousi ironií v hlase.

„Aha. Jo. Díky. O čem to ten Brumbál mluvil?“ opáčila Adrien nepřítomně a ždímalas si omáčku z vlasů.

„Asi ses nevyspala dobře, vid', chudinko?“ starostlivě na ni pohlédla.

„Jo... to je pravda,“ zalhala. Byl přesně den po úplňku. Adrien byla ráda, že o tom žádná z jejích kamarádek neví.

„Představ si to,“ do tváře se Cho opět začala vkrádat radost, „Michael se uzdraví už asi za dva dny, chápeš? Možná zase vyhrajeme, to je skvělý, to je...“

Nechtěla kazit kamarádce radost, tak poslušně čekala, až přestane mlít páté přes deváté. *Alespoň někdo je tu šťastný*, pomyslela si v duchu. Aby držela krok s Cho, musela jen přikyvovat hlavou a opakovat něco ve stylu „hmm... jo... úplně souhlasím... to máš pravdu...“ a tak podobně.

O tři dny později Michael doopravdy přišel. Vlastně nepřišel, Havraspárští ho do Velké síně přímo donesli, takže se jako jediný míhal na povrchu davu osob v modrých hábitech. Nejvíce ocenilo Michaelův návrat havraspárské famfrpálové družstvo, Cho ze všech nejradostněji. Adrien začínala mít podezření, že se její kamarádce snad líbí, ale tuto myšlenku po chvíli zaplašila svým vlastním nadšením.

Na jeho návrat se hned po večeři konala velká oslava ve společenské místnosti. Jediný, kdo chyběl byla – jak jinak – Mer.

„Určitě zase někde brečí v koupelně...“ ošklivě se zašklebila Lisa a v uších jí zlověstně zachrastily zlaté náušnice ve tvaru měsíců. Děvčata změnila téma hovoru zpět na školu, módu, ostatní spolužáky, famfrpál a tomu podobná témata, když tu jako blesk z nebe vletěl do dveří nějaký páták.

„Pomoc! Vražda!“ hystericky ječel a celý havraspárský sbor se zmateně otočil.

„Co se děje?“ ozývaly se otázky zmatených studentů.

„Jaká vražda?“ Adrien se otočila na Cho, ale ta jen pokrčila rameny.

„Vím já?“

Brnění se odtáhlo ještě jednou a do místnosti vešel profesor Kratiknot. Jakmile ho spatřili, všichni se k němu seběhli jako houf dravců a začali ho zahrnovat otázkami.

„Jaká vražda, pane profesore?“

„Já nic nechápu.“

„Pane profesore!“

„Co se děje?“

„Kdo umřel?“

Zvlášť vydešeně vypadali noví prvňáci a místy i druháci. Maličký profesor se snažil dostat z houfu lidí, a tak stále dokola opakoval jen „nic se neděje, žádná vražda“ a podobně. Na chvíli se zastavil a pátral očima po místnosti. Pohled se mu zabodl do Adrien s Cho a Lisou.

Přešel až k nim (pronásledován studenty, kteří se stále na něco vyptávali) a vypísl tenkým a tichým hlasem: „Děvčata, můžete jít, prosím, se mnou?“

Všechny se za ním mlčky vydaly. Studenti na ně fascinovaně zírali a samotní zůstali, až když prošli brněním na chodbu.

„Pane profesore...“ začala Cho, ale Kratiknot ji gestem ruky nenechal domluvit.

Co se stalo? A proč chtějí mě? Vždyť jsem byla zamčená, určitě jsem nikoho nenapadla... nebo že bych si snad odemkla? Vždyť bych byla jako v transu... musel by být zavražděn nějaký chlapec... Adrien zoufale doufala, že se to netýká jí, nebo že v tom alespoň nemá prsty. To je strašné, Michael se uzdraví a teď se někdo zabije, proboha... kam se hnu, tam se něco stane, pokračovala dál v úvahách.

Došli až před zeď s chrličí, vedoucí do ředitelny. „Čokoládový dort,“ zacvrlikal profesor. Tiše vystoupali až do kulaté místnosti, kde za stolem seděl Brumbál a měřil si je svými půlměsíčkovými brýlemi.

„Asi vás bude zajímat, proč vás sem tahám uprostřed oslavy, ale mám tu něco, co nemůže dál čekat,“ prohlásil temným, hlubokým hlasem a mávnutím hůlky zavřel dveře ředitelny.

Dívky čekaly, co se bude dít.

„Díky jednomu studentovi Havraspáru se k vám jistě doneslo, že byl někdo zavražděn. Já však věřím, že to byla nehoda, i když nic nemůžu vyloučit.“

Lisa, Adrien i Cho na něj vydešeně zíraly.

„Ehm...pane řediteli... pane... můžu se zeptat... co s tím máme co dělat my?“ zeptala se Cho.

Brumbál vyjasnil situaci jediným slovem: „Marietta.“

Kapitola 14

Marietta a báseň

Tohle nečekala ani jedna ze tří kamarádek. Lise a Cho se podlomila kolena a pomalu klesly na sytě červený koberec. Adrien se celá roztrásla, ale zůstala stát se slzami v očích. Brumbál přešel kruhovou místností k Cho, zvedl ji na nohy a opatrně ji posadil do právě přičarovaného pohodlného křesla. Profesor Kratiknot se snažil zvednout Lisu, ale moc se mu to nevedlo. Brumbál přičaroval další dvě křesla ještě pro Adrien a Lisu a oběma mladým studentkám pomohl posadit se.

I přes usazené oči dívek se chystal ředitel Bradavické školy pokračovat a dovysvětlit situaci.

„Jak jsem již zmínil, havraspárská studentka Marietta Edgcombeová je mrtvá. Student pátého ročníku Jakob Mann procházel chodbou ve třetím patře, když uslyšel nějaký výkřik, vycházející z dívčích toalet. Ihned tam vběhl a na zemi uviděl bezvládné tělo slečny Edgcombeové. Asi metr od ní ležela hůlka, otočená směrem od Marietty.“ přerušil Brumbál.

„C-c-co se jí stalo?“ vykoktala Adrien, která se ve směsici pocitů a vzpomínek probírala už hodnou chvíli. Nejčastější otázkou, která Adrien napadala, bylo, jestli to Mariettě neudělala ona. Zase ona. Ona, která už napadla tolik lidí a mnohým z nich ublížila.

Brumbál se znovu chytil nabízeného slova. „To je to, co ještě přesně nevíme. Ať to probíráme ze všech možných úhlů pohledu, stále to vypadá na to, že se Marietta zabila sama. Ale pro toto tvrzení nemáme žádné důkazy a ani nevíme, proč by si Marietta brala život. Vy nám to asi neřeknete?“ vyznělo trochu výhruzně ze strany Brumbála.

Všechny dívky zvedly hlavu a dlouze se zadívaly na Brumbála. Slova se ujala Cho.

„My jsme v poslední době s Mariettou příliš dobře nevycházely. Ani nevím, kdy jsme ji viděly naposled.“

Adrien si na něco vzpomněla. Marietta přece byla u ní v pokoji, odpoledne předtím. Ale co jen přesně říkala?

„Marietta se nedávno asi nějak pohádala s Pansy, protože odpoledne byla u mě v pokoji a říkala, že se v Pansy strašně spletla. Prosila mě o to, abych se přimluvila, abychom ji vzaly zpátky mezi nás.“

„Když říkáte Pansy, slečno de Creubell, myslíte tím studentku Zmijozelu Pansy Parkinsonovou?“ zeptal se Brumbál.

Adrien chtěla odpovédět, ale místo toho pouze přikývla. Toto sdělení Brumbála očividně zaujalo. Začal přecházet po pracovně a něco si pro sebe mumlal. Potom se otočil na profesora Kratiknota.

„Dojděte, prosím, pro zmíněnou slečnu, Pansy Parkinsonovou, a doveďte ji sem. Prosím, pospěšte si,“ požádal ho.

Kratiknot vyběhl z Brumbálovy pracovny a v místnosti nastalo ticho, až na občasné vzlyky. Adrien neplakala. Nebyla toho schopná. Jediné, nad čím si lámala hlavu, bylo, jak je to možné? Vždyť přeci nemohla Mariettě ublížit.

Brumbál se posadil za svůj stůl, konečky prstů obou rukou dal k sobě a skrz pŕlměsíčitě brýle se dlouze zadíval na Adrien.

Adrien rychle zvedla hlavu a zadívala se Brumbálovi do očí. Najednou, jako by v hlavě uslyšela hlas bradavického ředitele. *Nemáte se čeho bát, slečno de Creubell.* Adrien se rozhlédla kolem sebe. Očividně to slyšela pouze ona, Cho i Lisa měly stále obličej položený v dlaních. Hlas se znovu ozval. *Vy jste to určitě neudělala. Jak jsem vám říkal, virga napadá pouze mladé muže a napadá pouze za úplňku.* Teď to Adrien konečně došlo. Jak ji to vůbec mohlo napadnout? Úplněk je přeci až za dva týdny, takže to nemohla být ona. To, o co se Brumbál snažil, se povedlo. Adrien byla mnohem víc v klidu, na rozdíl od Cho.

Cho si pro sebe mumlala, že za to může ona. Sama sebe obviňovala, protože přeci ona ji odmítla vzít zpět. Marietta si určitě myslela, že už o ni nikdo nestojí a psychicky to nevydržela.

„Dřív se mnou byla velká kamarádka, ale pak se začala bavit s tou Parkinsonovou. Ta se na ni asi vykašlala a teď chtěla hledat pomoc u mě. A já jsem se na ni taky vykašlala. Co jsem to za kamarádku?“

Adrien zaslechla několik slov a chtěla Cho uklidnit.

„Cho?“ zašeptala Adrien. „Cho...“ opakovala. Cho se na ni otočila, ale v tu chvíli se otevřely dveře do ředitelny. Vepředu šel maličký profesor Kratiknot, za ním kráčet s mastnými vlasy neoblíbený profesor Snape a úplně za nimi studentka šestého ročníku ze Zmijozelu, Pansy Parkinsonová. Brumbál odtrhl pohled od Adrien a vstal.

„Dobrý večer, Severusi, dobrý večer, slečno Parkinsonová,“ pozdravil Brumbál.

Snape pokývl hlavou a Pansy nahlas pozdravila. Brumbál mezitím pokračoval.

„Jistě víte, proč jste tady, že ano, slečno Parkinsonová? Slečna Edgecombeová je po smrti.“

S Pansy jako by ta událost ani neotrásla, jenom se podívala po Cho, Lise a po Adrien. Ty jí pronikavý pohled oplatily. Brumbál, aby nějak přerušil vražedné ticho, pokračoval v rozhovoru.

„Chtěl bych se vás zeptat, co se stalo mezi vámi a slečnou Edgecombeovou. Prosím, odpovězte po pravdě.“

Pansy přesunula pohled na Brumbála, který z ní nespustil oči.

„Jenom jsme se trochu pohádaly,“ odpověděla vyhýbavě. „Na tom snad není nic zvláštního,“ řekla tónem, jako by chtěla říct *Do toho ti nic není*. Brumbál to přešel mlčením, ale Snape se ozval:

„Mluvíte s panem ředitelem, tak si laskavě odpusťte ten tón!“

„Klid, Severusi, to je v pořádku,“ uklidnil ho Brumbál. „A to je vše, co mi k tomu chcete říct?“

„Ano,“ odpověděla rozhodným tónem Pansy. Brumbál pokývl hlavou.

„Dobře. Severusi, prosím, odveďte tady slečnu Parkinsonovou zpět na její pokoj, profesore Kratiknote, odveďte slečnu Changovou a Turpinovou do pokojů. Já odvedu slečnu de Creubell do jejího pokoje.“

Cho, Lisa i Adrien se po sobě podívaly. Adrien se potom zadívala na Brumbála a ten se na ni usmál. Kratiknot a Snape odvedli po schodech dolů studentky a Brumbál se s Adrien vydal hned za nimi.

„Pane řediteli?“ ozvala se nesměle Adrien.

„Copak?“

„Co myslíte, že se stalo Mariettě?“

„Vy to ještě nevíte? Já myslím, že to je víc než jasné. V mysli slečny Parkinsonové jsem vyčetl to, co se stalo mezi Mariettou a ní. A Marietta nemohla vydržet to, co se dělo, zabila se.“

To Adrien zaujalo. „V mysli Pansy? Vy dokážete číst myšlenky?“

„Ano, je to speciální obor magie, tzv. nitrozpytectví.“

„A co se tedy vlastně stalo mezi Pansy a Mariettou?“

Brumbál se na Adrien otočil. „To si, myslím, nechám pro sebe,“ řekl tónem, který naznačoval, že tento rozhovor považuje za uzavřený.

„Tak jsme tady,“ řekl najednou Brumbál. „Chtěl bych vás poprosit, abyste šla hned do postele a tam si odpočinula. Jste určitě po dnešním dni unavená, tak si odpočiňte co nejvíc. Přeji dobrou noc.“

Po těchto slovech se Brumbál otočil a odešel chodbou zpět.

Co to mělo znamenat? napadlo hned Adrien. *Od kdy doprovází ředitel školy studenty až ke společenské místnosti?*

Adrien prošla otvorem ve zdi a chtěla projít společenskou místností. Ale tam bylo ještě spousta studentů a všichni čekali na nějaké novinky. Jakmile uviděli Adrien, hned se kolem ní udělal početný kruh zvědavců. Adrien se snažila najít Cho a Lisu, ale nikde je neviděla. Proto se protlačila mezi studenty a vydala se do svého samostatného pokoje. Jakmile tam vešla, hned usnula.

Ráno se Adrien vzbudila poměrně brzy, ostatně, jako skoro každý den, a hned provedla svou ranní hygienu. Poté se oblékla a seběhla dolů do společenské místnosti. V krbu stále hořelo, ale nikde nikdo. Řekla si, že půjde ještě před snídaní opět do knihovny a zkusí najít něco o virgách. Prošla otvorem za brněním a pomalu šla do knihovny. Za chvíli tam dorazila a zamířila si to hned k sekci *Podivná stvoření*. Kniha s touto tematikou bylo opravdu hodně, a tak se dala do hledání. Přesně věděla, co hledá. Virga. Co přesně je virga a co se dá udělat proto, aby se z virgy stala opět normální dívka. Po chvíli hledání našla knihu *Neobvyklí tvorové světa*, kde byla o virgách zmínka.

Virgy

O tomto druhu stvoření se toho moc neví. Hodně ale prozrazuje následující báseň:

*Ať už bytost hezká či ošklivá,
celý měsíc stejná zůstává.
Kulatý měsíc však to změní,
hezcí dívky na světě prostě není.
Její krása je velmi kouzelná,
pro švarné jinochy většinou však smrtelná.
Mladý chlapec nedokáže odolat,
virga ho chce k procházce udolat.
Jediné však, co ona hledá,
místo, kde zabít by ho mohla.
Kdysi ale bývala člověkem,
stalo se to zlým zážitkem.
Kvůli chlapci se stala virgou,
a pro ni to je teď drogou.
Zbavit se toho bohužel nedá,
lék se ale stále hledá.
Vyléčí někdo tohle prokletí?
Nebo kolem nás jen proletí?*

Autor této básně není znám a báseň je velmi stará, sahá až do středověku. A nechápete z básně, jak se vlastně z člověka stane virga? Virgou se může stát pouze mladá dívka zklamaná chlapcem, který jí zlomil srdce. V okamžiku, kdy prokleje chlapce, se kletba obrátí proti dívce a z ní se stane virga. Dívka je schopna normálního života, pouze o úplňku se z ní stává krvelačné monstrum. V době, kdy byla báseň psána, nebyla známa žádná metoda, jak udržet virgu od lidských obydlí, a proto byly všechny odhalené virgy popraveny a zakopávány na odlehlém místě. V dnešní době již je známa alespoň dočasná forma ochrany virgy i mladých chlapců. Stačí k tomu uspávací lektvar. Dívka se sice promění, ale celou noc prospí. Žádný dlouhodobý lék nebyl nalezen. Prozatím.

„Hm... tak mnoho věcí z toho jsem už věděla,“ řekla si Adrien. Potom se podívala na hodinky a strnula. Bude osm. „To snad není možné, to už jsem tady skoro dvě hodiny! Musím rychle na snídaní a pak na vyučování.“ Adrien zabouchla tlustou knihu a vrátila ji zpět do police. Rozběhla se knihovnou, když uslyšela rozzlobený hlas.

„Zpomalte, slečno!“

To na ni křičela přísná knihovnice. Adrien se otočila, přibrzdila, ale za rohem se dala do úprku.

Doběhla do Velké síně, která byla potažena černými plentami, na kterých byl znak koleje Havraspár. Nebe bylo zatažené, nad stoly se vznášelo mnoho dlouhých bílých svící. Ve Velké síni bylo neobvyklé ticho. Nad profesorským stolem byla černá plenta se znakem Bradavic. Všichni profesori už seděli u stolu a byli oblečeni v sytě černých hábitech bez jakéhokoliv znaku. Všichni měli na hlavě vysoké černé klobouky.

Adrien se usadila k Cho a Lise a ty ji kývnutím pozdravily. Brumbál se postavil.

Celá Velká síň se soustředila na Brumbála, nikdo ani nešpitl, žádný příbor necinkl o talíř, nic.

„Jako ředitel školy mám tu nemilou povinnost vám oznámit,“ začal Brumbál, „že kolej Havraspár a s ní i celé Bradavice přišly o vynikající studentku, Mariettu Christinu Edgecombeovou. Tato dívka měla velké problémy v osobním životě, a proto se o něj sama rozhodla připravit. Neříkám, že to bylo správné, ale to nebudu rozebírat. Prosím o minutu ticha za slečnu Edgecombeovou.“ S těmito slovy pozvedl sklenici. To samé udělali všichni studenti Bradavic, včetně koleje Zmijozel.

„Nyní prosím skladbu pro Mariettu!“ Brumbál mávnul rukou a Velkou síní se linula smutná píseň. Po asi dvouminutové skladbě se Brumbál znovu ujal slova.

„Chci říct, že dnes vám všem odpadávejí všechny hodiny a byl bych rád, kdybyste toho využili k doděláním všech vašich restů.“ Ani po této zprávě se však neozval klasická vlna radosti.

„A nyní, prosím, můžete začít jíst! Přeji dobrou chuť.“

Kapitola 15

Konec roku

I když někteří studenti, hlavně z Havraspáru, o její smrti věděli, byla to informace více než otřesná. To, že ve škole někdo zemřel, se stalo během posledních dvou let už podruhé, a studenti stále nemohli pochopit, jak je to najednou možné. V těchto záležitostech jim byly informace podávány s velkou dávkou opatrnosti a odměřenosti. Takže nebylo výjimkou, když někoho napadlo, že by mohla být znovu otevřena Tajemná komnata. Mezi studenty se začaly šířit obrovské fámy o té nešťastné události. A jediným důsledkem byl strach studentů z prvních ročníků. Na tom si dali záležet hlavně otrlejší Zmijozelští. Ale i pro ně to byla smutná doba. Blížil se konec školního roku a s ním i zkoušky. To všeobecnou náladu vůbec nezlepšovalo.

Adrien, Cho i Lisa se snažily od profesorů zjistit nějaké informace o Mariettině smrti. Něco zjistit se snažil každý. Ale jen tato tři děvčata se něco dozvěděla. Samozřejmě, že věděly, že to, co jim profesor Brumbál řekl, je pravda, ale ne úplná. Řekl jim jen to nejdůležitější. Bylo toho opravdu málo:

Marietta se zabila kvůli něčemu, o čem s velkou pravděpodobností nevěděl nikdo, kromě Pansy a Brumbála, který jí to vyčetl z myšlenek. Zabila se opravdu sama, což prokázalo jednoduché kouzlo, které zopakuje poslední kouzlo, které hůlka vyslala, samozřejmě ne s plnými účinky. A poslední informací bylo, že Pansy s velkou pravděpodobností v Bradavicích nedostuduje. Ale o tom se bude jednat až o letních prázdninách.

Pro Cho a Lisu to bylo velmi smutné období, protože znaly Mariettu už pět let a nyní byla nenávratně pryč. Litovaly svého chování. Trápilo je, že se s ní pohádaly, když se rozhodla bavit se s někým, kdo nebyl zrovna jejich oblíbencem. Bylo to její rozhodnutí, kamarádit se také s někým jiným a ony ho nerespektovaly. Přestaly se o ni zajímat a nebyla pro ně nic víc, než vzduch. A poté, když přišla, aby ji přijaly zpět, vykašlaly se na ni úplně a nepopovídaly si s ní o ničem, co se stalo. Trápilo je vědomí, že zemřela také částečně kvůli nim. Kdyby ji přijaly zpět anebo ji ze svého kolektivu vůbec nevytloučily, nemuselo se nic takového vůbec stát. A zemřela smutná a sama, rozhádaná se všemi svými kamarádkami, s těžkým srdcem.

Pro Adrien to bylo o malinko jednodušší, protože ji neznala tak dlouho, takže si k ní nevytvořila tak pevný vztah, protože i během tohoto roku se s ní potkávala velmi málo. Na druhou stranu, byla to právě ona, za kým Marietta přišla, aby jí pomohla. A Adrien se o to téměř nepokusila. Takže jednoduché to pro ni také nebylo. I když s celým Havraspárem to bylo úplně stejné.

Ale jak se blížil termín zkoušek, přišly všem na mysl jiné starosti, a ačkoli na Mariettu nezapomínali, nemysleli na ni už celé dny.

Adrien čekaly písemné zkoušky ze všech předmětů, které v Bradavicích studovala. Všechny se odehrály během jediného, ale zato vyčerpávajícího týdne. Byla opravdu ráda, že nebyla v pátém ročníku. Představa skládání NKÚ ji přímo děsila, i když věděla, že s pečlivou přípravou by je složila s dobrými výsledky.

Po zkouškách se jak velká voda přirtil i úplný konec školního roku. A s tím se před Adrien objevil nový problém. Rozhodnout se, zda se chce vrátit do Krásnohůlek, nebo dostudovat poslední ročník v Bradavicích. A kvůli tomu jí při předposlední snídani přistála na stole školní sova s dopisem od profesora Brumbála.

Slečno de Creubell,

byl bych rád, kdybyste mne po dnešní snídani navštívila. Máme zde ještě jedno téma ke krátkému rozhovoru.

Albus Brumbál, ředitel školy

„Holky, po snídani se od vás budu muset na chvílku odpojit. Musím ještě něco probrat s panem ředitelem. Vy půjdete asi ven, nebo ne?“ zeptala se Adrien.

„Huhm...ehm...promiň,“ zahuhlala s plnou pusou Lisa, „my půjdeme k jezeru, vždyť jsme se na tom včera domlouvaly. Tak my tam na tebe počkáme. Stejně už tu není moc co dělat a být v hradu, když je takové krásné počasí, by byl přímo hřích.“

„To budete hodné. Pak se můžeme jít projít kolem hradu,“ odpověděla s úsměvem. Dopila poslední doušek silného černého čaje, který si v Bradavicích tolik oblíbila. Kývla Cho a Lise na rozloučenou a odešla z Velké síně.

Cestu do Brumbálovy pracovny znala už nazpaměť. Za ten jediný školní rok tam byla víckrát, než byla za celá svá studia v Krásnohůlkách v pracovně madame Maxime. Zašeptala heslo, které zůstalo po celou dobu od Adrieniny první návštěvy u Brumbála kupodivu nezměněno. A stoupala po těch známých točitých schodech. Zaklepala a na pokyn vstoupila.

„Posaďte se, prosím,“ uvítal ji Brumbál tou známou větou.

„Děkuji, pane řediteli,“ usmála se Adrien a posadila se do měkkého křesla. Tušila, že ji tento rozhovor čeká a byla na něj připravená. Už zbývalo jen říci Brumbálovi její rozhodnutí.

„Předpokládám, že víte, proč jsem vám poslal sovu. Rád bych věděl, jestli jste se rozhodla strávit prázdniny ve Francii a poté se k nám vrátit, či dostudovat v tamější škole.“

„Víte, pane profesore, rozhodování to nebylo lehké. Dlouho jsem zvažovala všechna pro a proti. A i přes to, že ve Francii mám rodinu a spoustu přátel, bych byla velmi ráda, kdybych mohla dostudovat zde. Musím přiznat, že to, co nejvíce ovlivnilo mé rozhodnutí, byla vaše pomoc ohledně mých... stavů,“ odpověděla naprosto od srdce Adrien.

„Lhal bych, kdybych vám tvrdil, že mne vaše rozhodnutí netěší. Takže školní sova vám na začátku prázdnin donese výsledky závěrečných zkoušek a na konci prázdnin seznam nových učebnic a pomůcek. Budu se na naše příští shledání velmi těšit.“

„Já také, pane profesore. Ale měla bych ještě jeden dotaz,“ pronesla.

„Ptejte se,“ odpověděl.

„Potřebuji nějak vyřešit, co dělat o prázdninách, až se budu měnit.“

„Ano, chtěl jsem vám to říci až zítra, ale předběhla jste mne. Profesor Snape vám dá lahvičky s oslabeným lektvarem hlubokého spánku, který už dobře znáte. A rodičům předáte tento dopis,“ natáhl k Adrien ruku s dopisem, na němž byla velká zelená bradavická pečeť. „A, myslím, že byste si s nimi měla popovídat.“

„Ano, samozřejmě. Děkuji vám za vše, co pro mne děláte. Jste opravdu tak hodný a laskavý člověk, jak se o vás říká,“ usmála se Adrien s vědomím, že kdyby nebylo Brumbála, mohla zabít nesčetně kluků.

„Děkuji vám, slečno. Takže uvidíme se po prázdninách,“ rozloučil se s ní Brumbál.

„Nashledanou v září,“ pronesla a odešla z pracovny.

Vyšla z hradu a namířila si to k jezeru. Už z dálky viděla, že Lisa s Cho nevypadají zrovna radostně. Věděla, že je to pro ně stále velmi těžké, takže šla pomalu, aby měly čas všimnout si jí a včas změnit téma. Celé odpoledne střídavě seděly u jezera a chodily kolem hradu a vyprávěly si o svých rodinách a přátelích. Ani pro Adrien už to nebylo tak obtížné, protože věděla, že je zítra uvidí.

Večer před večerí se pěkně oblékly a namalovaly. Těšily se na vyhlášení školního poháru, stejně jako každý. A když vešly do Velké síně, jejich předsudky se naplnily. Po celé síni byly vyvěšeny zlatorudé a černé prapory. Všichni věděli, že o pohár soutěží vlastně jen Nebelvír se Zmijozelem. A červené prapory byly tou příjemnější variantou pro většinu školy.

Všechny tři si sedly ke stolu a začal nastupovat profesorský sbor. V čele s Brumbálem, ostatní šli hlavně podle toho, jak normálně seděli, aby se před studenty nehandrkovali. Všichni studenti pomalu zmlkli a otočili se ke stolu s nastoupenými profesory.

„Přeji příjemný večer všem přítomným profesorům, studentům, panu školníkovi a jeho kočce,“ začal Brumbál s trochou ironie v hlase, takže většina studentů se jen posměšně ušklíbla směrem k paní Norrisové. „Sešli jsme se zde, abychom vyhlásili vítěze naší celoroční soutěže - školního poháru. Ale než dojde k tomuto slavnostnímu činu, uctíme ještě jednu památku slečny

Edgecombeové připitkem.“ Vzal do ruky pohár, zvedl jej a napil se. Současně s ním to udělali všichni profesori i studenti.

„A nyní k té radostnější události dnešního večera. Na čtvrtém místě s počtem čtyři sta dvacet pět bodů se umístila kolej Mrzimor.“

Všichni začali tleskat, ale jen tak ze slušnosti.

„Na třetím místě se umístil Havraspár s pěti sty sedmnácti body.“

Ozval se už trochu bouřlivější potlesk, ale hlavně od havraspárského stolu.

„Na druhém místě se usadil Zmijozel s pěti sty sedmdesáti třemi body.“

Potlesk byl téměř neslyšný, protože Zmijozelu nikdo nezatleskal a sám Zmijozel byl natolik znechucen druhým místem, že raději ani netleskal.

„A konečně, na prvním místě se umístil Nebelvír!“

Jakmile Brumbál dořekl svou větu, Velká síň vybuchla v nadšený jásot, kde by nebylo slyšet vlastního slova. Profesorka McGonagallová převzala z Brumbálových rukou velký pohár a radostně se dívala na svou kolej. Nikdo si nevšímal profesora Snapea, který se tvářil tak strašně, že hůř už to snad ani nešlo. Když vlna nadšení opadla, Brumbál se jal vyhlašovat vítěze famfrpálového poháru:

„Na čtvrtém místě se umístil Havraspár.“

„Adri, to nic, my už jsme na to zvyklí, tady vždycky všechno vyhrává Zmijozel nebo Nebelvír. A my s Mrzimorem se jen střídáme o poslední místo,“ pronesla Cho k Adrien, když viděla, jak je jí to líto.

„Hmm, ale stejně. Aspoň nemusíme být poslední,“ odsekla jí Adrien.

„Tak si to tak neber, loni to bylo naopak, tak třeba příští rok budou poslední zas oni,“ dodala s nadějí v hlase a sama doufala, že tomu tak bude.

„Na třetím místě se umístil Mrzimor,“ pokračoval Brumbál a od mrzimorského stolu se ozval velký jásot. Měli obrovskou radost, že nejsou poslední.

„Na druhém místě je Nebelvír.“

Tentokrát už se Nebelvírané tolik neradovali.

„A na prvním místě je Zmijozel.“

Ozval se opět jásot, ale vycházel pouze a jen od jednoho stolu. Snape se škodolibě usmíval.

„Takže letos se nám místa trochu prostřídala. A nyní bych vám chtěl popřát dobrou chuť k tomu výtečnému jídlu, které se vám právě objevilo na stolech.“

Brumbál tleskl rukama a stoly se málem začaly prohýbat pod tíhou jídla. Bylo stejně výborné jako vždy, ale v tento slavnostní den tam bylo od každého něco, takže si všichni přišli na své. Když dovečeřeli, Brumbál opět vstal a rozloučil se se studenty:

„Přeji vám příjemnou cestu domů a těším se na shledanou v září.“

Při těchto slovech se zadíval na Adrien.

Všichni studenti se začali zvedat, rychle či pomalu, podle toho, jak byli po jídle schopni. Za dveřmi do Velké síně si Adrien vzpomněla na lektvar hlubokého spánku.

„Holky, já musím ještě něco zařídit, počkejte na mě ve společenské místnosti.“

Ty na ni zůstaly jen nevěřičně koukat, co má v poslední večer ve škole k zařizování, ale rozhodly se nic nezjišťovat a vydaly se nahoru po schodech. Adrien seběhla do sklepení a zaťukala na dveře kabinetu profesora Snapea.

„Hmm, dále,“ ozvalo se.

Adrien vstoupila. Už to tu znala, ale něco jí tu připadalo divné. Zavřela dveře a začala mluvit.

„Dobrý večer, pane profesore. Pan ředitel mi řekl, že od vás dostanu lektvar na prázdniny. Tak jsem vás chtěla požádat, jestli byste mi ho nemohl dát už teď, abych si ho mohla zabalit.“

„Je támhle u těch kotlíků,“ odpověděl jí s naprostým nezájmem.

Adrien došla ke kotlíkům a vzala lahvičky s lektvarem. Když se otáčela, uviděla na stole ležet ledabyly zakrytou podivnou bílou masku. Nevěděla, co to je, tak se rozhodla zajít ještě do knihovny. Nechtěla se na to Snapea ptát. Takže jen poděkovala a zmizela za dveřmi.

Když došla do knihovny, nevěděla, kde hledat. Ale uviděla Hermionu Grangerovou, tu dívku, která vedle ní seděla na Obraně proti černé magii. Tak se rozhodla, že se jí zeptá. A když řekla svoji otázku, viděla, jak se Hermiona zděsila, ale pak se pokusila udělat, že se nic nestalo.

„Tos určitě viděla u profesora Snapea, on tím straší prváky. To nic není,“ snažila se mlžit Hermiona.

„Aha, tak děkuju,“ řekla Adrien a odešla z knihovny. Ale s její odpovědí spokojená nebyla. *Tak se zeptám Lisy a Cho, ty mi to snad řeknou*, pomyslela si.

„Holky, neznáte takovou ošklivou bílou masku?“ zeptala se záměrně tak, aby nevyplýnulo, u koho ji viděla.

„Myslíš takovou divnou?“ zeptala se Cho a po Adrienině přikývnutí pokračovala. „Tu mají Smrtijedi, příslušníci Ty-víš-koho. Ve Francii se o něm neví?“

„Vlastně skoro vůbec. Jen, že tady je nějaký šílenec, co nesnáší nějakého kluka, a je strašně nebezpečný,“ odpověděla jí Adrien a byla ráda, že se jí neptá, jak ji to najednou napadlo.

„Tak je to trochu zjednodušené. Ale v podstatě je to pravda. A jediný, koho se Ty-víš-kdo kdy bál, je Brumbál. Takže si nemusíš dělat žádné starosti,“ houkla na ni Lisa.

„Aha, tak děkuju za vysvětlení,“ usmála se Adrien. Ale v tom okamžiku jí bylo jasné, že musí zase za Brumbálem.

„Holky, já ještě na chvilku odejdu. Kdyby se vám chtělo spát, tak na mě nečekejte. Tak se zatím mějte.“

Zvedla se a po cestě ke dveřím ještě slyšela Lisu, jak říká: „Ta tady nedělá nic jiného, než že něco pořád zjišťuje a zařizuje.“

Ale Adrien to neřešila. Momentálně měla hlavu plnou jiných myšlenek. Došla ke kamennému chrlíči a řekla heslo. Vystoupala po schodech a zaklepala na dveře. Vstoupila a uviděla Brumbála s naprosto neklidným výrazem ve tváři.

„Dobrý večer, slečno. Děje se něco?“

Adrien najednou měla pocit, že Brumbál má takových starostí, že si to nikdo nedokáže ani představit.

„Ehm, no ano. Víte, byla jsem za panem profesorem Snapem. Brala jsem si lektvar, a pak jsem u něj viděla ležet takovou bílou masku. Nic jsem mu neřekla a odešla jsem. Ale když jsem se pak ptala Lisy a Cho, řekly mi, že to je maska příslušníků Vy-víte-koho.“

Brumbál počkal, až všechno dořekne. Pak jí pokynul, aby si sedla a začal jí vysvětlovat.

„Vím to už dávno, jste velmi všímavá. O té masce vím. Řeknu vám jen to, co je nezbytně nutné, protože nemám moc času a stejně vám by ty informace nebyly moc platné. Takže, Severus je bývalý Smrtijed. Odešel od Voldemorta dříve, než jeho moc ochabla. A já ho přijal sem do školy. Nyní, když se lord Voldemort navrácí, nám pomáhá jako zvěd. Prosím vás, abyste to, co jsem vám právě řekl, nikomu nepověděla. Zkazilo by to tolik věcí, že si to ani nedokázete představit,“ řekl s poněkud nervózním tónem. A poslední větou rozhodně ukončil jejich rozhovor, takže se jen rozloučili a Adrien odešla.

Když se vrátila do společenské místnosti, Lisa a Cho už tam nebyly, takže vystoupala do svého pokoje, dobalila si věci, osprchovala se a šla spát.

Ráno, když se vzbudila, vzpomněla si opět na Snapea, ale rozhodla se, že už to nebude řešit. Pokud o tom ví Brumbál, je všechno v pořádku. Takže se šla umýt, vyčistila si zuby a provedla zbytek ranní očisty. Zabalila si své poslední věci, došla do sovince pro svou sovu Mel, dala ji do klece a šla na snídani. Ve Velké síni vládla napůl pochmurná nálada, protože nikomu se nechtělo opouštět své přátele, napůl veselá, protože se všichni těšili na své rodiče, sourozence a přátele z okolí jejich bydliště. Adrien se cítila stejně rozporuplně jako ostatní. Ale převládala touha po domově. Rodičům i Lorraine nepsala během roku zrovna často, a tak se těšila, až jim bude moci

všechno vyprávět a až se dozví novinky, které se staly během toho roku, kdy byla pryč z domova. Seděla nad svou ranní kávou a přemýšlela, jestli si bude mít s Lorraine ještě o čem povídat, jestli se neoddálily natolik, že už by mezi nimi viselo jen trapné ticho.

Z tohoto zamyšlení ji vytrhla až Lisa, která se přiřítla s úžasným nápadem. Až přijede domů, nechá si do ucha udělat další díрку.

To by mě zajímalo kam, protože už má obě uši perforované jako toaletní papír. Adrien se při té myšlence pousmála, ale nahlas její nápad schválila. Po snídani vyšly před hrad, kde už na ně čekaly kočáry tažené testrály.

„A co naše kufry?“ zeptala se najednou Adrien.

„Donesou nám je až do vlaku,“ odpověděla jí Cho. „Myslím, že to dělají školní skřítci. Je pořád ještě vidět, že jsi tu prvním rokem. Kdo ti vlastně kufr přinesl, když jsi přijela?“

„Nevím, také asi skřítci. Jen vím, že mi profesorka McGonagallová řekla, abych ho nechala na nádraží, že už se o něj někdo postará.“

„No vidíš, postaral. Takže můžeš být v klidu. Ani tentokrát o něj nepříjdeš,“ rýpla si Lisa, které už to věčné vysvětlování lezlo trochu na nervy.

Adrien se na ni jen usmála a nastoupila do kočáru. V Prasinkách na nádraží usedly do jednoho kupé a čekaly, až se vlak rozjede. Nikdo si k nim nepřisedl, což bylo vlastně dost zvláštní. Vlak býval většinou úplně plný. Po cestě vzpomínaly na uplynulý rok, co se mělo stát a nestalo, a naopak. Koupily si Bertíkovy fazolky tisíckrát jinak a smály se při tom těm obličejům, co dělaly, když to chutnalo třeba jako citron. Snažily se užít si těch posledních společných pár hodin, než se budou muset na dva měsíce rozloučit.

„Adri, ty budeš chodit do Bradavic i příští rok, nebo se vrátíš do Krásnohůlek?“ napadlo najednou Cho.

„Mluvila jsem o tom s Brumbálem. Dostuduji s vámi. Co bude potom, to ještě přesně nevím.“

„To jsme rády. Škoda jen, že nejsi s námi na pokoji,“ přidala se Lisa.

„Když já tam opravdu nemohla spát. Vždyť jsem vás pořád budila. Je to takhle jednodušší,“ uzavřela toto téma Adrien.

Když vlak dojel na nádraží King's Cross, rozloučily se a Adrien se vydala k Děravému kotli, protože trajekt do Francie odjížděl až ráno. A musela se někde vyspat. V Děravém kotli se navečeřela a šla spát. Ráno zaplatila a vydala se k trajektu.

Ve Francii na ni čekali její rodiče. Bylo to dlouhé a radostné vítání. Odvezli si Adrien domů a ještě to odpoledne se stavila za Lorraine.

Kapitola 16

Letní prázdniny

„Adrien!“

Ranní poklid v domě rodiny de Creubellových narušil rozzlobený hlas paní de Creubell. Ale nenarušil jen to. Pronikavý hlas matky přerušil i divoký tok myšlenek, které zmateně poletovaly v Adrienině mysli.

„Adrien, okamžitě otevři ty dveře! Nejsi jediná v této domácnosti, která se chce osprchovat, jestli to náhodou nevíš! Vždyť tam trčíš už celé hodiny.“

Paní de Creubell se na chvíličku odmlčela a na tváři se jí objevil náznak strachu o svoji dceru.

„Tak se aspoň ozvi,“ dodala už skoro prosebným hlasem.

Adrien hodila na dveře koupelny svoje červené oči a pomalu vstala z vany. Rychle se snažila setřít si slzy, které se jí ještě stále kutálely po tváři.

„Jsem v pořádku, mami. Hned jsem venku, počkej ještě chvíli, prosím,“ zavolala a modlila se, aby její hlas zněl aspoň trochu bezstarostně a šťastně. Ale věděla, že matku nemůže jen tak lehko převést.

„Opravdu nic nepotřebuješ? Ručník? Zubní kartáček?“ Ale Adrien věděla, že na to se jí matka neptá.

„Ne, mami, nic nepotřebuju, všechno tu mám, díky. Za chvíli jsem dole,“ odpověděla na ustaraný hlas svojí matky. Byla smutná z toho, že se pro ni tak trápí, ale nedokázala to nijak ovlivnit.

„A co chceš na snídani? Croissant nebo topinku? Nebo chceš radši vajíčko natvrdo? A...“

„Mami, běž už. Sním všechno, co připravíš.“

Adrien slyšela, jak si její matka povzdychla a jak schází po schodech dolů do jejich kuchyně. Když se ujistila, že je její matka už dole, vzala si osušku a otřela si mokré tělo. Potom se sklonila k umývadlu, důkladně si vyčistila zuby, umyla tvář a nakonec si na ni nanesla trochu make-upu. Všimla si, že ty její obrovské kruhy pod očima jsou už o trochu menší, a to ji opravdu potěšilo. Od té doby, co ví, co se s ní děje, se jí spí mnohem líp, i když ji stále pronásledují noční můry.

Když byla s líčením hotová, svázala si vlasy do copu a oblékla se. Mířila už ke dveřím, když se ještě zarazila a otočila zpátky k zrcadlu. Přinutila se na sebe usmát a když se ujistila, že její úsměv vypadá docela přesvědčivě a uvolněně, otevřela dveře a zamířila dolů na snídani.

„Dobré ráno, Adrien. Jak jsi se vyspala?“ vítal ji hned u dveří otec.

Adrien se téměř neznatelně zamračila. Věděla, že za touhle nevinnou otázkou se skrývá další, a mnohem závažnější otázka. Poznala to podle otcova nenuceného tónu, z kterého bylo úplně jasné, že je hraný.

„Dobře,“ odpověděla mu a svým tónem mu dala jasně najevo, že ho prokoukla a že chce znát tu pravou otázku, tak neuměle skrytou za tou vyslovenou. Bála se, že si její rodiče všimli...

„Všimli jsme si, že se nespíš zrovna nejlíp. Mluvíš ze spaní a v noci se budíš,“ pokračovala v rozhovoru matka.

Adrien si vzdychla. Přesně TOHOHLE se bála.

„Kromě toho už nejsi tak veselá jako dřív. Změnila ses, jsi mnohem, jak to říct, vážnější. Co se to s tebou děje, Adrien? Proč nám to nechceš říct? Jsme přece tvoji rodiče a můžeš nám věřit. Možná bychom ti mohli pomoci.“

Adrien by nejradši začala nadávat. Takže její falešné úsměvy a předstírané veselí nezabraly. Kromě toho, její rodiče určitě něco tuší. Sice si myslí, že má nějaké pubertácké trable, ale přesto si dělají starosti, že je to něco vážnějšího. A do dalšího úplňku zbývá už jen týden.

Musím jim to konečně říct. Měla jsem jim to říct hned, když jsem přijela zpět domů. Ale když já mám takový strach, že mnou budou opovrhovat za to, že jsem...

Adrien se začaly do očí hrnout slzy.

Že jsem netvor, dokončila v myšlenkách a chtěla být raději někde úplně jinde, kde by se mohla pořádně vyplakat.

„Adrien, řekni nám to. Pomůžeme ti, to ti slibujeme,“ pokračovala její matka, když si všimla, jak má Adrien blízko k tomu, že ze sebe všechno vysype. A chtěla ji obejmout.

„Vy mi nemůžete pomoci. NIKDO mi nemůže pomoci,“ vykřikla hystericky, vyhnula se matčině otevřené náruči a vyběhla nahoru po schodech do svého pokoje.

Nechtěla, aby ji rodiče viděli plakat. A nechtěla vidět jejich soucitné, vyděšené nebo snad i nenávislné pohledy, až se dozvedí pravdu. Proto jim nedokázala říct, kdo je.

Vzpomněla si na dopis od profesora Brumbála. Ten dopis, který ještě stále leží na dně jejího kufru. Měla ho dát rodičům přečíst hned po příjezdu domů.

Proč jsem jenom tak zbabělá? Proč jim nedokážu říct pravdu? A proč to nedokážu říct ani svoji nejlepší kamarádce?

Doběhla do svého pokoje a vztekle třískla dveřmi. Její pohled zabloudil k zrcadlu zavěšenému na jedné ze zdí jejího pokoje. Uviděla v něm nešťastnou dívku s červenýma uplakanýma očima a vybavila se jí její druhá podoba. V mysli se jí vynořila slova té básně:

*At' už bytost krásná či ošklivá,
celý měsíc stejná zůstává.
Kulatý měsíc to však změní,
a krásnější dívky na světě není...*

Ruka s drápy se natahuje po chlapci, kterému není ve tmě vidět do tváře. Chlapec k ní otáčí svou tvář a ve chvíli, kdy ji zahlédne, objeví se v jeho tváři úžas a hned nato strach. Drápy se mu zasekávají do těla, po ruce jí stéká krev...

„NEEEEE!“ Adrien se ocitla na zemi. A ani nevěděla, kdy klesla na kolena. Neovladatelně se třásla po celém těle a po tvářích jí stékaly horké potůčky slz.

„Ne, ne, ne,“ opakovala stále a ani nevnímala, kdy a jak ji někdo zvedl a položil na postel.

Nevnímala nic, mimo sebe. Jen jaksi okrajově si uvědomovala, kde je a co se s ní děje. Jediné, co jí teď probíhalo hlavou, bylo, co a kdo je a co udělala.

V myšlenkách se jí objevovaly vzpomínky z její proměny.

Nevěděla, jak dlouho brečela, než si uvědomila, že v pokoji je někdo s ní. Věděla to vlastně celou tu dobu, ale jaksi to nevnímala.

Snažila se vyjasnit si zrak, který měla díky pláči nejasný, a uviděla nad sebou tvář svojí matky. Vedle ní seděl otec. Hned, jak je uviděla, si začala utírat oči a snažila se uklidnit.

Posadila se.

„Adrien. Tvoje problémy tě pomalu ničí. Poděl se o ně s někým, uleví se ti. Poděl se o ně s námi. Všechny problémy společně zvládneme a vyřešíme,“ promluvila na ni matka. Hlas se jí trochu třásl.

Adrien vedla vnitřní boj. Věděla, že jim to musí říct, hlavně teď, když se úplněk tak nezadržitelně blíží, ale zároveň se bála jejich reakce na tuto novinku.

Vlastně jim to ani nemusím říct. Lektvar spánku je velmi silný a ještě nikdy neselhal, ozval se hlásek v její hlavě a vlil jí tak do žil trochu naděje. Ale hned na to se ozval další hlásek: Ale může selhat. Co kdybych zranila svého vlastní otce? Adrien se nad touto myšlenkou zděsila. Ten druhý hlásek má pravdu. Její rozum má pravdu. Musí jim to říct, je příliš riskantní nechat si to pro sebe.

A v tu chvíli se rozhodla.

Podívala se na svoje rodiče, kteří na ni mlčky hleděli, a začala mluvit: „Víte, já už nejsem ta, za kterou mě považujete. Je to velmi těžké říct vám to, ale nepřerušujte mě, prosím.“

Podívala se na ně a když viděla, že přikývli, pokračovala.

„Stalo se to ještě v Krásnohůlkách, pohádala jsem se tam se svým přítelem, určitě se na něj pamatujete.“

Podívala na ně znova a na jejich zmatených tvářích viděla, že už tuší, že to nebude jen nějaký problém jejich pubertální dcery. Přikývli.

„Jednou večer, v zimě, bylo to dva týdny před úplňkem, jsme se pohádali. Hodně škaredě jsme se pohádali. Myslím, že jsem se ho pokusila i proklít, ale rozmyslela jsem si to. No a tehdy se to stalo. Stala jsem se virgou.“

V tu chvíli to už její otec nevydržel a zeptal se: „Co to ta vi...“

„Tati, prosím tě, nepřerušuj mě. Vysvětluje se to strašně těžko. Ale až to dopovím, tak snad pochopíte, proč je to pro mě tak těžké.“

Odmlčela se a naprázdno polkla. Ještě jednou začala přemýšlet nad nápadem, že si svoje tajemství přece jen nechá pro sebe. Ale při myšlence na tátovo mrtvé tělo, celé potřhané a ležící v kaluži krve, se zbavila i posledních pochybností o svém rozhodnutí. Ať už je to pro ni jakkoli těžké, musí jim už konečně říct pravdu.

„Virga je dívka, která se za úplňku proměňuje v neodolatelně krásnou ženu a svojí krásou mámi muže. Odvádí ho na nějaké odlehle místo, kde ho brutálním způsobem zabije. Mami, tati...“

Odmlčela se.

„To já jsem zabila svého přítele. Zabila jsem ho, když jsem byla v proměněném stavu.“

V té chvíli její matka prudce vydechla a zbledla jako stěna. Vypadala, že se snad každou chvíli zhroutí. Také její otec smrtelně zbledl, ale jinak na sobě nedal nijak znát, že se mu jeho jediná dcera právě přiznala, že je vrah.

„Nevěděla jsem o tom, při těchto proměnách ztrácím svoje vlastní já a měním se na netvora. V tu chvíli o sobě vůbec nevím. Nic si nepamatuju, jen mám hroznou chuť zabít.“

Náhle ji matka přerušila a ostrým hlasem poznamenala:

„Ale na to, že o sobě nevíš, až příliš podrobně popisuješ svoje pocity.“

Hned, jak to řekla, si rukama zakryla ústa a zbledla ještě víc, protože si uvědomila krutost slov, která právě řekla.

„Drahoušku, odpusť mi to. Nechtěla jsem, jen mi to tak vyklouzlo z pusy. Odpusť mi to.“

Ale bylo už pozdě, ta ostrá slova se zaryla Adrien hluboko pod kůži. Navenek na sobě nedala nic znát, ale v jejím nitru se rozpoutala bouře.

„Mami, já vím, že jsem netvor, proto mě to tak trápí. Bojím se, že někomu ublížím. Bojím se, že ublížím svým přátelům, ale neexistuje na to lék. Nedá se to léčit. Při každém úplňku se musím proměnit v tuto krvelačnou bestii.“

„Znamená to, že můžeš ublížit i nám?“ konečně se ozval její otec.

Adrien si vzdychla a rozhodla se, že bude pokračovat tam, kde skončila.

„Všechno ještě vysvětlím, jen chvíli vydržte. Musím vám to říct celé, musím to ze sebe konečně dostat ven.“

Rodiče přikývli na souhlas, že už budou mlčet a čekali, až znovu začne mluvit.

Adrien pomalu nabírala síly na další vyprávění toho zlého snu. Než znovu začala, přešlo několik dlouhých minut, kdy byli všichni potichu. I špendlík by bylo slyšet dopadnout na zem.

„Nevěděla jsem o tom. Nevěděla jsem, že jsem někoho zabila a už vůbec jsem netušila, že ten někdo byl můj přítel. Od toho okamžiku jsem v době každého úplňku ztrácela paměť, ale nepřikládala jsem tomu žádný význam.“

Až v Bradavicích se mi začaly zdát podivné sny, ve kterých se mi postupně začala odhalovat pravda, i když jen v útržcích. Netušila jsem tehdy, co to znamená, že je to realita a že jsem to já, koho ve svých snech vidím.

Ale jednou, když jsem se proměnila a napadla jsem jednoho svého kamaráda, začalo to do sebe všechno zapadat. Bránila jsem se však pravdě, že jsem mu to udělala já. Že já bych mohla takhle hrozně někomu ublížit.

Asi týden po tom si mě ředitel zavolal do svojí pracovny a vyjevil mi, co se stalo. Byla jsem v šoku, ale věděla jsem, že mluvím pravdu. Protože právě ve chvíli, kdy jsem si ji sama sobě přiznala,

začaly se mi mezi vzpomínkami objevovat i ty, které byly z mých nočních toulek po hradě v proměněném stavu.

Když už jsem ztrácela naději, profesor Brumbál mi navrhl řešení.

Pokaždé, když se přiblíží úplněk, vypiji před spaním trochu upravený lektvar spánku, abych celou noc, kdy jsem proměněná, prospala a nikomu nemohla ublížit. Ale i tak jsem se musela přestěhovat do jiného pokoje, aby mě v tomto proměněném stavu neviděly moje kamarádky.

Lektvar opravdu účinkuje, od té doby jsem nikomu neublížila. Ale musela jsem vám to říct, protože i tak může lektvar selhat. Proto mě v tu noc, kdy bude úplněk musíte zamknout v pokoji jako další pojistku.“

Adrien skončila a nejistě se podívala na svoje rodiče. Oči měla zamžené od pláče.

Její rodiče jen seděli a koukali se před sebe, vypadali, jako by ani nezaregistrovali, že už svou řeč skončila.

Adrien věděla, že by měla něco říct, ale nevěděla, co. Uvědomovala si, že to pro ně musí být velmi těžké přijmout fakt, že jejich jediná dcera už není to nevinné děvčátko, kterému vyprávěli pohádky.

Určitě jsou v šoku, vždyť i já jsem byla úplně mimo, pomyslela si Adrien.

Už otvírala pus, že ještě něco řekne, když se náhle celou domácností ozval hlasitý zvuk zvonku.

Crrrrrrrrrrrrrrn, oznamoval příchod hosta.

Adrien rychle vyskočila a zavolala: „To bude Lorraine, dohodly jsme se, že se spolu trochu projdem.“

Ulevilo se jí, že už nebude muset zůstat v pokoji spolu se svými překvapenými rodiči, kde vládlo to příšerně dusivé a tíživé ticho.

Její rodiče na ni jen hleděli, ale jinak nedávali nijak najevo, že pochopili, co jim řekla, a tak na ně jen kývla a sešla dolů Lorraine otevřít.

Cestou si setřela zbylé slzy z tváře a všemocně doufala, že si Lorraine ničeho nevšimne.

„Ahoj, jdeš dál?“ zeptala se, když otevřela dveře. Tak jak čekala, stála za nimi usměvavá Lorraine v modré sukni a zářivě žlutém tričku.

„Ne, ne. Počkám na tebe venku. Nejsi už hotová?“

„Jsem, už si jenom vezmu bundu a můžeme jít.“

„Bundu? Na co, vždyť je vedro jak v pekle.“

Adrien se podívala do překvapené tváře svojí kamarádky a skoro neznatelně se zamračila.

„No tak dobře. Pojďme už.“

Adrien vyšla ven, ale náhle se zarazila.

„To je kdo?!“ ukázala na usměvavého kluka v džínsech a riflové bundě, který stál vedle Lorraine a zasněně na ni hleděl.

Lorrainin nový objev, řekla si uraženě v duchu.

„Jo, Adrien, představuji ti Michella, to je můj nový přítel. Začali jsme spolu chodit teprve včera večer. No není úžasný?“

Adrien se na ni nevěřícně podívala.

„Ale vždyť jsme se dohodly, že se sejdeme jen my dvě! Proto jsem nezavolala ani ostatním holkám!“ řekla rozhořčeně.

„Ale, Adrien, přece se nic tak strašného nestalo,“ odpověděla jí Lorraine bezstarostně a hodila po svém chlapci zářivý úsměv.

Adrien od zlosti zrudla ve tváři.

„Hned se vrátím, něco jsem si zapomněla,“ procedila mezi zatnutými zuby a odpochodovala zpět do domu. Zavřela za sebou dveře a opřela se o ně. Zhluboka se nadechla a jen silou vůle se přemáhala, aby do něčeho nepraštila.

Jak jen mohla Lorraine přivést na naši schůzku svého přítele? Vždyť si vždycky povídáme o soukromých věcech, a teď si mám vylívat srdce před tím blbcem?! Jak mi to jen mohla udělat.

Zarazila se. Lorraine má pravdu, vždyť se nic až tak hrozného nestalo. Ano, měla právo zlobit se na svoji kamarádku, ale až doteď jí to nikdy nevadilo. Často chodívali ven, ona, Lorraine a nějaký její nový objev. Ale teď...

No, ale možná není chyba v Lorraine. Vždyť od chvíle, kdy jsem se vrátila, vždycky když jsme se setkaly, našla jsem si vždycky důvod, proč jsem na ni byla rozzlobená. A to strašné a nesnesitelné ticho mezi námi... už si nerozumíme tak, jako kdysi. Už toho ani nemáme mnoho společného. Kde se stala chyba? Kdy jsme se tak odcizily? A proč jsem si toho všimla až teď?

Adrien došla odpověď na její otázky rychle.

Když jsem odešla do Bradavic a zjistila jsem, že jsem virga. Ale kdo se změnil víc? Já nebo Lorraine? Na tuto otázku odpověď neznala.

„Adrieenn, pojď už! Kde tak dlouho trčíš?“ ozval se zpoza dveří Lorrainin hlas.

Adrien se otočila, že už půjde zpět a bude se jako vždy tvářit, jako že se nic nestalo a že na Lorraine není ani trochu rozzlobená, když si na něco vzpomněla.

Ten dopis od Brumbála, možná rodičům pomůže líp pochopit moji situaci.

A tak vyběhla nahoru po schodech do svého pokoje, kde ještě stále byli její rodiče. Překvapeně se na ni podívali: „Ty jsi ještě tady? Mysleli jsme si, žeš už odešla s Lorraine,“ ozval se její otec. Zdálo se, že prvotní okamžik překvapení z nich už opadl, ale ještě stále nebyli úplně v pořádku.

„Přišla jsem vám jen něco dát,“ odpověděla Adrien.

Přeběhla ke svému kufru a začala se přehrabovat mezi kupami pergamenů a brků, než konečně našla to, co hledala.

Podávala jim obálku od Brumbála: „Toto vám napsal profesor Brumbál. Vysvětluje v něm to, co jsem vám už vysvětlila i já, ale myslím, že bude lepší, když si to i tak přečtete.“

Rodiče si od ní vzali obálku a Adrien se rozběhla zpět do předsíně.

Lorraine už musí být pořádně nedočkavá a pořádně naštvaná, pomyslela si.

Když vyšla ven, tak ji Lorraine začala zasypávat výčitkami a nakonec se jí zeptala, proč se vlastně vracela do domu.

„No, ehm... trochu se mi rozmazal make-up, tak jsem si ho šla opravit.“

„Vážně? Nevšimla jsem si...“ odpověděla jí Lorraine nedůvěřivě.

A to byla pro Adrien ta poslední kapka. I když věděla, že nemá důvod se takto s Lorraine hádat, vykřikla: „Tak když mi nevěříš, nemusíme spolu nikam jít!“ A odpochoďovala zpět do domu.

Vřítla se do svého pokoje a ke svému ulehčení zjistila, že už tam rodiče nejsou.

Asi si to šli někam prodiskutovat a nechtěli, abych je slyšela, pomyslela si smutně, ale potom zavřela dveře a lehla si na postel, kde se znovu rozplakala.

Nevěděla, co se to s ní děje a proč se tak hnusně chová ke svojí nejlepší kamarádce, která jí zatím byla vždy a ve všem pevnou oporou. Proč teď nemůže Lorraine ani vystát? Proč jí nedokáže povědět svoje tajemství?

A tak tam jen ležela, přemýšlela o svém chování a o tom, co se v poslední době stalo a co se změnilo, když ji z její sebelítosti vytrhlo zaklepání.

Pomyslela si, že to asi budou rodiče, kteří se konečně vzpamatovali, a teď si s ní chtějí popovídat. A tak vstala a otevřela dveře. K jejímu velkému překvapení za dveřmi nikdo nestál.

Asi už mám halucinace, naprosto jsem se zbláznila, konstatovala si pro sebe, ale potom se to zaklepání ozvalo znova. V tu chvíli jí to sešlo a v mozku zablikala žárovka.

Jak jen můžu být tak blbá? To už ani nepoznám zaklepání na dveře od klepání na okno? Otočila se k oknu, kde na ni houkaly dvě sovy.

Hned ji zaplavila radost. Jednu sovu nepoznala, to budou asi výsledky testů z Bradavic, ale tu druhou poznala hned. Byla to Asaria, Choina sova.

Adrien si s Cho psala celé prázdniny. Už si vyměnily asi pět dopisů. Ani nevěděla, jak to ty sovy stíhají, vždyť z Francie do Anglie je to přece jen pěkný kousek cesty.

Zamířila k nim a otevřela sovám okno do jejího pokoje. Vznesly se ke stropu a nakonec se obě usadily na jejím psacím stole. Rozhodla se, že se nejdřív podívá na výsledky testů, aby si mohla

nechat to „lepší nakonec“. Zjistila, že prošla ze všech předmětů, dokonce ze všech na výbornou. I když u Přeměňování měla brkem dopsané, že má Výbornou jen velmi těsně, a že ještě trochu a dostala by Nad očekávání.

A potom se s úsměvem konečně pustila do Choina dopisu:

Milá Adrien

Jak se máš? Já se mám perfektně, hlavně proto, že jsme konečně přiletěli do Paříže. Jak jsem Ti už psala, plánovali jsme to na tyhle prázdniny. Je to tu skvělé, Francie je nádherná. Máš Ty ale štěstí, že tu bydlíš. A Ti Francouzi... ;-) Jen je obrovská škoda, že Tě nemůžu navštívit. Je to příliš daleko od Paříže, ale vždyť Ty to víš nejlíp. Už jsme byli na Eiffelově věži i na Champs Elysées. Ale navíc se mi i tak líbilo u moře. No, co ti budu vykládat, Ty to máš pořád.

A jak se vůbec máš Ty? Už jsi dostala výsledky z Bradavic? Já jsem prospěla ze všeho na Výbornou. A Ty? Myslím, že se ani nemusím ptát, určitě jsi dopadla skvěle. Musím už končit, za chvíli jdeme s mamkou na nákupy. Dokážeš si to představit? Nákupy v Paříže, měště módy. Už se těším, jak všechny svoje zážitky napíšu Lise a Padmě.

Měj se krásně

*S pozdravem
Cho*

Adrien se usmála. Samozřejmě, to, jak Cho popisovala Paříž, znala až moc dobře. Těšilo ji, že se Cho líbí v její rodné zemi. Ale zároveň ji mrzelo, že se nemůžou setkat, přestože je tak blízko.

Rychle jí napsala odpověď a po Asarii ji poslala zpět Cho.

Takže proto přišla odpověď tak rychle, pomyslela si a zaběhla dolů na oběd, protože ji už matka volala.

Adrien byla trochu překvapená z toho, že vědí, že je doma. Ale nezeptala se jich na to.

Jedním z důvodů bylo i to, že se jí celou dobu vyhýbali pohledem a naschvál se na ni ani nepodívali.

Adrien z toho byla dost zklamaná a sama sebe se ptala: *Vzali to až tak zle?*

Další měsíc uběhl až neuvěřitelně rychle, ale Adrien měla pocit, že si z něho pamatuje víc toho zlého než toho dobrého.

Například, ať se snažila jak chtěla, stále se nedokázala donutit, aby to mezi ní a Lorraine bylo zase tak, jako dřív. Hned druhý den po jejich „hádce“ se jí šla omluvit. Ale i tak měla stále pocit, že už se s Lorraine až neuvěřitelně odcizily. Dokonce se jí zdálo, že i Lorraine ji už nepokládá za svoji nejlepší kamarádku. Myslela si to, protože ona neustále mluvila jen o svých zážitcích v Krásnohůlkách a vyprávěla, jak je jí skvěle s holkama z jejich staré party. Adrien v hloubi duše cítila, že jí to tak snad i vyhovuje.

Taky hodně se odcizila svým rodičům. Ti se jí sice snažili být oporou, ale vždycky, když si mysleli, že je nevidí a neslyší, šeptali si a házeli po ní starostlivé pohledy. Také jejich chování vůči ní samé už nebylo tak nenucené, ale spíš hrané. Sice se snažili být milí, ale občas si všimla, že při kontaktu s ní se trochu třesou.

Asi se bojí, že je to nakažlivé, pomyslela si ironicky pokaždé, když se to stalo, a nedokázala skrýt svou zatrpklou tvář.

Proto byla tak ráda, když už ji rodiče odváželi k trajektu, který ji měl zavézt zpět do Anglie, zpět do Bradavic. Samozřejmě, bylo jí moc líto, že opět odchází od svých rodičů, ale když už u nich nenacházela tolik lásky, jako předtím, bylo jí to líto o trochu méně. A když si vzpomněla, že se znovu uvidí s Cho, Lisou a Padmou, zaplavila ji radost.

Ale i před nimi máš přece tajemství. Ani tam to nebude mít lehké, bodly ji výčitky svědomí, ale snažila se je rychle zahnat. Cho i ostatní holky už něco tuší, ale neznají celou pravdu. I tak to bude v Bradavicích rozhodně mnohem lepší než tady.

Přes to všechno se neudržela, a když už její trajekt odplouval z přístavu, rozplakala se a mávala na svoje rodiče, až jí málem upadla ruka.

Kapitola 17

Opět v Bradavicích

Probudila se s pocitem chladu, a i když tu spala už posedmé, po probuzení se okamžitě vyděla, kde to je. Po Bradavicích a dvou měsících doma to pro ni byl šok. Po teplém létě ve Francii pro ni byla anglická rána studená a sychravá. Pohlédla na hodiny, bylo teprve půl šesté. Představa, že z postele, která byla alespoň trochu vyhřátá, vyleze do té chladné místnosti, ji přímo děsila. Zavrtala se do peřin a snažila se znovu usnout, ale po půl hodině ležení se zavřenýma očima to vzdala a vstala. Vyhlédla z okna, a když uviděla sychravý Londýn, posteskla si nad poněkud smutnými prázdninami. Ale co jí zbývalo jiného, než to rodičům povědět? Nic, jednou se to dozvědět museli. A je pro ně lepší, když se to dozvedí od ní, než od někoho jiného. Museli vědět, co se s ní bude během prázdnin dít. Na druhou stranu, týden, který společně strávili v Londýně, byl pro všechny velmi příjemný. Chodili spolu na zmrzlinu, prohlíželi i památky, na které chodí spíše mudlové, a prohlédli si i celou Příčnou ulici. Bylo to zase jako dřív. Rodinná idylka.

Měla spoustu času, ale brala to spíš jako první pozitivum na dnešním dni.

Aspoň nemusím nikam spěchat. Mám dost času dostat se na nádraží a nebude to snad tak překvapující jako loni.

Došla do koupelny a dala si pořádnou sprchu. Pak do kufru poskládala poslední věci, které jí zbývaly k zabalení. Sedla si na postel a nevěděla, co dál dělat. Bylo sedm hodin a všude bylo hrobové ticho.

Kdo by byl taky v neděli v sedm ráno vzhůru? pomyslela si a vytáhla z kufru ještě učebnici lektvarů. Zamilovala si ji během těch dvou dnů, co ji měla koupenou. První tři kapitoly znala už téměř z paměti. *Aspoň na začátku roku mě Snape nenachytá na něčem, co bych nevěděla*, potěšila sama sebe.

Otevřela ji a začala si číst, zabrala se do toho natolik, že ji z knihy vytrhlo až dusání nějakého jiného obyvatele Děravého kotle po schodech. Zastrčila knihu do napěchovaného kufru a zavřela jej. Pohlédla na hodinky a zjistila, že je půl deváté.

No co, aspoň jsem trochu zabila čas, jinak bych se tu unudila. Takhle jsem pro sebe něco udělala. A příjemně naladěna sešla po schodech na snídani.

Vyšla před Děravý kotel a postavila kufr na zem.

Pojedu zase metrem jako loni? To tam určitě netrefím. No, co mi zbývá. Mávla rukou, ve které nevědomky držela hůlku. Vtom se před ní objevil Záchranný autobus.

„Vítejte na palubě Záchranného autobusu, nouzového dopravního prostředku pro čarodějnice a kouzelníky v nesnázích. Stačí natáhnout ruku s hůlkou, nastoupit a odvezeme vás, kamkoli si budete přát. Mé jméno je Stan Silnička a...” začal ze svého taháku předčítat průvodčí v autobuse.

„Ty s námi nejedeš, nebo proč sis nás zavolala?” zasekl se ve svém monotónním projevu Stan, když viděl, jak Adrien nevěřícně kouká.

„Ehm... no, jestli mne dovezete na nádraží King's Cross, tak bych s vámi jela,” vysoukala ze sebe.

„Samo, že dovezeme. Bude to za dva srpce,” řekl Stan a už vytácel na svém strojeku jízdenku.

Dostala lístek a s prvním škubnutím autobusu zapadla do prvního křesílka. Ani se nestačila probrat ze všech těch překvapení, a Stan už jí hlásil, že jsou na místě. Popadl její kufr a pomohl jí vystoupit. Otočila se, aby poděkovala, ale na to už bylo pozdě. Zhlédla jen konec autobusu, jak mizí v dálce. Tak si vzala kufr a klec se sovou, a vydala se do nádražní haly.

„Tak, jaké byly prázdniny?” zeptala se Cho, když se spolu s Adrien a Lisou usadily v jednom volném kupé.

„Nechala jsem si udělat další náušnici,” začala Lisa a natáčela hlavu do všech směrů, aby to holky pořádně viděly.

„Mamka kvůli tomu pěkně vyváděla. Divím se, že si toho vůbec všimla. Prý, že mám v sobě děr jak cedník. To byly scény, holky, to jste měly vidět. A co vy?”

„Tak to u nás byla pohodička. S rodiči jsme jeli k moři do Španělska. Tam bylo tak teplo. Vůbec se mi nechtělo zpátky do Anglie...” řekla Cho, jenže jí do toho skočila Adrien, která potřebovala řeč stočit na cokoli, jen ne na své prázdniny.

„To mi povídej. Celé prázdniny ve Francii a teď tohle. Už ten týden v Londýně byl strašný. To nechci vidět ten podzim ve škole. Zrušené famfrpálové tréninky kvůli počasí.”

„Jo a famfrpál. Ani nevíš, jak jsem se na něj těšila!” chytla se toho hned Cho, a když Lisa zjistila, že minimálně během následující hodiny se nedočká konverzace na jiné téma, houkla na holky něco jako „Tak si povídejte,” a vytáhla si časopis.

Cesta probíhala bez hádek, bez problémů a jiných zbytečností. Jen bylo dost často kupé plné tíživě trapného ticha.

Večer se konalo zařazování nových prvňáčků, slavnostní hostina, a pak šli všichni spát. Adrien, protože byla hodně unavená po celém dni, usnula hodně brzy.

Ráno při snídani dostali rozvrhy a Adrien byla pravděpodobně jediná z celého ročníku, koho potěšilo, že hned první hodinu mají lektvary. Na hodině excelovala, pokud se to tak dá říci - Snape jí nemohl neuznat jedinou odpověď na jeho promyšlené otázky. Bylo na něm vidět, že na jednu stranu ho mrzí, že nemůže Havraspáru strhnout žádné body, ale naopak ho potěšil Adrienin skutečný zájem o předmět. To se mu nestalo už dlouho. A všimli si toho i ostatní, protože v šestém ročníku ji Snape neměl zrovna v oblíbě, tentokrát se k ní choval na jeho poměry i příjemně. A Adrien to samozřejmě těšilo, protože z lektvarů chtěla skládat OVCE, a nejen to, potřebovala je ke svému budoucímu životu. To ovšem kromě jí a Snapea nikdo nevěděl.

První měsíc uběhl jako voda a počasí se začalo podstatně měnit. Téměř každý druhý famfrpálový trénink byl zrušen, jednou kvůli větru, podruhé kvůli bouři, potřetí kvůli něčí nemoci, a tak pořád dokola. Všechny to mrzelo, jen Adrien z toho měla v hloubi duše radost. Mohla se totiž věnovat studiu lektvarů. Čím dál tím častěji byla zalezlá ve svém pokoji a studovala stohy knih, které si půjčovala v knihovně. Je pravda, že na lektvary se zaměřila, jenže nevěděla ještě, z čeho bude skládat OVCE, takže se alespoň v rámci školy věnovala všem předmětům. Chtěla jít studovat něco, kde by potřebovala lektvary, hlavně pro experimenty. Takže jednou z možností bylo léčitelství a k tomu by potřebovala mít složené NKÚ z Lektvarů, Bylinkářství, Přeměňování, Kouzelných formulí a Obrany proti černé magii. Jenže ona neskládala NKÚ, protože v době, kdy probíhaly zkoušky, ona byla ještě studentkou Krásnohůlek. Tam sice skládali zkoušky již o rok dříve, ale nevěděla, jestli by jí to nemohlo způsobit problémy s budoucím zaměstnáním. Takže se snažila nic nezanedbat, ale věděla, že lektvary budou nejdůležitější.

A to se také brzy projevilo. Z lektvarů byla nejlepší v ročníku. Měla z toho radost. Napadlo ji, že by jí mohl Snape dávat soukromé hodiny, aby měla možnost sama studovat a třeba i vymýšlet nové lektvary, které by jednou daly vzniknout žádanému léku. Rozhodla se, že se ho zeptá, až si půjde pro další lektvar hlubokého spánku.

„Dobrý večer, pane profesore. Přišla jsem si pro svůj lektvar,” řekla po zaklepání.

„Dobrý večer, máte ho tamhle na stole,” ukázal ke stolu a najednou ho něco napadlo. „Nechtěla byste se ten lektvar naučit? Myslím, že byste ho už zvládla. Mně by to ušetřilo čas a vám by to také prospělo.”

„Chtěla jsem se vás zeptat na něco podobného. Nemohl byste mi dávat soukromé hodiny lektvarů?” zeptala se s tím nejodhodlanějším výrazem ve tváři.

„Ehm... prosím?” Tohle Snape opravdu nečekal.

„Víte, chtěla bych se lektvarům věnovat, chtěla bych zkusit najít lék,” vysvětlila mu svoje jednání.

„A myslíte si, že byste byla schopna věnovat svůj čas něčemu tak složitému, jako jsou lektvary? Já vím, že jste se od loňského roku hodně zlepšila, ale toto vyžaduje opravdu cit.“ Díval se na Adrien s velkým zájmem.

„Myslím si, že bych toho byla schopná, jen bych potřebovala někoho, kdo by mne ze začátku vedl tím správným směrem,“ řekla s milým úsměvem. Už od malička měla velké nadání na to, aby věděla, kdy a co říct, aby někomu polichotila.

„Tak pokud o to máte opravdu takový zájem, jak to na mě působí, mohl bych vám věnovat jeden večer v týdnu. Pondělí nebo pátek?“

„Tak pondělí?“ měla sice volné oba dva dny, ale usoudila, že si raději nechá volný víkend.

„Dobře, jsme domluveni. V pondělí v sedm hodin vás zde budu očekávat. Nashledanou,“ ukončil rozhovor s náznakem úsměvu profesor Snape.

„Děkuji, nashledanou v pondělí, pane profesore,“ usmála se na oplátku, vzala si sklenici svého lektvaru a odešla do svého pokoje. Celý večer, a i následující den stále přemýšlela, jak to, že je Snape tak milý.

To ho dokáže změnit jen zájem člověka o jeho předmět? Anebo, že bych ho potěšila, když jsem mu řekla, že on by byl ten vhodný člověk, který by mi mohl pomáhat? Nakonec dospěla k závěru, že to bude asi obojím.

Školní rok pomalu ubíhal dál, přišel sychravý podzim a s tím přišla i návštěva Prasinek. Loni, když tam byla naposledy, tak měla na celou dobu o zábavu postaráno, měla tam Lorraine a Cho s Lisou. Jenže letos chtěla být víc sama, nevěděla proč, ale měla pocit, že už si s nimi nerozumí tolik, jako dříve. Nechtěla si to přiznat, protože to by znamenalo vyřčení konečného verdiktu. Naštěstí bylo pěkné počasí, takže se rozhodla, že projde celé Prasinky, podívá se tam, kde loni nebyla, a cestou se staví v Medovém ráji, aby měla také něco dobrého na celý volný den. Stavila se ještě na poště, aby poslala rodičům dopis, protože její sova Mel se včera vrátila, chtěla ji nechat odpočinout, než zase někam poletí. Postupně prošla kolem hostince u Tří košťat, U prasečí hlavy a za chvíli se ocitla na konci vesnice u Chroptící chýše. Sedla si na nejbližší pařez a začala přemýšlet, co bude dělat, až odejde z Bradavic.

Tak, čeká mě studium lékouzelnictví, nebo něčeho jiného. No, možná se tam nedostanu, ale to se snad nestane. Takže budu studovat. Ale co pak? Jak jsem si to vlastně představovala? Asi moc jednoduše. Tak, asi bych měla jít pracovat, jenže to zase nebudu moci hledat ten lék. Achjo. Jak já to provedu? Jedině, že bych šla ke sv. Mungovi a tam pracovala na výzkumu, ale jestli by mě tam vůbec vzali. Anebo bych mohla cestovat po světě a hledat, ale to zní jak pohádka a hlavně nevím, kde bych na to vzala peníze a vůbec, odkud začít hledat. Naši už do mě vložili takových peněz, že tohle už bych po nich žádat nemohla. Budu to muset nějak promyslet... možná by mi mohl poradit profesor Snape... A takhle pořád dokola. Seděla a přemýšlela, co dál, až se přistihla při myšlenkách, které by byly naprosto neuskutečnitelné. Už bylo také dost pozdě, a tak se rozhodla jít zpátky do hradu.

Po cestě do kolejní místnosti potkala profesora Snapea. Naskytnuté příležitosti se rozhodla využít a pověděla mu o svých nápadech. Chvilí bylo ticho a Adrien se už začínala bát, že přeci jen si profesora a jeho dobrou povahu příliš zidealizovala. Profesoru Snapeovi se nakonec přeci jen vrásky na čele ztratily a svou pomoc a podporu Adrien přislíbil. Adrien pochopila, že je opravdu dobrák, jen to neumí nebo nechce dávat najevo.

„Slečno de Creubell, mohl bych s vámi mluvit?“ zeptal se Snape, když v pondělí odpoledne potkal Adrien na chodbě.

„Ano, pane profesore,“ odpověděla a šla za ním do jeho kabinetu.

„Dnes se vaše výuka konat nebude,“ oznámil jí stroze, ale už na první pohled bylo vidět, jak je nervózní.

„Kvůli čemu, pane profesore? Já bych byla ráda, kdybych mohla pořádně procvičovat,” zeptala se Adrien přímo, bez známky jakéhokoli taktu.

„Mám k tomu své osobní důvody.”

„Jdete na setkání Smrtijedů?” V okamžiku, kdy to řekla, poznala, že přestřelila, ale už se s tím nedalo nic dělat. Ta maska jí v poslední době hodně vrtala hlavou a chtěla se na to zeptat, jen nenašla vhodnou příležitost, ale ani toto nebyla ta pravá chvíle. Snape sebou při vyřčení těchto slov škubl a zbledl ještě více, než býval normálně.

„Jak to víte? Jak dlouho to víte? A od koho?” začal ze sebe chrlit otázky.

„Všimla jsem si té bílé masky už na konci minulého roku, když jsem si přišla pro lektvar na prázdniny, ale tehdy jsem pořádně nevěděla, co to znamená. Mluvila jsem o tom i s profesorem Brumbálem. Řekl mi, že jste na jeho straně a že se nemám čeho obávat. Jenže já si hodně zjistila a mám se čeho obávat.”

„A čeho vy byste se měla asi obávat?” Snape byl v tu chvíli našťvaný nejen na Adrien, ale i na sebe, že umožnil, aby někdo ze studentů viděl jeho masku.

„Bojím se o vás,” řekla úplně prostě. Snapea to naprosto překvapilo. Čekal cokoli, ale ne tohle.

„Ehm, budu muset jít,” řekl po chvilce a vystrkal Adrien ze dveří.

Pomalů se vydala ke svému pokoji. Bylo jí líto, že to řekla, ale na druhou stranu věděla, že dala Snapeovi najevo, že je pro ni důležitý.

Uvidíme, jestli bude za týden moje hodina, nebo jestli ji odvolá. Podle toho se pozná, jestli se urazil, nebo ne.

Když došla do pokoje, usadila se do křesla a vytáhla si svoje stohy knih o lektvarech.

Když s ním nemám hodinu, tak troška teorie neuškodí.

Četla si dlouho do noci ani nevěděla, kdy usnula.

Ale když v úterý ráno viděla Snapea na snídani, ulevilo se jí.

Nic se mu nestalo, to je hlavní.

Přišla jí sova. Taková malinká školní sova s krátkým dopisem.

Čekám vás dnes večer u sebe v kabinetu. Nahradíme si vaši hodinu.

Profesor Snape

To Adrien nesmírně potěšilo. Celý den nedělala nic jiného, než že přemýšlela, co budou ten večer míchat za lektvar. Ale obávala se Snapeova chování. Po tom, co mu včera řekla, mohla očekávat úplně chladné jednání a její dobrý vztah s profesorem mohl být úplně ztracen. Naštěstí jim odpadla odpoledne jedna hodina, takže aspoň mohla věnovat více času knížkám. Už si pomalu začínala připadat jako knihomol.

Večer, když vstoupila do profesorova kabinetu, probíhalo vše úplně stejně jako dřív. Snape na sobě nedal nic znát. Žádné uražení, prostě nic. Adrien za to byla nesmírně ráda, protože ji děsila představa, že by jí mohl zrušit hodiny. Odešla od něj pozdě v noci, sotva došla do pokoje, jen si dala sprchu a usnula snad ještě dříve, než úplně ulehla do postele.

Podzim se pomalu blížil ke konci a mezi studenty se objevila nová záliba - zjišťovat, kdo pojede na Vánoce domů. Sice do nich bylo ještě poměrně daleko, ale každý už se na ně těšil. Všichni kvůli dárkům, jen Adrien se těšila, že bude mít volný čas, aby mohla v klidu zkoumat. Poslední dobou se stále méně scházela s Cho i ostatními děvčaty, trochu ji to mrzelo, ale na druhé straně nehodlala nechat si uniknout svou jedinou šanci. Chtěla dostudovat a stát se lékokouzelníkem. Na to, že by snad o zimních prázdninách jela domů, ani nepomýšlela. Měla své plány. Pravidelně se ozývala rodičům i Lorraine, a ti chápali její úmysly.

Kapitola 18

Nekonečné hledání a konec školy

Chladné a sychravé počasí se vystříдалo s mrazivým a kupy shrabaného listí a holé stromy pokryla vrstva bělostného sněhu. Ve všech krbech se topilo a obyvatelé hradu chodili ve svetrech, šálách a rukavicích. Nastala zima a Vánoce. Velká síň byla ověňčená jmelím, červenými ozdobami a zelenými větvíčkami smrků, které nanosil hajný Hagrid. Všechno bylo prodchnuto atmosférou Vánoc, všichni měli dobrou náladu a zpívali si vánoční koledy.

Jen Adrien mlčky seděla v křesle svého vlastního pokoje a dívala se z okna na sluncem prozářené závěje sněhu. Byla unavená a cítila se sklesle. Je to teprve dva dny, co byl úplněk, a ona se ještě pořádně neprobrala z uspávacího lektvaru, který si již dokázala namíchat sama. Byla profesorovi Snapovi neskonale vděčná, protože díky tomu měla pocit, že už není pořád odkázaná na ostatní a že se o sebe umí postarat sama. Tentokrát asi dala špatný poměr látek, protože se jí ospalost držela, ale mohla chodit, mluvit i reagovat. Doufala, že jí to brzy přejde.

K oknu přiletěla sova a zaťukala na sklo. Napadlo ji hned, že asi propásla snídani, jinak by jí to ta sova donesla do Velké síně. Pomalu se zvedla a šouravým krokem došla k oknu. Nebyla to její sova, ale něco jí nesla. Vzpomněla si na svoji objednávku přísad do nového lektvaru a rychle otevřela okno. Sova pálená vlétla do pokoje, zakroužila u stropu a poté se snesla na stůl. Adrien nabrala hrst zrní z klece a nasypala jí to na stůl, aby se lépe dostala k balíčku a neschytila klovanec. Rozmotala provázky, jenž držely balíček na sovích nohou, a pustila se do rozbalování. Sova ale hlasitě zahoukala a nastavila Adrien nožku s měšcem.

Adrien to došlo a tak vložila sově do sáčku určený počet srpců a sova hned odletěla. Adrien zůstala v místnosti zase opuštěná, sedla si do křesla a na klín si postavila polorozbalený balík.

V něm objevila skutečně přísady do lektvarů, které v Bradavicích nejsou. Objednala si je asi před týdnem, protože objevila v jedné knize o lektvarech zajímavý recept. Myslela si, že by se jí mohl hodit. Byl to lektvar na zklidnění agresivnosti, který se používá především ve vězení na Ministerstvu kouzel pro zločince. Nevěřila, že by na ni působil, ale kdyby něco přidala a něco ubrala, možná by to byl dobrý základ na lék.

S radostí, která ji trochu probudila k životu, sklidila přísady do skříně, kterou již měla plnou lektvarů i všelijakých přísad, od sušených bylinek až po strouhané nehty Drápopce, či scrvklé vnitřnosti Draka perského. Byla na svou sbírku hrdá a věřila čím dál tím víc, že ten lék najde a že zase bude úplně normální dívka jako kterákoliv jiná. Občas se ale nachytala při jednání, které u Snapa všichni nesnášeli. Napadlo ji, že to je asi společnou láskou, v Adrienině případě spíš potřebou, a tou byly právě lektvary. Jejího zlepšení v předmětu si spolužáci všimli již na začátku roku, ale stejně jim to pořád nešlo na mysl. Věděli, že Adrien měla se Snapem už mnoho trestů a místo toho, aby ho nesnášela, se k němu chovala s kolegiální úctou, či tak něco.

Ted' už mohla jít mezi ostatní, trochu se totiž probrala, i když malátnost ji neopouštěla a věděla, že si toho holky zase všimnou. Vždy to na ní poznaly, že se necítí ve své kůži. Doufala ale, že si ještě nevšimly, že se to děje vždy ve stejnou dobu, o úplňku. Zamkla skříň, klíček si schovala na řetízek, který ji visel na krku pod hábitem, a vykročila směle do nového dne.

„Ahoj Adri! Kdes byla? Čekaly jsme na tebe u snídane, a ty nikde!“ vyčetla jí Cho, sotva sešla ze schodů do společenské místnosti.

„Trochu jsem si přispala a na snídani se mi nechtělo, promiňte, holky,“ odpověděla upřímně Adrien.

„Jsi zase nějak pobledlá, není ti něco?“ zamhouřila oči Padma.

„Jo, říkám, že se mi chce ještě spát.“

„Kdyby ses do noci pořád neučila, tak se ti nechce,“ rýjpala Lisa.

Potom se všechny čtyři odebraly k volnému stolu u krbu a Cho vytáhla z kapes pár sucharů a jablko.

„Vzala jsem ti něco s sebou, abys neumřela hlady,“ usmála se Cho na Adrien, a pak začala psát domácí úkol na Přeměňování.

Adrien poděkovala a s chutí se pustila do jablka, zatímco ostatní děvčata psala. Ohryzek vyhodila do ohně a ten během chvíle shořel, sledovala plameny, jak obklopují zčernalé pecky a uvažovala, kdy se asi dostane zase do pokoje, aby se mohla pustit do přípravy toho nového lektvaru.

„Na co myslíš, Adri? Mluvím na tebe!“ zaslechla jakoby zdálky Lisu a probrala se z transu.

„Říkám, že by ti slušelo, kdyby sis nechala taky přidělat aspoň jeden pár náušnic. Udělala bych ti to, v létě jsem se to naučila,“ dokončila Lisa, ale Adrien si všimla, jak ji Padma s Cho nenápadně odrazují. Adrien je mlčky pozorovala a čekala, co se bude dít dál.

„Tak co, Adri, souhlasíš?“ poposedla netrpělivě Lisa. Padmě najednou vystřelila ruka a ukázala na čtvrtáčku, která měla zavázané ucho. Adrien se vyděsila a začala koktavě Lisu odmítat.

„Hmm, jsem si myslela. Tak ne no, když si nenecháš poradit,“ urazila se Lisa a sklonila se k psaní.

Adrien napadlo, že by mohla taky začít něco dělat, a tak vytáhla pergamen, rozevřela učebnici Obrany proti černé magii a pustila se do psaní pojednání o upírech. Při psaní si uvědomila, jak moc ochladl její vztah ke spolužačkám. Měla pocit, jako by se jim vzdalovala, protože ona byla jiná a její život se přeměroval úplně jiným směrem. Cho se také dost změnila od smrti Marietty, sice tvrdila, že se z toho přes léto dostala, ale chovala se jinak a mnohdy ji Adrien nachytala se slzami v očích. Věděla, jak se cítí, když zemřel on, bylo jí stejně. A vlastně pořád je, jen už nedokáže nad jeho smrtí plakat, když ví, že to ona, nebo spíš ta virga v ní, ho zabila. Lisa byla velká drsňačka a ačkoli se jí tehdy smrt kamarádky taky dotkla, tak už byla zase v pohodě a starala se jen o to, jak propichovat uši, barvit vlasy a dělat všelijaké věci, které ostatní děvčata nechápala. Ani Padma nezůstala nezměněná, našla si kluka v Nebelvíru a neustále o něm básnila a lítala s hlavou v oblacích. Tolik se všechny změnily, dospívaly a rozuměly si čím dál tím méně. Každá už měla svůj život a s těmi dalšími ho nedokázala sdílet. Ačkoli spolu stále sedávaly a povídaly si, tak už to bylo spíše ze zvyku a jejich rozhovory se stáčely k povrchním věcem.

Adrien to trápilo, ale věděla, že je to normální, lidi se mění. Ona se mění. Nikdy už nemůže být všechno jako dřív. Zabývala se takovými myšlenkami, když jí ulpěl zrak na odstavci v učebnici.

Další záchranou před upíry je stříbro. Zde jsou dvě verze, proč pomáhá před upíry, jedna je opět křesťanská. Spojuje se zde stříbro se zlem, poněvadž Jidáš prodal Krista za třicet stříbrných. Jiný výklad má kořeny již kdesi v dávné historii... Podle starých alchymistických zákonů je stříbro kovem lunárním, což znamená, že působí negativně právě na stvoření noci, mezi něž upír patří. V některých mýtech se dokonce slučuje upír s vlkodlakem, kterým je stříbro smrtelně nebezpečné.

Chvíli na odstavce vytřeštěně koukala, takže se holky začaly ptát, kde se něco stalo. Uklidnila je, že se nic neděje, jen, že ji něco napadlo, a zvedla se.

„Kam jdeš?“

„Chci si jen odskočit, hned jsem zpátky.“

„Jasně.“

Adrien se zavřela v koupelně a začala přemýšlet.

Takže upíři a vlkodlaci jsou v podstatě podobné virze. Bytosti noci. Bytosti zla. A vlkodlak a Virga navíc ještě závislí na úplňku. Jenže jistý rozdíl tu je. Vlkodlakem a upírem se člověk stane, když je pokousán, kdežto dívka virgou jen tehdy, když prokleje. Hm, to je velký rozdíl, ale je možné, že by mohl na Virgu působit stejný prostředek jako na ostatní bytosti noci? To by mohlo být to, co hledám.

Pak pohlédla do zrcadla. Měla vytřeštěné oči a hluboce dýchala. Takhle se do společenské místnosti vrátit nemůže. Opláchla si tedy obličej a chvíli jen tak stála. Snažila si pročistit mysl a poté se teprve vrátila k ostatním.

Ještě chvíli psaly, a pak se ozvala Lisa.

„Už mě to nebaví, pojďte si něco zahrát!“ zaprosila kamarádky a ony pokývaly hlavou.

Odložily pergameny a pera a Lisa doběhla pro Řachavého Petra. Hrály si, Adrien měla na malý moment pocit, že se vrátila do bezstarostného dětství, kdy si takhle hrávala s Lorraine. V tu chvíli ji píchlo u srdce. Lorraine. Poslední dobou na ni hodně zapomíná. Během prázdnin si uvědomila, že i vztah mezi ní a Lorraine není to, co býval. Většina toho přátelství se zakládala jen na vzpomínkách. Ani rodiče ji už nebrali jako dříve. Jak by mohli, měli dceru zabíjáckou bestii. Sice se ji snažili podporovat, ale bylo zřejmé, že se s tím těžko vyrovnávají. Psala si s nimi, s Lorraine i s rodiči častěji než dřív, ale lhala jim. Psala o štěstí a lásce, o všem, co nemá, jen aby měla co psát.

Když dohrály, šly se najíst do Velké síně, a odpoledne se rozešly každá po své práci. Adrien si samozřejmě zaběhla do knihovny a začala listovat v knize, ve které dříve našla uklidňující lektvar. Napadlo ji, že by do něj mohla přidat stříbro. Když ho nalistovala, začala se znovu a znovu do návodu. Všechny přísady měla, jenže netušila, co by to mohlo udělat, kdyby proházela přísady a přidala stříbro. Rozhodla se, že se radši zeptá Snapea. Měla dobrý pocit, že přišla na něco, co jiní ne, a že má naději na uzdravení. Byla na sebe hrdá.

Vzala knihu do podpaždí a běžela k profesorovi Snapeovi. Ťukala ale zbytečně, uvnitř zřejmě nikdo nebyl a dveře byly zamčené. Vrátila se tedy do knihovny, vypůjčila si další knihy, kde se mohla dočíst něco o stvořeních noci a o léčení jejich nemoci. S hromadou knih se vydala do svého pokoje.

Cestou potkala mladšího kluka z Mrzimoru a zrovna, když kolem něj procházela, tak jí všechny knihy popadaly. Kluk ji pomohl je sesbírat a představil se jako John.

„Díky, John, za pomoc.“

„Není zač, koukám, že máte asi hodně práce na Lektvary a Obranu, co?“ pousmál se na ni.

„Cože?“ nechápala Adrien.

„No, že máš takovou hromadu knih o lektvarech a tak.“

„Jo, no jasně. Snape nám toho zase naložil pěknou kupu,“ zahrála si Adrien na nesmírně zničenou a znechucenou a John se zasmál.

„To znám!“ a pak odběhl chodbou směrem k Velké síni.

Adrien byla nějak mimo a uvědomovala si to. Často se jí stávalo, že když na ni někdo mluvil, tak ho ani nevnímala, nebo nechápala souvislosti. Byla natolik soustředěná na svou práci a svůj životní úkol, že zapomínala na své okolí.

Zamkla se ve svém pokoji, nachystala si kotlík a zapálila pod ním, aby se dostatečně zahřál. Poté začala míchat lektvar. Rozhodla se, že ho nejprve udělá zcela podle návodu.

Na dno kotlíku položila kus dračích jater, zalila to vařící vodou, kterou si dala vařit stranou. Potom přidala strouhaný krunýř Skvorejše velkého a drcený roh jednorozce. Přisypala rostlinu zvanou Venušin Střevíček, která je silně mámící a klesá tak díky ní síla. Nakonec přilila po půl hodině vaření půl litru šnečího slizu, který navozuje ospalost. Nechala ho chvíli uležet a pak ho zmrazila kouzlem a zase rychle ohřála a znovu zmrazila.

Tím byla hotova se Zklidňujícím lektvarem. Přemýšlela, jak by ho pozměnila, aby působil i na ni. Počkala tedy, až lektvar rozmrzne, přelila ho do baňky a označila lístečkem. *Další lektvar do zásoby, ale nevím, jestli bude účinkovat*, říkala si pořád Adrien.

Pokusila se tedy trochu zariskovat a začala s přípravou lektvaru znovu. Podle poznatků, které získala zatím v lektvarech a na předchozích experimentech se známými recepty, již věděla, co se stane, nechá-li déle vařit drcený roh jednorozce nebo dračí játra, zkusila přidat i stříbrný roztok a proházela pořadí přísad. Vypadalo to, že by mohlo být vše v pořádku, ale když se pokusila lektvar sterilizovat, tak začal čoudit a kouř zaplnil celou místnost. Adrien se svezla k zemi a začala hlasitě odchrupovat.

Pomaloučku se posadila, bolela ji hlava k zešílení a v pokoji byl příšerný smrad, natáhla se pro hůlku, která jí vypadla z ruky, a mávnutím otevřela okno, do místnosti pronikl chladný vzduch a Adrien se

oklepala.

Tak, to se mi zase nepovedlo. Škoda, už to vypadalo, že jsem na něco přišla, říkala si zklamaně Adrien a neobratně se zvedla a došourala se ke skříni, kde měla povzbuzující lektvar. Chvilí ho hledala, ale nakonec našla lahvičku s narůžovělou tekutinou a značením Životabudič. Vypila ho jedním hltem, jak se dočetla kdysi v učebnici, protože byl hnusný a zvedal se z něj žaludek.

Mohl být však sebeodpornější, ale postavil ji na nohy a Adrien se zase probudila. Opatrně přelila zelenou tekutinu z kotlíku do další lahvičky, zašpuntovala a označila jako nebezpečný. Popadla své poznámky, které si dělala při výrobě lektvaru, a knihy, v nichž našla nějaké rady, a vydala se opět ke Snapeovu kabinetu.

Tentokrát tam profesor už byl. Vyzval Adrien, aby vešla, a změřil si ji zkoumavým pohledem.

„Co potřebujete?“ zeptal se rázně.

„Jen bych potřebovala malou radu. Ohledně lektvarů, samozřejmě,“ koukla na něj Adrien nevinně a ukázala své bílé zuby.

„Posaďte se, co to nesete s sebou?“ vyzvídal profesor a upřeně se zahleděl na názvy knih, které Adrien nesla.

„To jsem si půjčila v knihovně. Objevila jsem zajímavý lektvar a chtěla jsem zkusit, jestli by mi nepomohl. A taky jsem si uvědomila, že upír a vlkodlak jsou stvoření noci,“ posadila se Adrien a vykládala u toho.

„Hmm.“

„A virga je taky stvoření noci, je stejně jako vlkodlak závislá na úplňku a stejně jako upír potřebuje krev.“

„Hmm.“

„Na vlkodlaky a upíry platí stříbro a mě napadlo, že když se přidá do Zklidňujícího lektvaru, tak...“

„Cože?! To nemyslíte vážně!“ vybuchl najednou Snape. „Vždyť smícháním stříbra a dračích jater vzniká jed! To jste si to neuvědomila, nebo co? Mohla jste se zabít.“

„Eh...“ vyhrkla Adrien a sklonila kající hlavu. „Nevěděla jsem to. Já už ho udělala,“ řekla popravdě.

„Máte se ještě hodně co učit, abyste byla schopná někdy najít lék, a to pochybuji, že stihnete do svých šedesáti,“ dokončil striktně Snape a odvrátil se od ní k domácím úkolům studentů.

„A teď už mě, prosím, neobtěžujte.“

„Co když zkusím různě smíchávat zklidňující lektvar, uspávací, měsíční a vlkodlačí? To by mohlo dát něco...“

„To by tedy nemohlo, slečno de Creubell. Copak jste si neuvědomila, že nejste zdaleka jediná virga na světě a v dějinách? A všechny hledají lék, a nejen ony, ale i mnoho kouzelnických vědců, nikomu se to ještě nepodařilo, nikomu, slyšíte? Proč byste to měla být zrovna vy? Jste mladá a nezkušená, nemáte o lektvarech ani páru. Všechno, co mi tady povídáte, je už dávno vyzkoušené, to bylo první, co se v minulosti zkoušelo a vy si snad myslíte, že jste kdovíjak chytrá a že jste jediná, koho to napadlo. Říkám vám, nechejte to být, pijte uspávací lektvar a nic jiného nezkoušejte. A teď už, prosím, běžte.“

Adrien se nahnuly slzy do očí, sesbírala si všechny své knihy a poznámky a běžela jako o závod do svého pokoje. Hábit za ní vlál a knihy sotva udržela, ale utíkala a nezastavovala se, ani když na ni volala Cho nebo nějaký profesor. Zastavila se až v pokoji, zamkla se a zhroutila se na postel.

Nikdy netušila, že ji někdo může takhle ranit. Snape jí srazil sebevědomí na minimum a ona to nedokázala snést. Cítila se zahanbená a hloupá. Jak vůbec mohla doufat, že by byl Snape potěšen? A jak by mohla zrovna ona najít lék, který se hledá už celé věky? Cítila se ještě hůř než teď vypadala. Vlasy měla rozčuchané, tváře mokré od slz a nalíčené oči rozmazané.

Při pláči vyčerpáním usnula.

Štědrovečerní večeri propásla a celé Vánoce strávila na svém pokoji. Hledala v knihách, které

měla půjčené z knihovny, a hledala vše možné, jen aby jí to nějak pomohlo. Špatná nálada ze Snapových řečí ji brzy přešla a tím víc se utvrdila v tom, že právě ona lék najde. Chtěla dokázat svému profesorovi lektvarů, že je chytřejší než on, a že právě ona na to má. Že najde lék, i kdyby jí to mělo stát život. Listovala v Rostlinách světa, Léčitelství, Jedech a Přísadách, Neléčitelných nemocích i Studii o tvoření lektvarů.

Občas si seběhla do Velké síně na jídlo nebo ke společnému havraspárskému stromku, kde na ni čekaly dárečky. Nedostala nic zajímavého, alespoň nic, co by jí pomohlo v hledání, takže dárky zase uklidila do pokoje a pokračovala dál v pátrání.

Spolužákům se už začínala zdát divná, s Cho, Lisou ani Padmou si moc nepovídala a celé prázdniny strávila u sebe v pokoji.

Když začala výuka, tak se toho moc nezměnilo. Hledala dál, už měla téměř přečtené celé oddělení lektvarů a bylinek v knihovně. V noci skoro nespala, dál ji soužily děsivé sny a ona, než aby je musela znovu a znovu prožívat, tak raději dlouho do noci pracovala. Úkoly stíhala jen tak tak, ale ve známkách se o mnoho nezhoršila. V lektvarech dokonce naopak, Snape už nebyl schopný najít nic, co by neznala, měla načteno tolik knih, že se mu už skoro vyrovnala. Bylinkářství jí šlo výborně a v ostatních předmětech prospívala docela dobře.

Už ani make-up nemohl skrýt její kruhy pod očima a věčné vyčerpání. Denně požívala lektvary na probuzení, povzbuzení a čilost. Horko těžko se udržovala při vědomí.

Ve famfrpálu se radikálně zhoršila, díky únavě měla horší orientaci i obratnost a týmu se to přestávalo líbit. Cho za ní několikrát zašla, jestli nechce nějak pomoc, že na ní vidí úplně každý, že se s ní něco děje. Svěřila se Adrien, že od smrti Marietty ji také děsí noční můry a moc toho nenaspí, ale že na tom není tak hrozně jako Adrien. Dokonce začala Cho Adrien přesvědčovat, že na tom nemá žádnou vinu, že Marietta zemřela, a ať se dá do pořádku. Jenže Adrien už na famfrpálu skoro vůbec nezáleželo, věděla, že ho k životu už nebude potřebovat a že je to jen zábava, na kterou nemá čas. Adrien teď měla jiné starosti, vážné starosti. Cho došlo, že Adrien je to už úplně fuk a že její prvé nadšení z hraní famfrpálu, které ji chytlo v šestém ročníku, už dávno vyprechalo.

„Tak buď tak hodná a zkus to pro nás aspoň dohrát, když tě to teda nebaví, pak si dělej, co chceš,“ naštvála se Cho a odkráčela si po svém.

Adrien to samozřejmě mrzelo, ale pro samou práci na hádku brzy zapomněla a Cho zřejmě také. Protože nadále mezi nimi bylo to povrchní přátelství, ve které se zvrhlo to skutečné během léta.

Velikonoce uběhly tak rychle, že si je Adrien snad ani neuvědomila, jen zaregistrovala, že nebylo vyučování. Svým způsobem ji to i zamrzelo, protože ji neskutečně začaly bavit hodiny lektvarů, kdy všechno věděla a Snape si na ni nepřišel. Snažila se mu ze všech sil dokázat, že ona na to má a bude to právě ona, kdo v celých dějinách najde lék. Vyléčí sebe i druhé.

Snape si toho také všiml a jednal s ní tedy s určitým respektem. Brzy mu došlo, že v té holce z Havraspáru se toho skrývá víc, než se zdá, a že právě jemu jednou bude konkurovat. Rozhodl se jí pomoci, ale tak, aby na to nepřišla. Zaslal tedy za Brumbálem a o čemsi se s ním domlouval dlouhé hodiny. Když vyšel z Brumbálovy pracovny, byl strhaný, ale na tváři mu hrál jakýsi potěšený výraz. Chtěl však počkat až na poslední den školy, aby se nestalo, že by Adrien ze školy odešla.

Ve vyučování Adrien čas utíkal a najednou tu byly zkoušky OVCE a po nich měl následovat konec školního roku. Věděla, že na tom, jaké bude mít OVCE, moc nezáleží, když pořádně neví, co bude dělat. Chtěla by cestovat a hledat, ale nemá peníze, a tak jí nezbude, než si sehnat nějaké zaměstnání. Přesto chtěla mít nejlepší výsledky v ročníku, aby dokázala jak Snapovi, že je prostě dobrá, tak Brumbálovi, že neudělal chybu, když ji přijal na tuto školu. Byla mu za to nesmírně vděčná, protože jinak by možná vůbec nezjistila, že je virga a zabíjela by dál chudáky kluky. Odložila tedy na chvíli studování lektvarů a zaměřila se na učení předmětů, ze kterých OVCE skládala, celkově. Učila se stejně odhodlaně jako četla knihy z knihovny, a tak již za týden uměla téměř všechnu látku nazpaměť. Zkoušela si i praktické příklady některých kouzel a lektvarů. Pevně věřila, že bude nejlepší.

V den zkoušek seděli všichni studenti sedmého ročníku pohromadě v jedné chladné místnosti a nervózně očekávali, kdy bude vyhlášeno jejich jméno, aby vešli před zkušební komisi. Někteří nepřítomně civěli do zdi, jiní si přeříkávali různé poznatky, další ještě na poslední chvíli hledali v knihách a ostatní mávali hůlkami. Jen Adrien seděla úplně v klidu a trochu s pobavením pozorovala dění kolem sebe. Cho měla neskutečně okousané nehty, Lisa si kroutila náušnicemi v uších, až Adrien běhal mráz po zádech, Padma měla ve tváři nepřítomný výraz. Všimla si i Hermiony z Nebelvíru, jak přejíždí očima své úhledně vypsané poznámky a napomíná nějaké dva kluky vedle sebe, aby byli potichu. Jeden skřípal zuby a druhý hlasitě oddechoval a neskutečně se potil. To je ta trojice, která taky dělá OVCE z lektvarů, napadlo Adrien a trochu škodolibě si přála být lepší.

Ze dveří vyšla profesorka McGonagallová a vyvolala Adrienino jméno. „Slečna De Creubell!“

Mile se na ni usmála a povzbudivě ji poplácala po zádech. Nebylo to ovšem zapotřebí, všechny předměty, kde skládala OVCE, jí šly výtečně a ona brzy vyšla se spokojeným výrazem druhými dveřmi na chodbu, kde se už dohadovali ostatní studenti o tom, co bylo lehké, co těžké, kde který člen komise křivdil, a jiných tématech podobného rázu.

Adrien si jen oddechla, že to má úspěšně za sebou. Lektvary uměla tak dobře, že ji komisař ani nestíhal sledovat a bylinkářství zrovna tak. Obranu proti černé magii zvládla také docela dobře a Přeměňování rovněž. Jiné předměty si nebrala, zdálo se jí to zbytečné. Slyšela ovšem o tom, že jedna holka z Nebelvíru, snad Hermiona, si vzala k OVCÍM polovinu všech svých předmětů, a že jich měla hodně.

Byla spokojená, lepší než ona byla podle toho, co zaslechla říkat komisi, snad jen právě Hermiona, jinak nikdo. *Výsledky se však dozví teprve po návratu domů, až pak může hledat zaměstnání, takže první měsíc prázdnin bude mít ještě volno*, říkala si v duchu a vrátila se do svého pokoje, kde si dopřála jeden den odpočinku, než se zase pustila do práce na lektvarech.

Poslední týdny školy jí klasicky utekly jako voda a nastal poslední den před odjezdem. Všude bylo plno smutku z toho, že se přátelé musí rozejít na dva měsíce, než se zase uvidí. V sedmém ročníku byl smutek o to větší, protože studenti věděli, že mnozí z nich se třeba už ani neuvidí. Kdoví, kam je jejich životní cesty zavedou. Cho, Padma a Lisa neustále omýlaly totéž téma, odjezd. Probírala ho však celá škola.

I na Adrien dopadla melancholická nálada, a tak se poslední den procházela po celém hradu, připomínala si všechna dobrodružství, která zde za ty dva roky prožila, srovnávala s Krásnohůlkami a píchalo ji u srdce při představě, že už to tu nikdy neuvidí.

„Adrien, ty jsi vlastně z Francie, takže s tebou se nepotkáme ani náhodou ve městě nebo tak, to je hrozné,“ naříkala Padma, div se nerozbrečela.

„Ale ne, vždyť já sem za vámi občas přijedu,“ zalhala Adrien se zkříženými prsty za zády.

V podobném duchu probíhal celý den, a když šla Adrien už pomalu do Velké síně na slavnostní večeři, chtěla tam být s předstihem, než se síň celá zaplní, takže vyrazila o hodinu dřív, zastavil ji profesor Snape.

„Co...co. Eh. Co potřebujete pane profesore?“ lekla se Adrien Snapea, který se jí zničehonic objevil za zády.

„Chce s vámi mluvit pan ředitel,“ odvětil stroze a vykročil k Brumbálově pracovně.

Tohle už znala, za celý rok, ale i za ten minulý, tam byla nesčetněkrát. Tentokrát si ovšem všimla zvláštního výrazu v profesorově tváři. Když ho déle zkoumala, došla k názoru, že je stejně blázen, a věnovala se spíš otázce, proč ji Brumbál volá?

Došli až k chrličí, Snape štěkl heslo, a pak se otočil a šel pryč. To bylo Adrien divné, že by s ní chtěl mluvit ředitel o samotě? Vyšla schody, zaklepala na tak známé dveře a vešla.

Brumbál na ni již čekal, seděl ve svém křesle za psacím stolem a ruce měl lokty opřené o desku stolu a prsty semknuté u nosu k sobě. Díval se na ni přes své všem tak známé půlměsíkové brýle pomněnkovými očima. *Možná ani jeho už víckrát nepotkám*, bleskla Adrien hlavou nepříjemná myšlenka. Rychle ji zaplašila a na ředitelovu výzvu si sedla proti němu.

Po zdvořilostním úvodu nastalo chvilkové ticho a pak...

„Jistě netušíte, proč jsem vás dal zavolat.“

Adrien mu to odsouhlasila.

„Snad si uvědomujete, že tímto pro vás škola končí a začíná práce. Vy budete muset začít žít se svým prokletím tak, abyste nikoho neohrožovala. Nechci vás tu teď obtěžovat pravidly bezpečnosti, ty už přece znáte moc dobře,“ odmlčel se, ale Adrien vyčkávala, co bude povídat dál.

„Přemýšlela jste již nad svým povoláním?“ zeptal se zvědavě.

„Ne. Tedy vlastně ano, ale nic mne nenapadá,“ přiznala Adrien.

„Nuže, nebudu vás déle zdržovat. Chtěl jsem vám jenom nabídnout malou pomoc. Domluvil jsem vám v nemocnici sv. Munga vědecký výzkum. Samozřejmě ve spolupráci s Francií, kde bydlíte. Budete dotována Ministerstvem kouzel, jak francouzským, tak anglickým, a budete mít prostor cestovat po světě. Doslechl jsem se totiž, že se snažíte už mnoho měsíců objevit lék, který by vás vyléčil. Tímto vám dávám jedinečnou šanci.“

Adrien nevěřícně poslouchala s otevřenou pusou. Když se vzpamatovala, nedalo jí to, aby se nezeptala: „Ale kde a jak mám začít? Bylo mi řečeno, že všechny známé způsoby už byly vyčerpány.“

Brumbál se tajemně usmál a objevil se mu tak ve tváři podobný výraz jako u Snapea. „To už je na vás slečno, s tím vám já poradit nemohu.“

Adrien si uvědomila, že to by po něm chtěla již příliš, a začala mu horlivě děkovat. Nabídku práce na výzkumu s obrovskou radostí přijala a doslova vyskákala z ředitelovy pracovny bez rozloučení, tak byla nadšená.

Zbytek večera strávila sněním o svém budoucím povolání a ani si neuvědomila, že školní pohár letos vyhrál Zmijozel místo Nebelvíru. A že Havraspár se umístil na druhém místě. To bylo pro kolej i celou školu neskutečné překvapení. Všichni kromě Nebelvíru se radovali a v radostném a veselém duchu proběhla celá večerní slavnost. Adrien však byla s hlavou v oblacích.

Večer jí na okno v pokoji zaklepala cizí sova. Byla celá černá a měla voskově žluté oči, ostrý zobák a nevypadala moc přívětivě. Opatrně jí odvázala z nohy ruličku pergamenu a sova vylétla oknem z Adrienina pokoje.

Adrien netušila, kdo jí může pár minut před odjezdem ještě posílat vzkaz, a ani se to nedozvěděla, neboť po rozbalení na něm nenašla žádný podpis. Zato obsah ji naprosto vyrazil dech.

Hledejte rostlinu zvanou Pestela, neboli Plavín černý (Nymphoides pestela), který se vyskytuje v hlubokých lesích a hvozdech na severu Evropy. Vyrůstá ze dna jezírka, na jehož hladině má rozložené listy. Údajně vylučuje z listů zvláštní tekutinu, která má léčivé účinky, když na ni dopadne světlo měsíce v úplňku. Psal o ní jistý švédský historik známý jako Frederik Francouzský ve svých spisech Krajina snů.

Snad Vám tato informace bude pro začátek nějak užitečná. Přeji hodně štěstí v hledání léku.

Kapitola 19

Smutné zjištění a nová naděje

V den odjezdu se Adrien probudila zase brzy ráno. Musela si ještě dobalit všechny své lektvary a přísady. Chtěla to mít pečlivě zabalené, aby se nestalo, že se něco rozlije. Když skončila, zjistila, že už nemá moc času, a tak se jenom rychle osprchovala, oblékla a šla na snídani do Velké síně. Ani se nesnažila zakrýt kruhy pod očima, protože to bylo zbytečné.

Došla do Velké síně a skoro všichni už snídali, sem tam přišel ještě nějaký opozdilec jako Adrien. Rychle se posadila a začala hltat snídani, aby zase nezdržovala. Potom už jen vzít mudlovskou bundu a vykročit z Bradavic nenávratně pryč.

Je to divný pocit odcházet zrovna teď, když se mi tady líbilo a měla jsem dost času na své lektvary. Teď budu muset pracovat a... vlastně mám slíbený ten výzkum. No, uvidíme, kam mě osud dovede.

To už došla do Prasiněk na nádraží a viděla spoustu studentů, kteří se těšili domů, na rodiče, ale na druhou stranu zase smutných, že opouští přátele.

To já se domů moc netěším, pomyslela si Adrien. S Lorraine i s rodiči, jsem se až moc odloučila a už si s nimi nikdy nebudu tolik rozumnět.

Bylo jí jasné, že rodiče, i když ji mají rádi, se nedokáží srovnat s tím, že je virga. A Lorraine? Neměla ani odvahu Lorraine říct, co je zač, jak by se asi potom zachovala? Bavila by se s ní vůbec? Nebo by ji zavrhla?

Mnoho takových otázek se jí honilo hlavou když nastupovala do vlaku. V kupé s Cho, Lisou a Padmou skoro nemluvila.

Holky už mě neberou. Nepočítají se mnou na prázdniny, ani jim to není líto. Prostě odjedu do Francie a tím to hasne. Jak jsme se odcizily...

V tom ji ze zamyšlení vytrhla Cho: „Adri, Adrien!! Slyšíš mě?“

„Ehm, jo, už tě poslouchám. Co potřebuješ?“

„Mno...“ zasekla se Cho. „Přemýšlela jsem jestli bys nechtěla u nás doma zůstat ještě přes prázdniny, a pak že by ses vrátila do Francie. Jako abychom si ještě užily.“

Adrien to zaskočilo. *Asi poslední nabídka na usmíření, na přiblížení. Ale k čemu to bude, když už se třeba nikdy neuvidíme?*

„Ne, raději ne. Docela se do Francie těším a nevím, ale měla bych se věnovat rodičům, když jsem teď dlouho doma nebyla.“ Adrien to bylo na výsost trapné, odmítnout svou „dobrou“ kamarádku. Ale nedalo se nic dělat.

Ještě by zjistila, že jsem virga, ne, to nejde.

„No, jak myslíš,“ řekla trochu smutně, trochu uraženě Cho.

Po zbytek cesty si zase povídaly o prázdninách a Adrien se čím dál tím víc cítila odtržená a byla si vědoma toho, že asi nikdy nenajde opravdovou kamarádku, které by se mohla svěřit.

Konečně dorazili na nádraží a Adrien se mohla rozloučit a odejít. Byla docela ráda, i když se cítila sama. Všichni odcházeli s rodiči a kamarády a jen ona sama se plahočila s kufrem a klecí se sovou Mel do Děravého kotle, aby přespala a druhý den se vydala na cestu do Francie. Když si donesla věci do hostince a ubytovala se v jednom jí přiděleném pokoji, rozhodla se, že ještě zajde do Příčné ulice a nakoupí si nějaké sladkosti a knížky o lektvarech a bylinkách, něco pro pokročilé, co ještě nemá. A samozřejmě dárky do Francie.

Třeba už se sem nikdy nepodívám, prolétlo jí hlavou.

Příčná ulice nebyla zdaleka tak plná, jako ji znala před začátkem školního roku. Všichni se vydali pryč, a tak, když Adrien vešla do nějakého obchodu, vítali ji tam ještě uctivěji než jindy. Byli rádi, že mají aspoň nějakého zákazníka. Nakoupila plné čtyři tašky, pravda, jedna byla plná věcí pro ni a zbývající tři byly dárky snad pro všechny, které znala. Každému koupila aspoň malý dárek pro potěšení nebo na zub.

Když se vrátila do Děravého kotle, čekalo ji docela milé překvapení. Šla si dát nakoupené věci nahoru do pokoje, a když vešla, seděli na posteli její rodiče a o něčem horlivě diskutovali. Jakmile si všimli, že už přišla, rychle zmlkli a začali ji vítat, jak nejlaskavěji mohli.

Nevidí mě rádi, proč sem vůbec teda vážili cestu? Měli počkat doma, ještě dva dny by mě nemuseli trpět.

Takové a další myšlenky nemohla Adrien vyhnat z hlavy, a i když měla na začátku z příjezdu rodičů radost, teď už jí spíše připadalo, že by byla mnohem klidnější sama. Kdykoliv byla přes večer někde pryč a pak se znenadání vrátila, rodiče rozhovor mezi sebou okamžitě ukončili a dívali se na Adrien podezřívavým pohledem, snad trochu i ustrašeným. Snažili se to nedát na sobě znát, ale Adrien věděla, že to za ten rok, co byla pryč, ještě pořád nepřijali jako fakt a nedokáží se s jejím „handicapem“ smířit.

Adrien se ráno probudila a nechtěla se jí ani za mák vstávat. Když ale zjistila, že je už půl deváté, tak se rychle oblékla a vykonala základní hygienu. Naplánovala si totiž vstávat v osm, aby všechno v pohodě stihla, protože rodiče chtěli vyrazit v devět z Děravého kotle. Na zbytek jí nezbyl čas a už utíkala dolů na snídani. Ta se nedala přirovnat k Bradavické. Ovesné vločky byly nejméně rok staré, káva studená a řídká jako voda, spíše to byla jenom obarvená voda. Chleba starý a tvrdý, máslo zelené. No škoda slov. Adrien se proto snídaně skoro ani nedotkla a raději šla nahoru do pokoje, aby do kufru, už tak dost plného, dala ještě nové dárky, nakoupené v Příčné ulici. Aby se jí to tam všechno vešlo, musela ještě vyndat pár knížek, které si dala do batohu.

Vlastně se mi to hodí, pomyslela si, aspoň se nebudu ve vlaku do Francie moc nudit. A rychle seběhla s kufrem dolů do haly.

Jak tak seděla Adrien ve vlaku naproti svým rodičům, kteří se na ni nedívali úplně skrz prsty, ale jejich pohled také nebyl z těch nejlepších, hodně přemýšlela.

Asi už se v životě nepodívám do Bradavic, nikoho už neuvidím. Ani Brumbála, ani Snapa. Je to divné, ale nějak se mi po něm stýská, po těch jeho náladách. A ani holky, Cho, Lisu a Padmu. Hodně jsme se všechny změnily, ale Cho se mě ujala, když jsem na školu přišla nová, a pak další rok po smrti Marriety jsme se tak odcizily, že to ani možné není. Rodiče, ti lidé, co sedí teď naproti mně, to už nejsou rodiče, které jsem znala, jsou to úplně jiní lidé. Proč zrovna já se musela stát virgou? Krvežíznivou potvorou, která zabíjí? A v neposlední řadě i Lorraine, už loni o prázdninách jsme si tak moc nerozuměly a teď? Ted', když se na chvíli vrátím? Co bude? Ale já musím pokračovat dál, i když mi osud nepřeje, já musím. Nemůžu do konce života být virga, prostě MUSÍM najít lék, já, jediné já, a to taky dokážu i kdyby... i kdyby mě to mělo stát život!

Adrien by se v myšlenkách přebírala do nekonečna, kdyby na ni někde z dálky nepromluvil ten známý, byť teď studený hlas.

„Adrien, nemáš hlad? Sedíš tady jako přikovaná přes tři hodiny.“

„Och, to už jedeme tak dlouho? Ani mi to nepřipadalo. Ale ne, děkuji, nemám hlad,“ řekla slušně Adrien a zadívala se z okna.

Chvilku tak hleděla a pak si vytáhla nějaké knížky, které si koupila v Příčné ulici, knížky o lektvarech a bylinkách, aby zahнала nudu. Otevřela jednu s názvem *Lektvary pro specialisty* a začala v ní listovat. Když si prohlédla obrázky a přečetla obsah, začala číst od začátku. Ani nevěděla, jak dlouho čte, ale najednou se dostala na konec knížky a teprve si uvědomila, že už skoro na písmenka nevidí, jak se setmělo.

Asi si o mě mamka a tatka myslí, že jsem blázen, že jsem tak dlouho četla, ale co, teď se stejně vztahy mezi námi nezlepší, a když najdu protilék, třeba se to zase spraví... pomyslela si Adrien a podívala se na rodiče, jak hrají šachy – šachovnice jim poletovala ve vzduchu, ale ani se nenaklonila, figurky na ní držely pevně.

Protože byli v lehátkovém kupé a rodičům se už chtělo spát, zhasla Adrien světlo a šla se projít do uličky mezi kupé, vydržela tam dlouho. Byla zvyklá už ze školy nespát a do noci se učit, a proto teď vůbec nebyla unavená. Ani nechtěla rušit rodiče, a tak v uličce vydržela déle, než sama chtěla.

Přemýšlela o rodičích, o Francii, znovu zkoumala svou budoucnost, a když se podívala na hodinky, zjistila, že už je půl jedné ráno a že jí kručí v žaludku. Vrátila se skoro přes celý vlak do svého kupé, za rodiči, ale protože nechtěla rozsvěcet, aby je nevzbudila, šla si raději lehnout bez jídla.

Ráno ji probudila až matka, která začala šustit sáčky, aby připravila něco k snídani. Nechtěla prý moc kouzlit, aby to náhodou nějaký mudla neviděl. Adrien se s chutí pustila do snídáně. Pak si zase chvíli četla a už byli ve Francii.

Vystoupila a začala se rozhlížet.

„Zase to tu mudlové tolik změnili, za ten rok, co jsem tady nebyla,“ vzdychla. Rodiče se na ni jen podívali a šli dál, jako by je nezajímala. Trochu smutné, ale je to tak...

Všichni nastoupili do auta a odjeli domů, nechtěli se přenášet, i když už vlastně i Adrien se mohla přenášet, aby na sebe neupoutali pozornost. Už tak byli Francouzi mnohem více podezřívaví než obvykle. Když dojeli domů, Adrien si vzala všechny věci a přímo sprintovala do svého pokoje. Chtěla být na chvíli sama. Bez všech očí, co ji sledovaly. Vybalila se, nachystala a rozdělila do hromádek dárky a vyházela své staré knížky z malé knihovny a nahradila je svými novými knížkami, které si během roku pořídila. Ani se jí všechny do malé knihovničky nevešly. Potom si sedla na postel a začala psát dopis Lorraine, nechtělo se jí chodit přes dvě ulice za ní, nebyla ještě připravená znovu ji po roce vidět.

Milá Lorraine, tak už ti píši z domu. Asi před hodinou jsem dorazila, a teď se zpátky zabýdluju. Mám pro tebe něco malého z Anglie, doufám, že se ti to bude líbit. No, uvidíme se zítra, souhlasíš?

S pozdravem Adrien

Je to dopis krátký, ale výstižný, pomyslela si Adrien. Uvázala ho na nožku své sovy a pošeptala jí: „Víš, že je to pro Lorraine, vidím ti to na očích, ale, prosím, pospěš si,“ a otevřela okno, aby mohla sova letět. I když to bylo divné, těšila se, až jí odepíše.

Sešla dolů na večeri, chvíli si ještě s rodiči povídala, ale už to nebylo jako dřív, a tak se rychle sebrala a šla zase do pokoje. Na posteli už seděla Mel a na nožce měla uvázaný kus pergamenu. Adrien se k ní vrhla a rychle jí od břemene pomohla. V dopise stálo:

Promiň, Adrien, ale na zítřek už mám něco jiného, stavím se buď zítra večer anebo až pozítří.

Pá Lorraine

Adrien si sedla na postel a zhroutila se.

Tak málo slov a tolik to může ranit, pomyslela si. *Proč zrovna Lorraine, ale jsem hloupá, neměla jsem si myslet, že na mě celou tu dobu bude čekat...* Adrien si lehla na postel a začaly jí stékat po tvářích slzy. *Musím odtud co nejrychleji zase odjet. Už to není můj domov, najdu si jiný a bude mi tam lépe. A to ještě Lorraine neví, co jsem zač. No nic...* Adrien byla pevně přesvědčená, že musí najít nějakou školu lékokouzelnictví, která učí i o prázdninách.

Pak se unaveně položila na postel, a i když si zase chtěla aspoň chvíli číst, přeci jen se toho vzdala ve prospěch spánku. Byla strašně unavená a hned usnula.

Nakonec se Adrien vytouženého setkání s Lorraine přece jenom dočkala. Ale nebylo to zdaleka takové přivítání, jaké čekala a na které se těšila již od odjezdu z Bradavic. Bylo to chladné, jako by se skoro neznaly.

Svět se tolik mění, pomyslela si Adrien, *a my s ním. Nikdy to už nebude jako dřív. Tady už není můj domov...*

Netrvalo dlouho a obě kamarádky se zase rozešly. Neměly si už co říct, nechtělo se jim ani spolu mluvit. Byl to zvláštní pocit pro obě. Vždy, když se rozcházely, se těšily na další setkání a na další

zážitky té druhé. Ale od té doby, co byla Adrien na prázdniny doma, se neviděly, a to byla skutečně dlouhá doba i pro tak silné přátelství.

Adrien pracně hledala ve všem, co jí pod ruku přišlo, jen aby našla nějakou tu školu a mohla z Francie odejít, nebo aspoň odejít z bývalého domova. A nakonec se jí hledání vyplatilo. Tedy, aspoň v to doufala.

Našla článek, ve kterém stálo, že se otevírá nová škola lékokouzelnictví a že je budou učit nejlepší profesori z oboru. Ale tato škola má tvrdé přijímací pohovory a zkoušky, bere jen ty nejlepší, aby se za srpen, září a říjen naučili vše, co se jiní naučí za rok studia. Je to opravdu jen pro nadané a bystré žáky se zájmem o tento obor.

To je moje šance, dnes už je 14.července a přihlášky se mají odeslat do 25.července, a nakonec 30.července se dělají přijímačky, a pokud mě vezmou, tak tam hned zůstanu. Ale je to tady ve Francii. Ale na druhém konci. To zvládnou.

Adrien byla na jednu stranu nadšená, ale na druhou stranu se celá chvěla. Nebyla zvyklá dělat náhlá rozhodnutí. Teď však nebylo jiné cesty, hned musí poslat přihlášku a začít se učit. Kdyby ji nevzali, musela by chodit do školy celý další rok a na to ona nemá čas, musí pátrat po léku.

Adrien poslala okamžitě Mel pro přihlášku a začala se učit.

Večer to řeknu rodičům, stejně budou rádi, že zase odjedu, přemýšlela nahlas Adrien. Zahrabala se do knih a nevylezla, i když na ni asi mamka klepala, jestli přijde na oběd. Až večer, když už pomalu zase na knížky neviděla a začalo jí kručet v břiše, se rozhodla, že zajde dolů do pokoje a oznámí novinku rodičům.

„Ahoj, nemáš hlad, zlatíčko?“ ozvala se mamka trošku rozmrzelým tónem, když Adrien sešla ze schodů

„No, trošku jo, ale to počká, musím vám něco říct,“ řekla Adrien rozechvělým hlasem

„No copak, snad jsi zase někoho nezabila,“ zažertoval táta, ale máma ho kopla do nohy, že to není vůbec směšné

Adrien ztuhla, zčervenala, ale potom se silou vůle zase uklidnila a pokračovala trochu nejistě.

„Ne, to opravdu ne a nevím, co je na tom směšného. No, to je ale jedno. Přišla jsem vám jen oznámit, že se pokusím udělat přijímačky na novou školu lékokouzelnictví, a že pokud mě vezmou, odjedu před začátkem srpna a možná už se nevrátím.“

Matka Adrien spráskla ruce. „Co tě to napadlo? Jak se chceš živit?“

„To je jedno, nějak si to sama zařídím, hlavně abych vám tady nezacláněla a nekazila život,“ řekla Adrien a hlas se jí už tak chvěl, že skoro ani nedokázala mluvit.

„Adrien, tak tohle ty si myslíš? Myslíš, že tě nesnášíme? Pořád jsi naše dcera a my tě milujeme, i když ses hodně změnila,“ řekl otec a byl v rozpacích, že si z ní před chvilkou udělal legraci.

„Ať je to tak nebo onak, já své rozhodnutí nezměním. Chci najít lék, pro sebe i pro ostatní holky, které jsou jako já, a vím, že to dokážu,“ řekla Adrien už zase se svou odhodlaností v hlase. „Až mi Mel přinese přihlášku, hned ji vyplním a odjedu na přijímačky, pokud je udělám a oni mě vezmou, už se domů nevrátím a jen pošlu pro své věci, protože škola začíná 1.srpna a končí v říjnu. Potom odjedu do Anglie ke sv. Mungovi, kde mi pan profesor Brumbál zařídil výzkum,“ vychrlila ze sebe své plány na ohromené rodiče.

„Ale Adri, to už se možná nikdy neuvidíme,“ rozvzlykala se její matka

„Bude to jenom lepší a můžeme si někdy psát, když budete mít náladu a... a budete chtít,“ sklopila Adrien oči.

Ještě chvilku se dohadovali a potom rodiče usoudili, že Adrien nepřemluví, že je pevně rozhodnutá, a od nich i od Lorraine chce raději odejít.

„Tak dobře, jak myslíš, doufám, že ses dobře rozhodla, a že se ti vše bude dařit,“ řekl nakonec otec a bylo po všem.

Adrien se vrátila do svého pokoje a přemýšlela, jak rodičům na ní možná přece jenom trochu záleží, a co když se na školu opravdu nedostane? Co potom? Všechno bude ztraceno...

Ale na to nesmím myslet, okřikla se Adrien. Šla spát brzy, byla z přesvědčování rodičů i ze svého rozhodnutí unavená.

Ráno ji probudila Mel, která ji klovala do ucha a na nožce měla přivázaný velký kus pergamenu.
A je to tady.

Adrien dopis pomalu otevřela a viděla přihlášku na školu a u toho malý papírek.

Přihlašujete se na poslední chvíli, tak rychle s odpovědí.

S pozdravem Erdogan Filipnef, ředitel školy

Adrien byla nadšená, rychle přihlášku vyplnila, nakrmila chudáka Mel a poslala ji s odpovědí zpět. Mel se na ni škaredě podívala, ale potom přece jen letěla.

Potom se Adrien jen učila a učila.

Půl měsíce, který ji dělil od přijímaček, uběhl jako voda a ona si už balila kufry a chystala se na dlouhou cestu. Na cestování vlakem už byla zvyklá, a tak přesně věděla, co si má dát do malého batůžku s sebou, a co do kufru, který bude cestovat někde nad ní v držácích, takže se k němu nedostane tak snadno.

Když odcházela z domu, byla tam Lorraine.

„Adri, promiň, že jsem si na tebe předtím neudělala čas, ale myslela jsem, že jsi na mě už dávno zapomněla, a nechtěla jsem se na tebe znovu vázat, když zase odjedeš...“ vyhrkla ze sebe Lorraine a objala Adrien tak, že ji málem uškrtla.

„To je dobrý, Lorry, já ani nevím, co jsem čekala, když jsem se objevila a hned zase zmizím. Nemůžeš na mě čekat věčně,“ se slzami v očích řekla Adrien

Obě se ještě jednou objaly, slíbily si, že si budou psát, a Adrien se vydala na cestu.

Cesta vlakem byla dlouhá a úmorná, ale Adrien si ji jako obvykle krátila čtením a přežila ji bez obtíží.

Když dorazila do školy, byla udivená. Nebyla to škola stará a oprýskaná jako Bradavice, které už tam stojí staletí. Nebyl to ani hrad. Byla to jen obyčejná, nová mudlovská budova, která, jak bylo vidět, stála spousty mudlovských peněz. Také měla spoustu chodeb a zákoutí, ale žádné točité schody, tajné místnosti. Nic, asi aby na sebe nepoutala pozornost mudlů. Adrien si na začátku myslela, že se asi spletla, ale potom ji oslovil nějaký muž středního věku.

„Dobrý den slečno, potřebujete něco?“ a šibalky zamrkal.

„Ehm, dobrý den, jsem dobře ve škole Lékokouzelnictví?“

„Jistě, že jste. Ani se nedivím, že jste zmatená. Spousta studentů, kteří dnes už přišli, jsou vzhledem školy zmateni. Ale je to, jak jste již určitě usoudila, kvůli mudlům.“

„Ano, to ano, myslela jsem si to. Můžu se zeptat, kam mám jít na přijímací pohovor?“ usmála se Adrien

„Ale jistě, projdete touto chodbou dozadu, pak doleva a zase doleva, a na konci chodby jsou dveře a je na nich napsané **PŘÍJÍMANÍ NOVÝCH STUDENTŮ**“

„Děkuji,“ řekla Adrien, i když neměla potuchy, kam má jít, a vydala se chodbou dozadu.

Když uviděla po dlouhém hledání správné dveře, zaklepala a zevnitř se ozvalo: „Vstupte.“
Vstoupila.

„Dobrý den, můžu se zeptat na vaše jméno, slečno?“ zeptal se nějaký starý muž za katedrou, když se Adrien neměla k tomu, že by začala rozhovor.

„Ach, ano, promiňte. Jsem Adrien de Creubell a přišla jsem zkusit své štěstí,“ pokusila se usmát Adrien.

„Ano, jistě, už vás zde vidím, jste jedna z posledních. Tak se tady posaďte, zde máte papír a můžete začít. Máte na to přesně dvě hodiny... Počínaje tímto okamžikem,“ dořekl muž a Adrien se hned posadila a začala psát.

Asi za hodinu a půl byla Adrien hotová a měla všechny otázky zkontrolované hned několikrát.

Byl to lehký test, řekla si. Ale nechtěla dělat ukvapené závěry.

„Pane profesore, prosím, už to mám. Mohu vám to odevzdat?“

„Ehm,“ profesor byl překvapen, „vy už to máte a zkontrolované?“

„Ano, mám,“ odpověděla sebejistě Adrien.

„Jste opravdu rychlá,“ podotkl s úsměvem profesor, „jen aby to bylo správně, tak jestli chcete, můžete mi to odevzdat a projděte támhle těmi dveřmi, tam čekají další zájemci o studování zde. Až skončíme a dopíše poslední student, přijdu vám všem i s ředitelem oznámit výsledky.“

Adrien byla trochu zmatená, ale uposlechla.

Když vyšla ze dveří, mládež, která tam už čekala, si ji se zájmem prohlížela, ale nebylo jich mnoho. Adrien si myslela, že jich bude mnohem více, a že tam nebude k hnutí. Usadila se na volnou židli a čekala. Byla tak trochu neklidná, protože tušila, že jde o hodně, v podstatě o celý její další život, zároveň ji však uklidnil malý počet studentů, který se ke zkouškám dostavil.

Po nějaké době se za zavřenými dveřmi začaly ozývat první hlasy a netrvalo dlouho, a na chodbu skutečně vyšel profesor se složkou v ruce. Všichni ti, kteří absolvovali přijímací zkoušku, k němu vzhledli s napětím a očekávali konečný verdikt. Nastalo ticho. Starší profesor s úsměvem pohlédl do mírně vyděšených tváří a nasadil si brýle.

„Tak, nyní nadešel okamžik zklamání i radosti. Nepotěším všechny, nicméně již teď mohu říci, že jste všichni bojovali statečně a nadměru dobře. Konkurence byla silná, proto i ti, jež se nepodařilo uspět, necht' nezoufají, ale zkoušejí své štěstí dále.“

Adrien si v duchu přála, aby už všechno bylo u konce a ona věděla, jak na tom je. Aby se mohla radovat, nebo aby se mohla vyplakat. Neměla ráda vypjaté situace, a teď opravdu byla nervózní. Profesor otevřel složku a vytáhl z ní list papíru.

„Nebudu dále pokoušet vaši trpělivost. Nyní přečtu seznam těch, jež byli na školu přijati, a tudíž budou moci začátkem srpna nastoupit do výuky. Loučím se tak s těmi, jejichž jméno zde dnes nepadne, a přeji jim hodně úspěchů v dalším životě, zároveň prosím všechny, kteří jmenováni budou, aby mi po vyhlášení výsledků věnovali ještě chvíli svého času,“ dokončil profesor a začal číst jména těch šťastných. Adrien čekala a doufala. Profesor však přečetl pár studentů od A a pokračoval dále. To s Adrien otřásl, nechtěla si připustit, že by se snad na školu nedostala. Byl to přeci její sen. Její jediný plán. Po chvíli si oddechla, zjistila, že seznam přijatých uchazečů není sestaven dle abecedy a tedy, že její šance ještě nezmizela. Snažila se příliš nemyslet na to, co bude, když neuspěje. Z pochmurných myšlenek ji vytrhl až profesorův silný hlas: „a poslední přijatou je slečna Adrien de Creubell. Všem přijatým blahopřeji a doufám, že ...“

Dále už Adrien poslouchat nepotřebovala. Její sen se splnil! Docílila toho, co si poslední dobrou přála ze všeho nejvíce. Bude studovat lékokouzelnictví na prestižní škole. A pak se může vydat za svým životním cílem. Najde lék. Najde lék a vše bude zase v pořádku.

Kapitola 20

Něco končí, něco začíná

Uplynula už nějaká doba od chvíle, kdy se Adrien rozplakala štěstím nad přijetím na školu. Ještě ten den dala zprávu rodičům. Nebylo jí veselo, když pomyslela na to, že je snad nikdy neuvidí, přesto byla rozhodnuta pokračovat v tom, co právě začala. Věděla, že to bude těžké, ale že je to tak lepší pro všechny. Lorraine jí na dopis odepsala, což Adrien trochu rozradostnilo. Zabydlela se na nové škole a zvykala si na život v mudlovské společnosti. Školy, které doposud navštěvovala, byly izolovány od veškerého mudlovského světa, a tak nebylo třeba dbát přílišné opatrnosti, ani zkoumat život mudlů. Škola lékokouzelnictví však ležela téměř v centru mudlovského velkoměsta. Pro Adrien to byla nová zkušenost. Mudlové i jejich mnohdy vtipné a zajímavé vynálezy se jí začínali líbit a s oblibou je sledovala a zkoumala pokaždé, když si někam vyšla.

Ve škole se jí poměrně dobře dařilo. Učivo bylo sice uspořádáno tak, aby celé studium mohlo být dokončeno během tří měsíců, a proto se rozhodně nedalo mluvit o jednoduchosti studia, nicméně Adrienino odhodlání a vůle školu dokončit s co nejlepšími výsledky jí pomáhaly vše zvládnout. Věděla, že teď má šanci začít svůj nový život a chopit se jedinečné příležitosti. S velkým úsilím vypracovávala všechny úkoly a práce. Na svůj starý život si vzpomněla jen občasně. Někdy jí to přišlo líto, chtěla by zase vidět Cho, Lisu, Padmu i ostatní, chtěla by zase sedět v pokoji s Lorraine a smát se. Ale to patřilo k minulosti, změnilo se všechno a stejně už to dál prostě nešlo. Byla ráda za to, co teď má, za to, že může studovat něco, co si tak přála. Adrien si byla vědoma toho, že nemá příliš mnoho času. Studium trvalo pouhé tři měsíce, tři měsíce plné úkolů, stohů knih, pečlivé přípravy ke zkouškám. I když se snažila najít si nějaké kamarády, volných chvil nebylo tolik. A ostatní na tom nebyli o nic lépe. Všichni byli plně zabráněni do studia, a když už se jim podařilo najít si čas a vyrazit někam ven, museli druhý den nahánět to, co zameškali.

Tři měsíce byla opravdu krátká doba. Všechno uteklo tak rychle a studenti se ani nenadáli a bylo tady posledních 14 dní před zkouškami. Adrien teď celé dny nedělala nic jiného, než že se učila. Byl ponořená v knížkách od rána do večera, dělala si poznámky a pročetla staré výklady. Jejím jasným cílem bylo úspěšně složit závěrečné zkoušky a konečně se ucházet o práci u sv. Munga. Měla plány a chtěla je uskutečnit.

Během studia se jí podařilo najít knihu onoho švédského historika Frederika Francouzského. Nejprve stále váhala a pochybovala o tom, zda tohle je opravdu dobrý způsob, jak a kde začít své pátrání. Nic jiného však neměla. Pustila se tedy do čtení. Po úvodních kapitolách ji kniha začala skutečně zajímat více a více. Nejenže zde byly hodně rozebírány bytosti noci a vliv úplňku, ale autor také nastínil některé způsoby pomoci a přidal také trochu historie. Takže se Adrien mohla poměrně přesně dozvědět, jaké přístupy se užívaly ve středověku a co to přineslo, stejně tak, jako jak je tomu dnes. To jí práci v mnohém usnadnilo. Nemusela složitě zjišťovat a vyhledávat historii vývoje jednotlivých lektvarů a jejich účinků ve stozích knih, stačilo jen dobře číst tuto jednu. Dělal si výpisky a pečlivě je ukládala do svých složek s předešlými pokusy a informacemi. Ve chvíli, kdy narazila na první zmínku o Plavínu černém, jí poskočilo srdce. Podle všeho, co se zatím dočetla, by jí tato rostlina mohla pomoci najít to, co hledá. Adrien věděla, že knihu bude muset s ukončením studia vrátit, a tak těch posledních 14 dní doslova hltala každé slovo a četla každou volnou chvíli.

Někdy však byla z nových informací stále ještě zmatena. Potřebovala někoho, kdo by jí podal vysvětlení a pomohl objasnit problém. Jediná osoba, která jí okamžitě padla na mysl, byl starší profesor Lemarc, se kterým se poprvé setkala u přijímacích zkoušek.

Byl to postarší kouzelník rozsáhlých vědomostí z oblasti lektvarů, bylinek a kouzelných bytostí a léčitelství vůbec. Kdysi hodně cestoval, až když při jedné výpravě utrpěl vážná zranění, vrátil se do Francie a stal se profesorem. Adrien ho měla ráda. Sprátelili se. Profesor Lemarc poznal, že dívka má talent, a tak jí pomáhal a podporoval již od začátku. Adrien tomu byla ráda, profesorovi věřila a

on znal její plány, ale své tajemství úplňku mu nikdy nesvěřila. Nyní však potřebovala radu někoho povolaného, a tak se za ním sama vydala.

V kabinetě bylo ticho. Adrien se nervózně zavrtěla na židli. Čekala na profesora a uvažovala, odkud začít. Byla si téměř jistá, že profesor bude znát odpovědi na její otázky, zároveň se však bála, že by se mohl ptát také on. Musela by s pravdou ven a to poté, co sama poznala rozporuplné reakce svých rodičů, když se dozvěděli, že je virgou, bylo pro ni něco nepředstavitelného. Už nechtěla být ta, na kterou se pohlíží skrz prsty. Bála se také toho, že by jí nedovolili dostudovat. Zamyšleně sledovala záclonku, vlající v otevřeném okně profesorovy pracovny. Vyrušilo ji až zaklapnutí dveří a profesorův příjemný hlas.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal tak dlouho čekat, ale opravdu jsem nutně potřeboval vyřešit jednu záležitost,“ usmál se profesor.

„To nic. Vlastně jsem vůbec ráda, že jste si udělal čas,“ oplatila mu úsměv Adrien.

„Ooo ano, zkouškové období se blíží a všude je práce spousta. Ale přeci student je na prvním místě. Mimochodem, jak jste na tom s vaší přípravou závěrečné práce a se zkouškami?“

Tuto záludnou otázku slýchali studenti od svých profesorů velice často, zvláště pak poslední dobou. Adrien proto dlouho odpověď nehledala a vysypala ze sebe téměř nazpaměť naučenou frázi.

„Práci mám skoro hotovou. Chybí jen posledních pár drobností a závěr. Na zkoušky se připravuji již delší dobu, čekají mě přesně za 11 dní. Budu je skládat z lékokouzelnictví, lektvarů a bylinek, z metod odborného výzkumu a kouzelných bytostí.“

„No výborně, to rád slyším. Takže plány jste skutečně nezměnila. Pak nezbývá, než popřát vám hodně štěstí, slečno de Creubell.“

Adrien se profesorovi podívala do očí, mile se usmála a poděkovala.

„Tuším, že důvod vaší návštěvy však bude jiný, že ano...,“ pokračoval po krátké odmlce profesor.

„No, ve skutečnosti... ano. Potřebovala bych znát váš názor na jednu věc a snad i poradit,“ ozvala se Adrien nesměle.

„Nu? Poslouchám...“

„Víte, čtu zajímavou knihu. Jmenuje se Krajina snů a napsal ji Švéd Frederik Francouzský. Do jisté míry je věnována také bytostem noci a účinkům jedné rostliny jménem Pestela, neboli Plavín Černý.“

„Ano, jistě, znám tu knihu...“

„Výborně, pak byste mi snad mohl pomoci. Kniha se sice o Plavínu zmiňuje, ale chybí tam některé zásadní informace. Nejsou přesně popsány jeho účinky a vypadá to, že tato rostlina nikdy nebyla použita jako přísada do lektvaru. Pokud tedy autor věděl, že by snad mohla pomoci bytostem noci, a tušil její sílu, proč se nikdy nepokusil lektvar uvařit nebo aspoň upozornit na tuto možnost ostatní?“

„Slečno de Creubell, zpomalte trochu. To je mnoho otázek najednou. Víte, že samotný autor knihu nevydal? A víte, proč tomu tak bylo?“

„Ehm, ne, to jsem nikdy netušila. Je pravda, že o samotném autorovi toho příliš nevím,“ odpověděla Adrien zaskočeně.

„Tedy, autor sám se snažil vypátrat co nejvíce. Musíte ovšem uznat, že v lesích severní Evropy se dobře vybavená laboratoř hledá opravdu těžko. A proto jeho výzkumy nemohly být nikdy tak kvalitní a přesné. Také zkoumat cosi, co roste ve vodě, respektive na ní, a své plné schopnosti prokazuje jen za světla úplňku, je dosti komplikované. A také je zde nebezpečí kolem, že...“ odmlčel se na chvíli profesor Lemarc.

„Jaké nebezpečí? A co se tedy stalo Frederiku Francouzskému?“

Adrien netrpělivě poposedla. Teď měla možnost dozvědět se něco více o místě, kam se sama pravděpodobně brzy vypraví. Profesor, vědom si zájmu studentky, pokračoval dále.

„Ono lesy severní Evropy jsou obývány bytostmi neznámými, většinou také... a to bohužel... dosti nebezpečnými. Nikdo nikdy neměl nějak velkou snahu pátrat po tom, co se v tmavých koutech lesa skrývá. Mezi mudly kolují nejrůznější historky. V noci v blízkosti byt jen jediného stromu na kraji lesa nepotkáte živou duši. Málokdo se odváží vstoupit do lesa za dne, natož po západu slunce. Proto byl Frederik považován za osobu podezřelou. Vydal se do lesa se svou družinou a rozložil tam tábor. Nechtěl ztrácet čas věčným putováním do vesnice a ráno zase zpět do lesů. Byl považován za podivína i hrdinu zároveň. Všem se představil jako biolog, který přijel zkoumat zdejší vegetaci. Pokaždé, když se ve vesnici objevil, živ a zdrav, aby doplnil zásoby, strhl se nevidaný poprask. Jedni ho chtěli vyhnat z města, druzí doufali, že je ochrání před zlem, které se skrývalo v lesích. On si však hleděl svého výzkumu. Dlouhou dobu se mu dařilo dobře. Dokonce zvažoval, jak rostlinu převézt do laboratoří. Chtěl se také pokusit vyrobit lektvar, který by při dlouhodobém užívání zastavil nebo zcela minimalizoval změny při úplňku. Tedy něco obdobného, o co sama usilujete. Jednoho rána se však z lesa do vesnice dostal jen jeden člen Frederikovy družiny. Mudlové se ho báli, vypadal velice zuboženě, byl zraněný na několika místech a v očích měl vyděšený výraz. Chtěli ho usmrtit, ale on sám se rozhodl pro rychlý návrat zpět domů. Po příjezdu se uzavřel do sebe a s nikým nemluvil. Pracoval, psal knihu. Knihu o všem, co se podařilo Frederiku Francouzskému objevit a prozkoumat. Psal Krajinu snů. Události té noci, kdy zmizela celá družina, však zůstaly všem dodnes utajeny. A abych řekl pravdu, nikdo po nich ani nepátral. Všichni věřili, že družinu potkalo něco děsivého, snad že je zabilo cosi, co žije v severských lesích. Kdo ví...“

Profesor se odmlčel. Ticho v kabinetě narušovalo jen bubnování jeho prstů do desky stolu.

Adrien byla šokována. Nedokázala na to, co se právě dozvěděla, nijak reagovat. Po dlouhém tichu se přeci jen odvážila zvednout hlavu a promluvit.

„To jsem opravdu netušila, pane profesore...“

„Jen málo lidí to tuší. Chtěl jsem, abyste to věděla. Musíte si uvědomit, co vás čeká.“

„Ano, zdá se, že nic nebude tak jednoduché.“

„Ne slečno, to opravdu nebude. Dobře se soustřeďte na vše, co je kolem vás. Vnímejte maličkosti. Rád věřím tomu, že zkoušky pro vás nebudou nikterak obtížné. Nicméně, pokud budete chtít realizovat své plány, nesmíte povolit ve studiu ani po ukončení naší školy. Doporučuji vám stále sledovat všechno dění ve světě výzkumů a objevů. Také doplňujte své teoretické i praktické znalosti a nezapomínejte na ty staré. Doporučuji vám, abyste už nyní začala s hledáním vhodného místa, které by vám bylo dobrou startovní čarou pro vaše záměry. Více vám asi poradit nemohu.“

„Děkuji, pane profesore. Pomohl jste mi, moc jste mi pomohl. Nebudu vás už déle zdržovat,“ loučila se rychle Adrien. Ze všeho jí bylo trochu rozpačitě a cítila se vyčerpaná. Nedokázala přemýšlet v souvislostech a potřebovala si všechno srovnat.

„Nemáte zač, slečno, bylo mi potěšením. Naviděnou,“ rozloučil se profesor a se zamyšleným pohledem přešel k oknu a otočil se zády.

Do zkoušek zbýval jeden den. Jeden jediný. Adrien už měla svou práci dávno hotovou a všechno učivo už si jen opakovala. Nechtěla nic nechat náhodě, a tak se jí úsilí a verva, s jakou se do studia vrhla už od počátku, vyplatily. Byla připravena, aspoň se jí zdálo, že je připravená. Nebyla nervózní, ale přeci jen se trochu bála. Všechny věci pečlivě uklidila a uspořádala na hromádky. Byl večer a ona byla unavená. Líbil se jí ten pocit nicnedělání. Už si skoro nepamatovala, kdy naposledy opravdu odpočívala. Ale věděla, že takhle to nesmí zůstat. Hned po škole půjde pracovat. Před několika dny se byla ptát na místo ve výzkumném ústavu sv. Munga. Skutečně jí místo bylo nabídnuto a Adrien bez váhání přijala. Stačilo jen dobře složit zkoušky. A pak přesvědčit vedení ústavu o tom, že výzkum ve Švédsku by mohl být úspěšný. To bude asi složitější práce, ale Adrien měla vše již dopředu připravené. Do Švédska se musí dostat co nejdříve. S podobnými myšlenkami usnula na posteli. Byla tichá noc a venku jen mírně foukal podzimní větřík, který si hrál s prvními listy, jež strhl ze stromů. Adrien spala po dlouhé době hlubokým a klidným spánkem připravena čelit všemu, co se jí postaví do cesty.

Ráno bylo chladnější. Adrien se oblékla a s potěšením zjistila, že nejenže vypadá docela čile, ale také, že se cítí odpočatě. To ji jen povzbudilo. Měla ještě chvíli času, a tak si v duchu opakovala některé složitější otázky.

Po osmé hodině sesbírala všechny věci, které ke zkouškám potřebovala, a vydala se na cestu do příslušných tříd.

Na chodbách potkávala spoustu dalších studentů, oblečených převážně v černých hábitech, kteří se s náručí plnou knih a poznámek ubírali směrem k místu, kde se rozhodne o jejich další budoucnosti. Většina z nich vypadala nervózně a nevyspale a Adrien byla jen ráda, že se jí podařilo dostatečně si odpočinout. Po menších obtížích s hledáním té správné učebny nakonec dorazila před dveře číslo 126, kde bylo mezi jinými vypsáno také její jméno. Pohodlně se usadila na lavici a čekala. Na chodbě bylo ticho. Nikdo si s nikým moc nepovídal, jen sem tam si některý student nervózně odkašlal. Kolem jedenácté hodiny vyšla z učebny postarší dáma a začala volat dovnitř první zkoušené. Ostatní studenti stále nervózně čekali na chodbě.

Ve dvanáct hodin, když se dveře znovu otevřely, se ozvalo Adrienino jméno. Adrien s odhodláním vstala a vstoupila do učebny. Za stolem seděli tři profesori, které znala ze školy, mezi nimi také profesor Lemarc, který jí pokynul, aby se posadila.

„Slečna Adrien de Creubell, že ano?“ podívala se na Adrien neznámá dáma. Adrien jen jemně kývla hlavou na souhlas.

„Jsem předsedkyně zkušební komise, mé jméno je Julianne de Boncourt. Doufám, že jste se dobře připravovala. Zkoušky budete skládat ze čtyř předmětů, a to v následujícím pořadí: jako první to budou Lektvary a bylinky, dále pak Kouzelné bytosti, jako třetí Lékokouzelnictví a naposledy Metody odborného výzkumu. Souhlasí? Výborně. Upozorňuji vás, že jakýkoliv pokus o podvod nebude tolerován. Nyní si vylosujete tři otázky z prvního předmětu, následně...“

Madame de Boncourt pokračovala ve výkladu všech instrukcí a pokynů. Jakmile uzavřela svůj monolog, bylo vše jen na Adrien.

Adrien se z počátečních rozpaků rychle vzpamatovala a začala se plně soustředit jen na otázky z jednotlivých předmětů. Otázky se jí nezdály nikterak těžké. Ani snaha některého z profesorů, nachytat ji na něčem méně známém či opomíjeném, se nezdařila. Adrien ze sebe doslova chrlila všechno, na co si jen dokázala vzpomenout. Byla potěšena tím, kolik si pamatuje, což ji jen povzbudilo. U praktické zkoušky nezaváhala snad ani jedinkrát, lektvary byly její vášní a bylinky dovedla rozpoznat i po čichu. Na konci zkoušky byla spokojená sama se sebou i s výkonem, který podala. Nevěděla sice, jak, ale věděla, že závěrečné zkoušky určitě složila, a to bylo to hlavní.

„Nuže, děkujeme, slečno de Creubell. Podala jste skutečně úctyhodný výkon, nicméně výsledky se dozvíte v pozdních odpoledních hodinách. Nashledanou,“ ukončila vše madame de Boncourt a s úsměvem vyvedla Adrien ven ze třídy.

Adrien seděla na své posteli a balila si kufry.

Už po několikáté za tak krátkou dobu. Zase balím kufry a jdu dál. Prostě se nezastavím, nejde to, nemůžu. Musím najít ten lék. Musím všechny přesvědčit, že jsem to nedělala zbytečně. Že jsem se zbytečně nevzdala všeho, co tvořilo můj život.

Uběhl týden od Adrieniných závěrečných zkoušek a ona opouštěla školu i internát. Zkoušky složila na výbornou a byla nejlepším absolventem roku. Byla tomu ráda. Viděla, že její snaha přeci jen nebyla zbytečná a marná, a vynaložené úsilí se nakonec zúročilo. Moc si přála, aby tohle věděli rodiče, aby na ni byli hrdí. Ale bylo jí jasné, že to tak nemůže být. Rodičům jen oznámila, že školu absolvovala a nastupuje do práce. Dopis pro Lorraine byl snad ještě stručnější.

Ke svatému Mungovi se docela těšila. Stále věřila, že se jí přeci jen podaří vedení udolat a vydobýt si svůj vlastní výzkum ve Švédsku. Ale také si uvědomovala, že nejprve bude muset dokázat, že je schopná a oboru skutečně rozumí.

Už zítra měla dorazit do západní Francie a zabydlet se v novém bytě, který jí byl poskytnut. Bylo jí z toho smutno. Zase opouštěla něco, co měla ráda. Opouštěla školu, a tentokrát už nadobro. Opouštěla přátele, které stačila poznat za ty tři měsíce. A hlavně, opouštěla někoho jí blízkého, profesora Lemarca. Ten sice přislíbil, že zůstanou v kontaktu, ale přeci jen v Adrien hlodaly pochybnosti o tom, zda tomu tak opravdu bude. Něco podobného zažila i s Lorraine a zrovna šťastný konec to nemělo. Nedalo se ale nic dělat. Když už se jí podařilo dostat tak daleko, nechtěla to vzdát.

Dobalila posledních pár věcí a zavřela plné kufry. Opatrně je přesunula ke dveřím. Většinu zavazadel tvořily knihy a vybavení, potřebné k přípravě lektvarů, a tak Adrien měla co dělat, aby kufry vůbec uzvedla.

Naposledy ulehla do postele pod oknem a se vzpomínkou na ty tři uplynulé měsíce usnula.

Pracovní tým u svatého Munga byl opravdu báječný. Adrien se brzy se všemi seznámila a práce jí šla nadmíru dobře. Její o něco málo starší kolega, Marcus Broderick, jí zasvětil do fungování výzkumného úseku oddělení lékokouzelnictví, a tak se Adrien ve své činnosti jen zlepšovala. Také další dvě spolupracovnice, Madelein a Jeannine, si Adrien oblíbily a pouštěly se s ní s radostí do hovorů. Rády poslouchaly její teorie a sledovaly ji při práci. Adrien znalostmi i praxí opravdu dosti vynikala a vedení si toho nemohlo nevšimnout. Adrien jen vyčkávala na správnou příležitost, kdy zaútočí a prosadí svůj výzkum. Doma tajně připravovala vše potřebné a dle rady profesora Lemarca dále studovala. Míchala lektvary, které již uměla, a zkoušela přípravu dalších, o kterých si myslela, že by mohly pomoci. Výsledky pokusů pečlivě zaznamenávala.

Příležitost se naskytla poměrně brzy. Do výzkumného úseku dorazila zpráva o nečekané epidemii, byly přesně popsány příčiny a následky, průběh a projevy nemoci. Jen správný lék ještě nebyl na světě. A to byla výzva právě pro Adrienin tým. Adrien se do práce úplně ponořila. Věděla, že teď má jedinečnou možnost dokázat všem, co v ní je. Potřebovala lék vyrobit co nejdříve, a samozřejmě kvalitně. Po týdnů práce a pokusů na stole ležely přísady, kterých bylo třeba pro výrobu daného lektvaru. Nyní jen zbývalo najít správné pořadí. Celou noc se z laboratoře ozývalo Marcusovo nadávání, Madeleininy zděšené výkřiky, Jeanninin uklidňující hlas a Adrienino povzbuzování. Ráno byl lektvar hotov a byl předložen řediteli výzkumného úseku. Zatímco Jeannin s Madelein únavou klesly do židlí a spaly, Marcus s Adrien ještě rozebírali jednotlivé fáze přípravy a komplikace, které nastaly. Jejich rozhovor přerušil až hlas ředitele.

„Slečno de Creubell, mohla byste mě, prosím, následovat do mé kanceláře?“ optal se, ani nečekal na odpověď a vyšel ze dveří.

Adrien ho následovala. Ředitel Anthony Eugene Legrand byl vysoký a vážený muž. Nikdy nedával najevo své pocity. Stále stejně profesionální výraz a chování nasvědčovalo o jeho zodpovědném přístupu k práci. Dokázal si sjednat respekt i u osob mnohem starších a společensky významnějších. Proto se ani Adrien necítila zrovna nejlépe, když téměř utíkala za ním bez nejmenšího tušení, co se vlastně stalo. Napadlo ji, že snad přeci jen někde udělali chybu.

Když se konečně zavřely dveře ředitelovy pracovny, Adrien ani nečekala na vyzvání a začala povídat.

„Víte, chtěla bych, abyste věděl, že jsme opravdu dělali, co bylo v našich silách. Přiznávám, že jsem snad vše trochu uspišila, a tak všechnu zodpovědnost беру na sebe. Podcenila jsem své schopnosti a zbytečně jsem tak ...“

„Slečno de Creubell,“ přerušil rázně Adrien ředitel Legrand, „vy se mi tady skutečně nemáte za co omlouvat.“

Adrien na něj jen udiveně pohlédla.

„Věc se má takto. Ministerstvo lékokouzelnictví bylo s odvedenou prací více než spokojeno. Nejenom, že se vám podařilo zvládnout vše v rekordním čase, ale také dosažené výsledky a účinek lektvaru jsou kvalitní.“

„Děkuji vám... já... no... děkuji,“ stále ještě zmateně a překvapeně koktala Adrien.

„Ještě neděkujte, slečno, dobré zprávy pro vás přijdou až nyní. Ministerstvo se rozhodlo schválit váš výzkum ve Švédsku. Celý projekt bude dotován. Máte však povoleno mít v týmu jen dva další lidi....“

„To je úžasná zpráva, báječné... dva lidé, se mnou tři, to bude určitě stačit... já opravdu nevím, jak bych...“ neudržela se Adrien a chtěla začít překotně řediteli děkovat.

„Moment, slečno de Creubell, ještě jsem neskončil. Jednoho člověka vám poskytneme přímo z našeho ústavu, snad byste si mohla vzít někoho přímo z vašeho nynějšího týmu. Druhým však bude někdo ze Švédska. Ten vám bude přidělen. Rád bych, abyste věděla, že si vaši práce zde moc ceníme, ale zároveň jsme ochotni přijmout váš projekt. Výsledky budeme sledovat, čekáme, že o všem podstatném budeme informováni. Pokud by se vám vše opravdu zdařilo, byl by to neuvěřitelný zlom v dějinách lékokouzelnictví. A samozřejmě také velice progresivní změna na poli léčení bytostí noci a úplňkových transformací.“

„Ano, jsem si dobře vědoma toho, co by to znamenalo. Věřte, že vyvinu veškeré své úsilí proto, abych lék našla. A kdy smíme vyrazit?“

„To je zcela na vás. Nejdříve však do týdne. Vše se musí ještě projednat se švédským ministerstvem kouzel. To je vše, co jsem vám chtěl sdělit,“ uzavřel rozhovor ředitel a mile se usmál na Adrien.

„Děkuji vám. Začnu ihned připravovat vše na cestu. Jakmile dostaneme svolení, vyrazíme. Ještě vás informuji o tom, kdo se mnou pojede ze zdejšího týmu. Nashledanou a děkuji vám.“

Adrien byla nadšená. Celou dobu si nepřála nic než odjezd. A teď konečně dostane povolení od samotného ministerstva a navíc také dotace. Připadala si jako ve snu. Usmívala se a pořád dokola si promítala ten okamžik, kdy jí ředitel řekl, že smí odjet.

Adrien dlouho nevydržela jen tak poletovat kolem a radovat se z nové zprávy. Neztrácela čas a začala plánovat a vše dopodrobna promýšlet. Nakupovala vše potřebné a balila všechno vybavení a knihy do mohutných krabic, které měly putovat s ní na sever. Do týmu s sebou vzala Marcuse. Důvodů k tomu měla hned několik. Ani jedné z dívek se nechtělo opouštět Francii a dozvěděla se, že ve Švédsku ji přivítá také žena, Erin Yloven, a protože chtěla mít v týmu aspoň jednoho muže, byla volba jasná.

Konečně bylo vše připraveno k odjezdu a zbývalo jen rozloučit se s rodnou Francií. Adrien tuto zemi skutečně milovala. Byl to její domov i přesto, že poslední vzpomínky na rodinu a přátele byly bolestné. Teď se s Francií musela rozloučit. Nevěděla, na jak dlouho, ale upřímně doufala, že se sem jednoho dne vrátí, zcela normální a vyléčená, a zase bude všechno jako dříve. Nebude. Věděla to. Ale určitě by se to zlepšilo. Mohla by pak žít s rodinou a snad i s Lorraine by se opět sblížila. Bylo však důležité odjet. Opustit Francii. V tom spočíval základ pro návrat. Jaký to paradox. Se slzami v očích se Adrien vydala směrem k autu, ve kterém už seděl Marcus, a společně odjeli na letiště.

Ve Švédsku bylo podstatně chladněji. Adrien se choulila do kabátu a Marcus ve svém kufru hledal svetr. Už skoro hodinu čekali poblíž malé vesnice Amsele na auto, které jim mělo dovést věci z letiště, a zároveň měla přijet jejich nová spolupracovnice Erin. Po nějaké době se z dálky konečně ozval hluk motoru a po cestě se blížil nákladní vůz. Všechny věci měly být složeny v Amsele, kam by se pro ně celá výprava vracela v případě potřeby.

Auto přistavilo u kraje silnice a z vozu vystoupila vysoká dívka v hrubém plášti. Vesele se na oba usmála a s napřaženou rukou je začala vítat.

„Ráda vás poznávám, já jsem Erin Yloven a je mi ctí být ve vašem týmu. Moc jsem o vás slyšela, jste prý jeden z nejlepších výzkumných ústavů lékokouzelnictví v Evropě.“

Adrien se zkoumavě prohlížela tu dívku, co se tak energicky ujala představování, ale nemohla říct nic negativního. Byla to sympatická dívka, snad o něco málo starší než Adrien. Marcus na Adrien vesele mrkl a podal Erin ruku.

Poté, co se všichni navzájem seznámili a stihli prohodit pár slov o cestě, nasedli zpět do vozu a vydali se do vesnice.

„No, plán je asi takový, že za pár minut dojedeme do vesnice. Tam je vše připraveno k našemu ubytování a uskladnění věcí,“ sdělila jim Erin jejich plány.

„Chtěla bych si nejdříve vytyčit trasu podle mapy a roztřídit věci podle toho, co bereme s sebou, a co zůstane ve vesnici,“ reagovala Adrien.

„Ano, to určitě nebude problém, jen bych doporučovala zdržet se v Amsele aspoň den, dva a seznámit se s místními obyvateli. Jsou hodně nedůvěřiví k cizincům a k badatelům pak zvláště. Nesmí se dozvědět, co sebou máme. Mudlové nikdy nepochopí kouzelnický svět. A vzhledem k událostem, které se tady už jednou staly...“ ztišila hlas Erin a opatrně se podívala na Adrien.

„Vím o tom. A rozhodně nechci vyvolat nějaké konflikty ještě dříve, než vůbec začneme pátrat. Ideální by bylo, kdyby nám mudlové byli ochotní pomáhat, ale o tom vážně pochybuju.“

Než dojeli do vesnice, stihli si ještě všichni tři vyměnit pár poznatků a Adrien Erin upřesnila, o co vlastně půjde v celém výzkumu.

Kapitola 21

Konec utrpení

Krajina byla pokrytá bílou mlhou a skrze bundy prostupoval chlad. Byl konec září a tady již pomalu začínala zima. Projížděli krásnou přírodou, ale viděli z ní jen zlomky, protože přes mlhu bylo vidět jen na několik metrů. Auto se šoférem, které je vezlo, muselo jet pomalu, aby řidič stíhal sledovat silnici.

Už před několika minutami vyjeli z hustě obydlených uzemí a dostali se do nepříliš vlídné krajiny. Adrien se choulila do kabátu a držela pevně zuby u sebe, aby s nimi nedrkotala. Na takovou zimu nebyla zvyklá dokonce ani z Anglie, a že tam zrovna teplo nebývalo. Ale co se dalo dělat, musí to snést, říkala si. Byla pevně odhodlaná pokračovat a začít výzkum, když už se dostala tak daleko. V jednu chvíli jí padl pohled na Erin, která seděla vedle ní, byla úplně v klidu a počasí jí ani v nejmenším nijak neovlivňovalo.

Erin si všimla Adrienina pohledu a usmála se na ni: „Na to si zvyknete, neboj. Takováhle reakce je zcela přirozená pro každého, kdo k nám přijede z jižnějších států.“

Adrien se pokusila o úsměv, ta holka jí byla sympatická, ačkoli ji znala zatím jen pár minut.

„Jestli budeš chtít, tak ti udělám čaj, hned jak tam dorazíme, mám s sebou jeden výborný anglický,“ mrkla na ni Erin a Adrien si uvědomila, že si o ní asi zjišťovala pár věcí. Napadlo ji, že měla udělat totéž, ale se všemi těmi přípravami na to neměla ani pomyšlení, bylo potřeba zařídit všechno, aby se na nic nezapomnělo.

„To bych ráda. Anglický s mlékem mám nejradši,“ přijala nabídku Adrien a zase se zahlubala do sebe, otočila se k okénku a sledovala ubíhající krajinu.

Do vesnice Amsele dorazili asi po půl hodině jízdy. Ačkoli nebyli příliš daleko od města, kde vystupovali z letadla, tak to tu vypadalo dost odlišně. Vesnice nebyla příliš velká, vlastně si Adrien tipovala jen několik desítek obyvatel. Domky byly různě rozseté v okolí, jen uprostřed jich bylo pár pohromadě, a tomu se zde říkalo náměstí. Byla zde pošta, radnice, hospoda a několik obchodů. Venku postávalo pár lidí a ti, když viděli přijíždět cizí auto, tak se hned seběhli a začali si něco mezi sebou šuškat.

Adrien a Erin vystoupily a Marcus začal vyndávat z auta kufrý a veškerý materiál, který měli přímo s sebou. Adrien na sobě cítila nepříliš přátelské pohledy, a tak se rozhodla pro úsměv. Domnívala se, že by mohl vesničany poněkud uklidnit, a tak se také stalo, sice se nerozešli, ale už jim nevěnovali takovou pozornost.

„Jak jsem říkala, jsou nedůvěřiví k cizincům,“ prohodila Erin.

„Máš pravdu, pěkné uvítání,“ zasmála se Adrien a potom zase zvažněla, „zítra by měl dorazit zbytek vybavení pro výzkum, postarala by ses, prosím, o to?“

„Samozřejmě, ty jsi tady šéf,“ oplatila jí Erin svým typickým úsměvem.

Během hodiny byli ubytovaní. Hospoda sice nebyla zrovna ideální, ale Adrien se utěšovala tím, že je to jen na dva, tři dny, potom se vypraví blíž k lesu rozložit tábor. Společně pak začali plánovat trasu podle mapy a probírat znovu celý výzkum, aby bylo zcela jasno, oč jde a co je na něm nejdůležitější. Při té příležitosti se všichni tři lépe seznámili, povyprávěli si o svém životě a cílech a začali si víc rozumět.

Samozřejmě Adrien neřekla nic z toho, co ji trápilo, a všechna svá tajemství si i nadále nechávala pro sebe. Nemohla by to říct, a myslela si, že ani nikdy nebude moct. Nepochopili by to stejně jako její rodiče a ostatní.

Vždycky budu sama, i když budu obklopená spoustou lidí. Ale pokud najdu lék, a já ho najdu, tak se třeba všechno změní. Vráť se domů a...

Sníla dál, tak jako za poslední roky mnohokrát. Adrien už byla dávno dospělá, v laboratoři u sv. Munga získala první zkušenosti a zcela dospěla. Změnila se nejen vzhledem, ale i povahou. Byla mnohem více uzavřená a jen tak k sobě někoho nepustila. Musela se začít spoléhat jen sama na

sebe. Ačkoli devatenáctileté děvče má být ještě plné života, tak Adrien působila dojmem mnohem starší dívky.

Tři dny strávili ve vesnici, mezitím dorazilo veškeré vybavení potřebné k pobytu v nehostinné krajině. Trojice vědců vyrazila vypůjčenou dodávkou podle předem určené trasy z vesnice. Našli si vhodné místo k postavení tábora a výzkumné laboratoře, a jak měla Adrien ve zvyku, pustili se hned do práce. Hned po několika dnech Adrien zjistila, že Erin je skutečná profesionálka ve svém oboru, za což byla neskutečně vděčná. Dobře si s ní rozuměla a byla ušetřena zdoluhavého vysvětlování, protože měla zrovna takové zkušenosti s lektvary i bylinkami, jako Adrien. Dokonce se vyznala i ve stvořeních noci, což Adrien nejprve zarazilo, ale pak nad tím mávla rukou.

Všichni tři tvrdě pracovali, protože moc dobře věděli, že až začne opravdová švédská zima, tak se budou muset odebrat se vším vybavením zase do vesnice a tam ji přečkat. Tuhá zima začíná zhruba koncem října, což bylo pro Adrienin tým příliš brzo, a končí až koncem dubna, což bylo za dlouho. Proto hnala Adrien oba spolupracovníky do práce a sama dřela dnem i nocí, jak byla zvyklá už ze školy. Snažili se najít dostatek vhodných přísad a materiálů na výrobu lektvaru a pátrali po Pestele. Během několika týdnů se jim podařilo nalézt několik jezírek hluboko v temném lese, který vesničani zvali lidově Les děsu. To však Adrien a její tým nemohlo odradit. Přesto se jim nedařilo nikde Plavín černý nalézt. Adrien znovu a znovu pročetla své staré výpisky z knihy od Frederika Francouzského, a hledala v nich jakýkoli náznak, kde mají přesně hledat. Nenacházela však nic víc, než co již věděla.

Také si důkladně vedla písemné záznamy všeho, co dělali a o co se pokoušeli. Psala do nich i své nápady a myšlenky, které by jí v budoucnu mohly pomoci najít správné složení. Zároveň pravidelně informovala výzkumné středisko v Anglii, které sídlí u sv.Munga, o pokračujícím výzkumu, a jednou za měsíc jí přišly dotace, z kterých hradila veškeré výdaje za přísady, benzín v dodávce, její pronajmutí a všechno podobné, což ji stálo nevýslovné peníze. Naštěstí dotace bohatě stačily. S autem to bylo složité, protože jediný, kdo ho jakž takž uměl řídit, byl Marcus, takže Adrien radši volila pěší putování.

Adrien zrovna čekala na výsledek upraveného měsíčního lektvaru, který znala již z Bradavic. Pokusila se do něj přidat některé bylinky, které našla ve zdejší flóře. Jenže bylo třeba počkat aspoň dvě hodiny, než bude moci zjišťovat výsledky a dále s ním pracovat, proto si sedla do starého dřevěného křesla, které jí Erin darovala k dvacátým narozeninám, a rozhodla se udělat další zápis do deníku.

18.10.-První rok výzkumu

Podařilo se nám konečně zpracovat tu bylinu, kterou jsme našli před pár dny. Zdá se, že by mohla být vhodná do Měsíčního lektvaru. Mírní účinky ospalosti, ale zklidňuje agresi.

Přidala jsem ji v sušeném stavu, 5 g, jako pátou přísadu, hned po vhození Kočičího ocásku a nechala 20 minut povařit, pak jsem již postupovala dle známého návodu. Nyní nechávám lektvar dvě hodiny odstát, abychom mohli vzniklý produkt otestovat a dále ho zpracovat....

Podobným stylem psala ještě dobrou půl hodinu, než se jí podařilo všechny nové poznatky zaznamenat. Poté po sobě vše překontrolovala, aby něco neopomněla, a šla zkontrolovat lektvar. Získal tmavě zelenou barvu, což Adrien uspokojilo a vrátila se tedy klidná k pergamenům a peru. Dlouho nenapsala rodičům, Lorraine a Lemarcovi. Měla tolik práce, že si na ně nenašla čas, což ji zamrzelo, a tak se hned pustila do psaní dopisů.

Dopisy rodičům a Lorraine byly stručné a výstižné. Nebylo třeba se rozepisovat, protože rodiče se o ni již tolik nezajímali, a muselo jim stačit, že si na ně občas vzpomene. A Lorraine? Netušila, jaký vede nyní život, zajímalo ji to, ale již ji nepovažovala za blízkou osobu. Proto jim jen v krátkosti napsala, že je v pořádku, že tu má přátele, že dostává dotace a výzkum spěje dobrým směrem. Neopomněla ani krásnou přírodu a stále zesilující zimu, na kterou si naštěstí už zvykla.

Prostě a jednoduše, její dopis neprozrazoval nic, na co stále myslela. Nenaznačoval žádné starosti ani nic podobného, byl doslova povrchní. Ale mohla mít klidné svědomí, že jim napsala.

Zato dopis pro profesora Lemarca byl odlišný. Dala si na něm záležet, protože si svého bývalého profesora velice vážila a měla pocit, že je momentálně jedinou osobou, kterou zajímá, jak se jí daří výzkum, ale zároveň i to, jak se daří jí osobně. Nebála se mu proto svěřit se svými obavami i starostmi s nadcházející zimou, mohla mu napsat o svých nápadech a dusud nalezených přísadách. Mohla se s ním radit o některých lektvarech, jakožto s profesionálním znalcem. Byla ráda, že ho zná, a měla k němu velice dobrý vztah.

Pane profesore Lemarcu,

Děkuji za Váš dopis, došel mi. Tady už pomalu začíná zima a náš tým se bude muset přesunout zpět do vesnice. Z toho mám trochu strach, protože nás vesničané zřejmě moc v oblibě nemají. Přesně tak, jak jste říkal, nedůvěřují nám. Ale již se nám podařilo nashromáždit dostatek přísad a prozkoumat tolik míst, že mohu být spokojená s dosavadními výsledky. Zatím to vypadá tak, že přes zimu zůstaneme ubytovaní ve vesnici, v té hospodě, kde jsme byli po příjezdu, a tam budeme pokračovat v experimentech.

Také Vám chci poděkovat za informace, které jste mi poslal o těch lektvarech. Velice mi pomohly, ale zatím se mi nepodařilo najít to, co hledám. Rovněž děkuji za veškerou pomoc, kterou mi poskytujete, a Vaše víra ve mne a můj tým mě naplňuje odhodláním ještě větším, než na počátku. Ano, my ten lék pro stvoření noci najdeme, jsem o tom plně přesvědčena...

Doufám, že se Vám podaří vyřešit problém, který na škole máte. Věřím, že to s tím studentem tak zlé nebude a jistě si brzy uvědomí, oč přichází.

Nashledanou a již se těším na další list od Vás

Adrien de Creubell

Když Adrien dopsala, musela chvíli vstřebávat to, co napsala. Potom si došla pro sovu Mel, kterou si vzala s sebou, aby měla aspoň něco, co jí bude připomínat domov, který ztratila. Přivázala jí na nohu tři ruličky, pohladila ji, načechrala peří, do váčku na druhou nohu jí nasypala zrní a s přáním šťastné cesty ji poslala do nepříznivého počasí ven. Sledovala ji z vchodu stanu, jak mizí v mlze, a zase chvíli jen melancholicky zírala před sebe. Potom se probírala a běžela zkontrolovat lektvar.

Erin a Adrien seděly spolu u stolku a popíjely čaj. Zrovna toho neměly moc na práci, protože kolem bublajícího kotlíku skákal Marcus, takže využily chvíle volna a sedly si spolu. Za těch pár měsíců, kdy spolu děvčata pracovala, si na sebe hodně zvykla. Adrien si však všimla něčeho podivného. Erin měla vždy kolem úplňku stejné příznaky jako Adrien. Nejprve si toho nevšimla, protože jí vždy bylo hodně zle, ale když viděla Erin bílou jako stěnu vždy, když bylo zle i jí, pojala podezření...

„Adrien, ty věříš, že ten lék najdeme?“ zeptala se najednou Erin. Ještě nikdy ji neviděla s takovým výrazem ve tváři. Zнала ji zatím pouze jako optimisticky naladěnou dívku, která si ze všeho umí udělat legraci a nikdy neztrácí smysl pro humor. Najednou ale vypadala vážně.

„Samozřejmě, že věřím. Jinak bych tu nebyla. Proč se ptáš?“ chtěla vyzvědět Adrien.

„To nic, jan tak,“ vyhla se odpovědi Erin a zdálo se, že dál to rozebírat už nechce. Zavládlo mezi nimi pár minut ticha, a to Adrien už nemohla vydržet, a proto nadhodila jiné téma.

„Hele, Erin, napadlo mě, že když jsi zdejší, tak bys mohla vědět něco víc o životě Frederika Francouzského. Já něco málo vím od svého profesora ze školy Lékokouzelnictví, ale nic moc bližšího.“

Erin si ji vyslechla a zamyslela se, což Adrien bylo divné, hodně divné.

„Nad čím přemýšlíš? Na něco jsem se tě ptala.“

„Jo, já vím, slyšela jsem tě,“ ošila se Erin.

„Tak co? Víš něco o něm?“ chtěla ji Adrien povzbudit k vyprávění, a tak se na ni usmála.

„Tebe moc často nevidám se usmívat...“

„Erin!“

„No jo, tak dobře, zdá se, že se mi asi to nepodařilo zamluvit. Já nejsem zdejší, jsem z Uppsaly. Ale to je jedno.“

Asi tě už napadlo, že Frederik Francouzský původem nebyl Švéd, že? Byl to Francouz, jak napovídá jeho přízvisko. Vystudoval ale v Kruvalu, protože ve Francii je jen dívčí škola, tam jsi chodila ty, pokud se nepletu. Když dostudoval, tak byl přijat do výzkumného střediska, a po nějaké době se mu podařilo získat vlastní výzkumný tým, se kterým putoval po celé Evropě. Někde pobyl trochu déle, jinde ho vůbec nepřijali. Nakonec se usídlil zde, asi tu našel to, co hledal, protože dokonce přijal švédské občanství. Příjmení měl údajně de Cholet, ale protože zde mu nikdo neřekl jinak než Francouz, tak přijal nové příjmení. Takže ho známe jako Frederika Francouzského.

To, že ho vesničané neměli v oblibě, asi víš, že? Báli se ho, protože měl tábor rozložený přímo v lese, ve kterém, to se mi nepodařilo zjistit, ale vím, že by nám to pomohlo. Holt to místo musíme najít. No, mnoho zdrojů uvádí, že hledal léky na různé nemoci a chtěl zachraňovat lidi, tak to vyplývá i z Krajiny snů, kterou napsal jeho pomocník. To taky víš, ne? Aha, víš, takže... Zkoumal tu v lesích, a pak najednou zmizel. Zachránil se jen jeden člen výzkumného týmu, a že jich tehdy bylo hodně, asi kolem dvaceti, který tvrdil, že je pronásledovaly nestvůry, sídlící v lese. Údajně tak i Frederik zemřel. Tu knihu pak napsal přeživší vědec.“

Adrien chvíli čekala, jestli nebude Erin pokračovat, ale zdálo se, že skončila. Mnoho nového se nedozvěděla a chtěla vědět víc.

„To ale není všechno, cos zjistila, že ne?“ nadhodila jen tak mimochodem Adrien.

„Máš pravdu, není. Zjistila jsem, že prý nehledal různé léky, nýbrž jeden jediný, který nikdy nenamíchal. Zdá se ale, že byl hodně blízko, stejně jako my...“ odmlčela se.

Adrien přemýšlela, co to mohlo být za lék, který hledal.

Jsme blízko? Takže musel hledat totéž, co my, napadlo ji. Jenže já hledám lék na vyléčení mého prokletí... a muž být virgou nemohl, takže on musel jistě hledat něco jiného, ale co? Erin ví víc, než jsem si myslela, ale proč se mi to bojí říct, vždyť za tu dobu, co se známe, už mi může snad důvěřovat. Tak znovu, já hledám lék na vyléčení virgy, on být virga nemohl... co když měl přítelkyni, která byla virga a chtěl jí pomoci? To je řešení!

Už už se málem Erin zeptala, zda neměl přítelkyni virgu, když jí došlo, že to nemůže přece říct. Prozradila by se.

„A co on hledal?“ zeptala se nakonec jakoby nic.

„Chtěl se vyléčit...“ zase se odmlčela Erin a sklopila oči.

Co s ní je? napadlo Adrien, ale vzápětí zase začala uvažovat o tom, co jí řekla.

Tak on hledal ten lék pro sebe. Takže virgu můžu vyloučit... Ale co když byl jiné stvoření noci? A v tu chvíli to Adrien celé docvaklo...

„Vlkodlak.“ vydechla překvapeně.

Erin mlčky přikývla, ale nepodívala se Adrien do očí, jako by se bála, že by v nich Adrien vyčetla víc, než by měla. Proto si Adrien sedla k ní a opatrně jí zvedla hlavu. Erin měla oči zalité slzami.

Chudák Erin, musí se cítit hrozně. Určitě má stejný strach vyzradit své tajemství, jako já, blesklo Adrien hlavou a objala Erin, aby ji trochu utěšila. Erin to šokovalo, ale potom se pevně chytla Adrien a začala hořce plakat.

Adrien jí rozuměla. Cítila se stejně a také jí vystoupily do očí slzy. I ona se cítila strašně, že musí své tajemství skrývat, aby ji lidé nezavrhl, aby mohla nějak rozumně žít a neděsila své přátele. Proto nechávala Erin vyplakat na svém rameni, určitě to v sobě dusila hrozně dlouho a o to víc, že to maskovala věčným optimismem.

Najednou ve dveřích stanul Marcus a když viděl obě děvčata, jak se objímají a pláčou, zůstal zděšeně stát.

Musí na nás být hrozný pohled a Marcus musí mít v hlavě určitě pěkný zmatek, myslela si Adrien. Rukou naznačila Marcusovi, aby odešel a nechal je osamotě. Marcus pochopil a radši zmizel zase za dveřmi. Nechal obě děvčata, aby se vyplakala a pomohla si navzájem sama.

Jo, Marcusi, kdybys jen věděl, s kým jsi v týmu... se dvěma šílenýma ženskýma... virgou... a vlkodlakem... povzddechla si Adrien.

Skončila tuhá zima a trochu se oteplilo, ovšem jen v možnostech Švédska, takže i nadále byly teploty kolem nuly, ale už byly snesitelné, takže se Adrienin tým mohl vrátit do terénu. Vybrali si nové stanoviště, které bylo trochu dál od vesnice Amsele, a tam rozdělali tábor.

Dál pokračovali, jak už byli zvyklí, takže se společně vydávali na průzkumné výpravy do lesa a pátrali po Plavínu černém. Stále se jim nedařilo ho najít, ale zase na druhou stranu našli bylinku, která pomáhá na popáleniny a vyrobili z ní mast, poslali ji ke sv. Mungovi a nechali si za ni pořádně zaplatit, což je potěšilo.

Lesy byly hluboké a temné, přesně, jak o nich bylo psáno v Krajině snů, ale žádné jezírko neobsahovalo hledanou rostlinu. Výpravy do lesa však byly čím dál tím víc nebezpečné, jak se blížilo léto, protože se probouzela lesní zvířata a měla mladé. Taková matka si svá mláďata dobře hlídá a pokud se někdo dostane příliš blízko k nim, tak útočí. Adrien však znepokojovalo i něco jiného. Měla strach, velký strach. Vždy, když byli v lese, tak měla pocit, jako by je něco, nebo někdo, sledoval, ale nedávala to na sobě znát, aby neděsila své spolupracovníky, a neustále se tam vracela v domněnku, že tady někde Pestela bude.

Pečlivě vše i nadále zaznamenávala do deníku a dopisovala si s Lemarcem, který z ní měl velkou radost a fandil jí, aby našla, co hledá, a zdravá se vrátila zpět do Francie. Adrien navíc měla pocit, že našla správné složení lektvaru, chyběla jí ovšem ještě ta základní surovina. Nevzdávala se a naopak, den ode dne, měsíc od měsíce, rok od roku, v ní sílila naděje, že lék najde a zachrání nejen sebe, ale i spousty jiných lidí. Od doby, kdy zjistila, že Erin Yloven je rovněž stvoření noci, vlkodlak, tak doufala, že lék, který chce vyrobit, nebude účinkovat pouze na virgy, nýbrž pomůže i Erin. Staly se z nich velmi dobré přítelkyně, téměř nerozlučné, a velmi na sobě visely. Adrien se brzy Erin svěřila také se svým neštěstím. Jejich prokletí je sblížilo a obě měly pocit, že již nejsou na světě osamocené. Sice mezi nimi i nadále zůstával profesionální vztah, ale zároveň se staly přítelkyněmi.

Jak čas utíkal a Adrienin tým měnil stanoviště, tak se k nim přidávali chudí lidé z okolí, kteří potřebovali práci a ačkoli se Adrien trochu báli a stále jí pně nedůvěřovali, tak se u ní nechávali zaměstnat, aby měli na živobytí. Takže se výzkumný tým rozrostl na deset lidí a veškerá práce byla pro trojici vědců mnohem snazší. Platili je z dotací, které dostávali, a z peněz, jež si vydělali za nové masti a léky na všelijaké choroby.

Také jí jednou přišel dopis od Lorraine, což Adrien docela zaskočilo. Už nečekala, že by se jí ještě někdy ozvala. Rychle pergamen rozložila a začetla se do psaní. Nadšení ji však brzy omrzelo, protože se v dopise dočetla, že se Lorraine šťastně vdala, že čeká druhé miminko, první dítě, chlapeček, že se jmenuje po otci Jean a na konci dopisu poznamenala, že Adrien vede špatný život, že nejlepší by bylo, kdyby se vrátila domů, k opuštěným rodičům, vdala se a měla také šťastnou rodinu. To Adrien mrzelo, věděla, že Lorraine nikdy nemůže pochopit, proč to dělá, že má k tomu své důvody, a proto jí ani nic jiného nezbyvá, než vést takový život, jaký vede. Rozhodla, že již Lorraine nebude psát, aby ji nepohoršovala svým životem.

„Adrien! Adrien! Slyšíš mě?“ vběhla Erin do stanu jako tornádo a téměř nemohla dýchat.

„Co se děje?“ vyděsila se Adrien a vyskočila ze židle, na níž hlídala průběh vaření nového lektvaru.

„Hrůza, Adri, hrůza...“ rozplakala se Erin. Adrien k ní rychle přiskočila a posadila ji na židli. Naposledy ji viděla plakat, když se dozvěděla, že je vlkodlak. Snažila se Erin uklidnit a po pár minutách se jí to podařilo.

„Oni nám zrušili dotace! A žádají nás, abychom urychleně ukončili výzkum a vrátili se každý do svých domovů!“ vychrlila ze sebe Erin a smutně sledovala Adrieninu reakci.

„Jakto? Co se stalo? Oni se snad dozvěděli o těch venkovanech, které platíme?“ nechápala Adrien

„Ne, to asi neví. Poslali nám s tím oznámením anglické noviny Denní Věštec. Vypukla u nich v Anglii nějaká kouzelnická válka a je prý hrozně moc mrtvých. Nemocnice sv.Munga potřebuje finance na léky, a tak nám museli zrušit dotování. Všechny výzkumy byly zrušeny...“

Adrien se podlomila kolena. Nevěřila vlastním uším. Nevěděla, jestli se víc děsit toho, že přišli o peníze na výzkum, nebo toho, že lidé, které znala z Bradavic, jsou možná mrtví. Vzpomněla si na holky z Havraspáru, na Cho, Lisu a Padmu. Najednou začala litovat toho, že jim nenapsala ani jediný dopis po skončení školy. Před očima se jí vynořila její první cesta Bradavickým expresem a první seznámení s Cho, viděla jako by to bylo dnes, jak všechny čtyři sedí ve Velké síni u snídaně a nezávazně si povídají, co je čeká za předměty, uvědomila si, jak krásné to byly časy a jak snadný tehdy byl život. Vzpomněla si na slova ředitele Brumbála a jeho laskavý úsměv, říkal tehdy, že život není nikdy snadný, a že musíme bojovat za to, co máme rádi. Vzpomněla si i na nesympatického profesora lektvarů a uvědomila si až nyní, že to byl právě on, kdo jí na konci roku poslal lísteček s radou.

Už neudržela pláč a sesunula se na zem stanu. Tentokrát se zvedla Erin a začala ji těšit.

„Já vím Adrien, žes tam měla přátele, ale takhle jim nepomůžeš...“

Adrien se rozplakala ještě víc při vzpomínce na Michaela, kterého málem zabila. „Nepomůžu, já vím... umím jen ubližovat...“ vzlykala.

„To není pravda Adrien, ty se snažíš pomoci, chceš přece najít lék, který může v budoucnu pomoci tisíce dívkám, aby nemusely prožívat totéž, co ty!“ uklidňovala ji Erin.

„Máš pravdu,“ přitakala Adrien a nadechla se. „My ten výzkum dokončíme, i kdyby mě to mělo stát život, protože nechci dopustit, aby životy tolika lidí přišly nazmar.“

Erin a Adrien trvalo dlouho, než se jim po úmorném a vyčerpávajícím rozhovoru podařilo přesvědčit Marcuse, aby s nimi zůstal a pomohl jim dokončit výzkum na vlastní pěst. Chtěl se vrátit domů, když projekt padl. Věřil, že ve Francii je ještě spousta jiných výzkumných středisek, která nepracují ve spolupráci s Anglií, a tedy nejsou financována od sv.Munga. Děvčata ho ale přesvědčila, že v tuto pohnutou dobu, kdy Anglie je ve válce, jí bude jistě Francie pomáhat všemi možnými prostředky, takže bude i ve Francii většina středisek uzavřena.

Venkovany museli začít platit z peněz, které měli uložené na kontě, a vesničané k nim z neznámého důvodu byli stále víc a více nepřátelští, což se nezamlouvalo ani Adrien, ani Erin. Byli tady s týmem už víc než čtyři roky, takže by bylo spíše logičtější, kdyby je přestali považovat za cizince a začali je přijímat mezi sebe, i když je pravda, že Frederika Francouzského nepřijali ani po deseti letech, a to měl dokonce švédské občanství.

Nejhorší bylo, že se začali ztrácet Švédové. Když zmizel jeden, tak si Adrien myslela, že asi odešel bez rozloučení domů. Když se ale ztratil i druhý, tak se začala obávat, že by v jejich zmizení mohlo být něco jiného než dobrovolný odchod. Napadlo ji, jestli je třeba neděsit vesničané a nevykládají jim, aby od nich odešli, že jsou nebezpeční. V koutku duše se však obávala i něčeho horšího, vybavila si, co jí Erin a profesor Lemarc říkali o bytostech Lesa děsů.

Pro trojici vědců nastaly těžké časy, kdy jim Štěstěna příliš nepřála. Vesničané jim nechtěli již prodávat potraviny, takže pro ně musel Marcus jezdit až do okresního města, zásoby peněz ubývaly, stále se jim nedařilo najít základní surovinu do Adrienina lektvaru a ztráceli se pomocníci. A do toho všeho navíc přišel Adrien dopis od rodičů.

Adrien, miláčku,

moc Tě prosíme, vrať se domů! Víme, že jsme se dlouho neviděli a trochu jsme se odcizili, ale my to chceme napravit. Jsi naše jediná dcera a my Tě máme moc rádi.

Tatínek je těžce nemocný, ochrnul na obě nohy a nemůže chodit. Spadl z koštěte a léčiteli v Cetrální nemocnici se to nepodařilo vyléčit. Nepomohla mu ani kouzla, ani lektvary, a my se teď cítíme strašně opuštěni.

Navíc ta válka v Anglii, bojíme se o Tebe, i když Ty žiješ teď ve Švédsku. Umírá spousta lidí, rodiče přichází o své děti a Ty, naše jediná, milovaná dcera, jsi někde pryč...

Prosíme Tě, vrať se k nám a budme rodina jako dřív. Nám nevadí jaká jsi...

Maminka a tatínek

To Adrien vyrazilo dech a dokonce zakolísala ve svém rozhodnutí zůstat. Pohrávala si s myšlenkou, že tu všechno opustí, že se na práci, kterou začala, vykašle a vrátí se domů, k milované rodině, která ji chce přijmout zpět. Před očima se jí odehrával sen šťastné rodinky de Creubellových. Bylo jí líto otce a chtěla mu pomoci. Už už si chtěla balit věci. Odehrával se v ní tvrdý boj. Vzpomněla si na to, proč se vydala hledat lék.

Bylo to přeci proto, abych byla zase normální a mohla jsem se vrátit domů a být s rodiči šťastná jako dřív. Všechno tohle jsem vytrpěla kvůli tomu a teď, když se mi to může splnit, tak váhám? Proč jenom váhám? kritizovala se Adrien. Zaklapla jeden kufr a vrhla se na druhý.

Do stanu padl stín, Adrien se otočila a uviděla Erin. Stála tam a nic neříkala, věděla o tom dopise a nechtěla Adrien přemlouvat. Zнала její životní příběh a věděla, že Adrien se musí rozhodnout sama.

Jedu domů, rodiče mě čekají. Milovaní rodiče a já, jejich jediná dcera. Proč jsem od nich vlastně odcházela? Nikdy jsem neměla odejít, měla jsem s nimi zůstat... vířilo Adrien hlavou. Chvilku se smála a chvilku jí tekly slzy. Nevěděla, zda má být šťastná, nebo naopak.

Jenže co všechny ty ostatní holky, které nemají lék? To je v tom mám nechat? oponovala jí druhá část jejího srdce. A pak jí došlo, že i když ji rodiče přijmou takovou, jaká je, tak stále bude virgou a třeba někomu ublíží...

„Adrien!“ ozvalo se zvenku, a tu si uvědomila, že se něco děje, byl tam nezvyklý ruch. Vyběhla ze stanu, vyhledala Erin, která z ní nespouštěla oči, a došla až k Marcusovi, který stál uprostřed houfu pomocníků. Zářivě se usmíval, jakoby dokázal nemožné.

„Adrien! Našli jsme Pestelu!“ volal nadšeně a mával nad hlavou s nějakou bylinou. Adrien jen s otevřenou pusou stála a zírala na něho.

„No co se divíš?! Vždyť o to nám tu celé ty roky šlo, ne?“ hýřil Marcus štěstím.

Erin přiskočila k Adrien, která se pomalu začala kácet, a podepřela ji. Když viděla, že omdlela, tak jí dala pár facek, což Adrien hezky rychle zase probralo. Koukala na Marcuse s doširoka otevřenými očima a snažila se promluvit.

„C-co-cože?“ vykoktala nakonec.

„Našel jsem Plavín černý, Pestelu, pamatuješ? To je ta bylina, kterou tu už pět let hledáme, drahá Adrien, poslední surovina, která chybí do tvého lektvaru!“ zopakoval vesele Marcus a oči mu jiskřily.

V tom momentě bylo Adrien jasné, že nikam nejde, zůstává tady, protože konečně našli to, co hledali. Bude moci dodělat svůj lék. Byla neskutečně šťastná a plná veselého rozmaru, který se na ni přenesl z Narcise, a taky trochu z toho večerního oslavování, které celý tábor uspořádal, odepsala rodičům na jejich dopis velmi stručně. Oznámila jim, že je ráda, že ji chtějí zpět, a že se jistě brzy vrátí, protože její výzkum spěje ke konci. Ať se tedy radují s ní, že je úspěšná ve své práci, a že se již těší, až je uvidí, hned, jak tady skončí.

Druhý den se hned vypravila Adrien s polovinou tábora do lesa k jezírku, které našli předchozí den Marcus a pár venkovanů. Chtěla vzít ještě víc vzorků Pestely, protože to, co přinesl Marcus, ani zdaleka nestačilo. Bylo jí však nadmíru jasné, že se tam budou muset vracet za pár dní o úplňku, tedy v noci. Proto šli již nyní, aby obhlédla, kde se rostlina nachází a jak vypadá.

Došli k němu kolem poledne a Adrien se štěstím rozplakala.

Poslední dobou pláču nějak moc často, napadlo ji, ale dál už to nechtěla rozebírat, věděla, že je prostě precitlivělá, a že to jistě brzy přejde. Doběhla až k vodě, nabrala ji do rukou a začala ji radostí vyhazovat do vzduchu. Za chvíli byla mokrá na kost a klepala se zimou. Blížil se podzim. Ostatní na ni pobaveně hleděli a jistě si mysleli, co to mají za šílenou ženskou za šéfa. Adrien na to však nedbala a vrhla se do vody pro Pestelu. Během pár vteřin však zjistila, že to nebyl dobrý nápad a Marcus ji nestihl zastavit.

Adrien se začala bořit do bahna, které bylo na dně jezírka.

Jak neškodně vypadá a jak je přitom zrádné, napadlo Adrien. Ale úsměv ji neopustil. Marcus jí podal klacek a s pomocí pár dalších Švédů se mu podařilo vytáhnout Adrien na břeh. Byla morká a celá od bláta a pořád rozdávala šťastné úsměvy na všechny strany. Býval by vytáhl Marcus hůlku a osušil ji, jenže měl kolem sebe houf mudlů. Na to si celou tu dobu jen těžko zvykal. Tím, že byli neustále v přítomnosti mudlů, tak si nemohli dovolit používat kouzla.

„Jak jste se tam včera dostali?“ optala se Adrien.

„Byl jsem pro ni sám,“ mrkl na ni Marcus a Adrien došlo, že si asi pomohl jinak než svými fyzickými schopnostmi.

„A kde byli ostatní?“ ptala se nechápavě.

„Poslal jsem je napřed, aby ti oznámili radostnou novinu, že jsme ji našli,“ usmál se Marcus.

Adrien přikývla a rozhlídla se po ostatním. Bylo jí jasné, že když má kolem sebe kupu mudlů, tak se k ní jentak nedostane. Najednou jí bylo líto, že je vůbec brala s sebou a horlivě přemýšlela, jak to podnikne, aby se k Pestele dostala. Když najednou dostala nápad.

„Tak, poslouchejte všichni, teď potřebuju, abyste s Marcusem došli pro nějaké klády a přitáhli je sem, Marcus vás povede. Já tady počkám, stejně bych je neutáhla,“ zahraje si Adrien na neschopnou a mrká na Marcuse. Marcus pochopí, přikývne a svolá si muže k sobě. Pak se vydávají do lesa.

Adrien pár minut čeká, aby měla jistotu, že ji mudlové neuvidí kouzlit, a pak vytahuje hůlku. Nepoužívala ji tak dlouho, že už si ani nepamatuje. Proto si svoji hůlku nejprve ošmatala, vzpomínala na kouzla, která s ní kdy provedla, a nakonec se postavila do pozice na kouzlení a přemýšlela, které kouzlo by se jí zde mohlo hodit. Zvolila si Diffindo na trhání, aby utrhla Plavín od kořene, který ho držel na hladině a poté samozřejmě Accio, které jí rostlinku přivolá.

„Diffindo,“ vykřikla a zamířila hůlkou na jednu z Pestel, ta se utrhla a začala volně plvat po hladině.

Zdařilo se, přece jen jsem ještě nezapomněla všechno, usmála se pro sebe Adrien.

„Accio,“ a rostlinka jí vlítla přímo do ruky, takhle kouzla zopakovala ještě několikrát, až měla Pestel plnou náruč a spokojená je dala do pytle, který měla s sebou. Ostatní rostliny tam nechala, *přece jen, nemůže oškubat vše, když ji bude potřebovat za úplňku,* napadlo ji.

Sedla na kmen vyvráceného stromu a vyčkávala návratu zbytku týmu. Hrála si s hůlkou v ruce a znuděně koukala na hladinu jezírka. Když najednou uslyšela kousek za sebou lupání větvíček a šustění.

Už jsou asi tady, zaradovala se a otočila se. Nikoho však neviděla. Začala se rozhlížet na všechny strany, ale všude bylo ticho a klid. Stoupla si a napřáhla hůlku.

Pak uslyšela znovu lupnutí přímo vedle sebe a ucítila nějaký smrad. Pomalu se otočila a hrůzou vykřikla. Křik musel být slyšet na míle daleko. Rychle přemítala o nějakém vhodném kouzle, než však stačila vytvořit obranný štít, tak ji to napadlo...

Slyšela jakoby zdálky hlasy, známé hlasy, a pomalu začala nabývat vědomí.

To už jsem asi v nebi, pomyslela si smutně, *nedokázala jsem to. Zklamala jsem, jako všichni ostatní.*

Otevřela oči a zjistila, že hledí přímo do tváře Erin. Ulevilo se jí a začala v duchu děkovat, že má šanci pokračovat ve svém pátrání. Uvědomila si, že se jí to stalo jediným životním cílem a po ničem jiném už ani netouží. Už tolik pro to vytrpěla, tak to nevzdá.

Ale co pak? Až opravdu ten lék najdu?

Měla pocit, že pak bude její život prázdný, i když bude normální, protože se jí splní životní sen, a tím přijde o svůj jediný životní cíl.

„Adri, drahoušku, jak se cítíš?“ otírala jí Erin čelo mokrou žínkou.

„Co se stalo?“ vyzvíдалa hned Adrien. Nějak si nemohla vzpomenout.

„Našel tě Marcus s ostatními Švédy, ležela jsi na zemi v kaluži krve u jezera. Prý tě něco napadlo a oni, jak přišli, tak to něco vyplašili a uteklo to. Mělas v ruce hůlku. Ty si nepamatuješ, co se dělo?“ zajímala se pro změnu Erin.

„Ne, nic si nepamatuji, naposledy vím, že jsem čekala na ostatní a... pak mě něco vyděsilo... vlastně máš pravdu... něco mě napadlo, ale nevím, co to bylo,“ vzpomněla si Adrien a začala se celá klepat.

„Máš horečku,“ prohlásila Erin a s mateřskou péčí jí otírala čelo.

„A co ostaní?“ nezapomněla se ještě zeptat Adrien.

„Marcus sedí tady za mnou. Švédové utekli...“ zaslechla ji ještě Adrien, než upadla zase do sladkého bezvědomí.

Adrien se pokusila posadit, bolelo ji však celé tělo. Měla ovázaná záda a nohu. Hlava ji strašně bolela. Přesto se chtěla zvednout.

Nemůže tady přece jen tak ležet, když už konečně našli poslední chybějící přísadu do léku.

Zkusila to ještě jednou, ale znovu se skácela na lůžko a bolestí sykla. Tím na sebe upozornila a k Adrien přispěchala Erin. Měla kruhy pod očima a vypadala přešle.

„Musíš ležet, Adrien. Ty rány se ti neléčí a nezabírají na ně žádné masti ani lektvary.“

„Já ale nechci ležet! Jak pokračuje výzkum? Už jsi zjistila přesné reakce Pestely? Ověřila si účinky a možnosti namíchání s ostatními přísadami?“ zajímala se Adrien, která nemohla přestat myslet na práci.

„Jistě, Adrien, vždyť mi jde o totéž, co tobě, ne? Taky chci ten lék najít, máme na něm přeci obě stejný zájem. Já se o to postarám a ty pěkně lež.“

„A zkusila jsi ho už povařit se stříbrem?“ nedala pokoj Adrien.

„Ne, totiž, nějak se mi to nedaří,“ vyhrkla Erin a Adrien se už zase začala zvedat.

„Lež! Můžeš mi radit i v leže a já tě budu poslouchat, ano? Nemůžeš takhle ignorovat svoje zranění, vypadají dost vážně.“

Adrien si lehla, jednak kvůli tomu, že nechtěla více odporovat své nejlepší přítelkyni, a jednak proto, že se jí zase udělalo mdlo. Vážně jí nebylo dobře a ona doufala, že se brzy dá do kupy.

S pomocí rad Adrien brzy Erin dokončila všechny testy. Zbývalo již jen sehnat Pestelu sbíranou za úplňku, oběma děvčatům však bylo od prvních dnů jasné, že ony to nebudou, kdo jí nasbírá, vždyť obě za úplňku spí, díky požívání zklidňujícího uspávacího lektvaru, aby nemohly nikomu ublížit. Zavolaly si tedy Marcuse, posledního zbylého člena týmu. Byli už zase jen tři, jako na počátku. Švédové se, vyděšení událostí z lesa, již nevrátili a ještě více pobouřili vesničany. Trojice vědců se už ve vesnici nemohla vůbec ukázat, takže Marcus nakoupil potraviny do zásoby. Všechno teď obstarával on a Erin ve dne v noci pomáhala Adrien, pečovala o ni a experimentovala s Pestelou.

Adrien se s přimluvou Erin, která však moc nadšená nebyla, podařilo přesvědčit Marcuse, aby jim zašel pro Pestelu za pár dní o úplňku. Všem bylo jasné, že je to velice nebezpečná výprava a zvláště, půjde-li sám, avšak bez toho by nemohli nikdy dokončit lektvar. Po dlouhém zvažování tedy Marcus souhlasil, ale zmínil se o tom, že to dělá jen pro ni a Erin, a pro to, aby se všichni již brzy vrátili domů, že se mu moc stýská. Holky s ním naprosto souhlasily a Adrien si vzpomněla na dopis od rodičů.

„Nepřišlo mi něco, zatímco jsem byla mimo?“ ptala se svých kolegů Adrien.

Erin si najednou vzpomněla na dopis, který jí před několika dny přišel od neznámé sovy, a doběhla pro něj. Adrien ho nadšeně rozbalila a četla.

Ty nejsi naše dcera, protože ta by se vrátila domů, za svou smutnou matkou a chromým otcem, nikdy by nedala přednost práci před rodinou, protože jsme ji slušně vychovali. Tebe neznáme.

Manželé de Creubellovi

To Adrien ani v nejmenším nečekala. Přišla o rodiče, zavrhli ji a ona, zůstala sama. Do očí se jí už zase nahrnuly slzy a rány ji začaly strašně pálit. Zvedla oči k Erin a zašeptala vyčerpaná bolestí: „Mami, tati...“ a v horečkách omdlela.

Byl den po úplňku a děvčata se k sobě tiskla. Už celé hodiny čekaly, kdy se vrátí Marcus z lesa. Oběma bylo zle a ještě napůl spaly pod vlivem lektvaru. Vyprávěly si všechny své příhody ze života, aby si ukrátily čekání, a nechtěly si přiznat, že by se Marcus už nevrátil.

Adrien se Erin svěřila se zabitím své jediné životní lásky, a ta jí na oplátku řekla, že z univerzity v Uppsale musela odejít proto, že zabila pět lidí, dva studenty, jednoho mudlu a rodiče. Obě u toho plakaly, ale byly rády, že už ta strašlivá tíha neleží jen na nich. Adrien si uvědomila, jak těžký musela mít Erin život. Mnohem těžší, než ona, protože to musí být nepředstavitelná bolest, zabít vlastní rodiče, aniž by člověk chtěl. Pochopila, že se setkala s někým, jehož osud je ještě horší, než ten její. Erin si vyposlechla celý Adrienin příběh a rovněž ji litovala.

Ačkoli se tím zabavily na mnoho hodin, tak je neopouštěl strach a naopak stále narůstal. Marcus se nevracel, ačkoli měl být už dávno zpátky. A Erin začínala propadat depresi.

„Co když ho to zabilo?“ vzlykla.

„Tomu nevěřím,“ nechtěla takovou možnost Adrien připustit.

„Já ho mám moc ráda.“

„Já přece taky, Erin.“

„Nechápeš mě,“ zakroutila Erin nešťastně hlavou. „Já ho miluju...“ pípla a vážně se zahleděla Adrien do očí.

Adrien začala kašlat a Erin se jí snažila pomoci od bolestí. Když záchvat ustal, tak Adrien pohladila Erin a zašeptala:

„On se určitě vrátí...“

Nevrátil. Ani po dvou dnech se v táboře neobjevil a Erin již byla dostatečně silná na to, aby se vypravila ho hledat. Adrien nemohla, stále byla v horečkách a jen na hodinu, dvě se z nich probrala. Erin to riskla a ponechala Adrien osamocenou ve stanu. S obrovským strachem vyrazila. Nebála se těch nestvůr, bála se toho, co by mohla najít.

Adrien se ta samota zdála nekonečná, proto si hůlkou podala deník a pero a začala dopisovat staré záznamy o výzkumu. Konečně mohla kouzlit, nebyl v okolí žádný mudla. Vlastně žádná lidská duše. Byla tu v pustině, sice ve stanu, ale úplně opuštěná. Dolehla i na ni deprese. Napadlo ji, že by se nemusela vrátit už ani Erin a ona tu zemře.

Nechtěla umřít takhle, takhle ne...

Chci žít, řvala v duchu. Věděla, že by se mohla teoreticky přemístit třeba do nemocnice, kdyby bylo nejhůř, nechtěla si však přiznat, že na přemístění již nemá dost sil, ani energie, a tak by se jí to stejně nezdařilo. Byla závislá na Erin, na tom, zda se k ní vrátí. Upínala se k tomu celou svou myslí a vzpomínala stále dokola na to, co spolu s ní za těch pět let prožila. Poznala ji líp, než kohokoli jiného za celý svůj život. Měla ji moc ráda, a teď se pro Adrien stala dokonce jedinou možnou záchranou.

Adrien neměla ponětí o čase, poněvadž neustále upadala do horeček, a tak nevěděla, co je za den, ani kolik je hodin. Byla jí zima a vedro současně a rány na zádech a noze pálily, jako kdyby jí na ně někdo přikládal rozžhavená železa.

Rozhodla se zapsat do deníku své poslední rozloučení, plakala u něj a nezapomněla napsat poděkování nikomu, koho za svůj život trochu lépe poznala. Napsala omluvný dopis rodičům i

Lorraine. Vylila si tak do záznamníku své srdce. Napsala, co je zač, svěřila se deníku, i když netušila, jak by se asi z téhle pustiny mohl dostat do rukou všem, které jmenovala.

Třeba tu za nějaký čas najdou moje zmrzlé tělo, jak drží tenhle deník, pomyslela si smutně. Nakonec napsala instrukce pro Erin, kdyby se vrátila a ona již nežila. A pak začala v horečkách volat k Mariettě, že jde za ní.

Ucítila na čele mokrou žínku. Probudila se a doslova zírala na Erin, jak se nad ní sklání s očima zarudlýma.

„Ty ses vrátila...“ vydechla Adrien.

„Vrátila. Sama...“ sklopila Erin oči. Ta tam už byla dávno její veselost a optimismus. Oči měla natolik vyplakané, že už ani nedokázaly ronit slzy.

„On je...“ nedokázala dořít Adrien.

„Mrtvý...“ dokončila přiskrceným hlasem Erin. „Stejně jako všichni ostatní, zbylas mi už jen ty...“

„Takže ho dostali?“ těžce ze sebe vypravila Adrien a s obtížemi se nadechla. Pálila jí záda a měla potíže s dýcháním.

„Když jsem ho našla, byl už studený. Málem jsem ho nepoznala,“ zkroutila Erin obličej do strašné grimasy, kterou se snažila přemoci bolest duše, „a v ruce měl trs Pestely. Dala jsem ho támhle na stůl,“ dokončila ledovým hlasem Erin, které se konečně podařilo ovládnout své emoce.

Tohle musela prožít už mockrát, napadlo Adrien.

„Můžeme dokončit lektvar, Adrien.“

Adrien přikývla a ukázala jí na kupu pergamenů, vyskládanou na stole. Erin se zvedla a došla se podívat, co v nich je.

Marcus splnil svůj životní úkol. Pomohl najít lék, přemítala Adrien. *I já brzy dokončím ten svůj. Musí vždy následovat smrt poté, co ho splníme? A co Erin? Co je její životní úděl? Ona zemřít nesmí, kdo by ten lék pak dopravil do výzkumného střediska? Je to tak, Erin bude trpět dál a já... zemřu. Teď to musíme ale dokončit, jinak by byla smrt Marcuse zbytečná. To nemůžeme dopustit, vždyť jsme to byly my dvě, kdo ho přesvědčil, aby zůstal s námi, to já ho uprosila, aby mi pro Pestelu došel. To já ho odsoudila...*

„Adrien! Posloucháš mě? Mluvím na tebe.“

„Jo, slyším, promiň.“

„Co mám přidat teď? Tady to nemáš dopsané,“ dorážela Erin na zase usínající Adrien.

„Kdes skončila?“ optala se unaveně Adrien.

„Pět minut jsem vařila blánu z dračího srdce.“

„Tak teď tam přijde stříbrný roztok, musíš ho ale předehrát. Kotlík nech na ohni ještě dvacet minut, pak tam...“ těžce se nadechla, „...dáš to stříbro a hned po něm vhodíš Pestelu. Doufám, že je dobře usušená! A nakonec přiliješ moji krev...“

„COŽE?!“ vyděsila se Erin.

„Je to tak, jsem virga, tak by to mělo účinkovat,“ musela přerušit svoji řeč, protože ji prolétla zády ostrá bolest, „...stačí jen lžice, pokud se nepletu ve výpočtech. Na vlkodlaky by to mělo působit stejně, ale musíš tam dát svoji krev...“ dořekla s obtížemi a zase upadla do bezvědomí.

Nevnímalala již nic z toho, co jí její přítelkyně povídala. Necítila nic, když ji řízla do ruky, aby získala krev, a pak jí to kouzlem zacelila. Neměla ponětí o tom, že Erin se zdařilo namíchat lektvar a že našla poslední záznamy v jejím deníku. Nevěděla, že dlouhé hodiny u toho plakala. Dokonce ani to, jak vtrhli do tábora vesničané s baterkami a zbraněmi, aby děvčata zajali a dopravili k soudu za údajné zabití zmizelých Švédů.

Erin stačila jen pobrat deník, nějaké záznamy a namíchaný lektvar se zbytkem trsu Plavínu černého, který natrhal za úplňku její milenec, a přemístila se do Stockholmu. Adrien tam musela nechat.

Když vesničané našli tábor opuštěný a v něm všelijaké podezřelé předměty, které jim smrděly čarodějnictvím, probudila se v nich středověká krev. Toužili zlikvidovat ty podezřelé osoby. Našli Adrien v horečkách, jak se zmítá na lůžku v jednom ze stanů, kde před okamžikem zaslechli divnou ránu. Zdálo se, že je nevnímá a že již dlouho žít nebude.

Najednou Adrien ustala horečka a probrala se tak, jak to bývá těsně před smrtí. Otevřela oči a vyděsila se, když viděla kolem sebe jen samé mudly. Rozhlížela se a hledala Erin. Volala ji jménem, ale místo ní k ní přiskočil jeden z vesničanů a chtěl jí dát roubík. Nemilosrdně ji chytil za paži. V Adrien se probudil poslední kouzelnický cit a sáhla po hůlce. Napřáhla ji proti vesničanovi a vykřikla z posledních sil:

„Mdloby na tebe!“

Hned, jak to uviděli ostatní mudlové, tak přiskočili k Adrien a chtěli ji zabít. Zjistili však, že dívka vydechla naposledy...

EPILOG

Sabina byla vyděšená a netušila, co by jí ředitel mohl chtít. Stačilo, že posledních pár týdnů se cítí jako v transu, teď si ji ještě volají do ředitelny.

To bude asi kvůli prospěchu, říkala si Sabina. *Hodně jsem se zhoršila poslední dobou.*

Opatrně zaklepala na staré, prohnílé dveře, a po vyzvání, které se zevnitř ozvalo, vstoupila do nevelké místnosti, osvětlené jen mírným ohněm z krbu a několika svíček.

Já se bojím...

„Dobrý den, pane řediteli,“ pozdravila nejistě.

„Dobrý den, slečno Fabianová. Posad'te se, prosím,“ ukázal na malé čalouněné křesílko u krbu. On sám si sedl do podobného hned vedle. Sabina ho tedy napodobila a vyčkávala, co se bude dít. Bylo však ticho, a proto se Sabina odhodlala promluvit.

„Přál jste si se mnou mluvit?“

„Ano, to chtěl. Jen nějak nevím, kde začít,“ povzdychl si smutně a zadíval se do plamenů. Sabina ho se strachem pozorovala a přemýšlela, co to může být tak vážného, že ani ředitel neví, jak začít.

Tak hrozně na tom s těmi známkami ještě nejsem.

„Nejde o váš prospěch, slečno.“

„Cože?“ nechápala Sabina.

Jak ví, nač myslím? Že by to na mně bylo tak znát?

„A proč jste si mě tedy pozval?“

„Nedáte si se mnou víno?“ otázal se zcela beze smyslu.

„Já přeci ještě nemohu pít, je mi 17,“ odvětila mu Sabina, která stále nechápala, oč jde.

„Vím, ale tentokrát bych vám to povolil. Třeba by se vám to pak lépe snášelo,“ řekl s trochou ironie v hlase ředitel, a poté se zvedl z křesla. Došel až k malé skřínce, otevřel ji a vytáhl z ní lahev bílého vína. Přivolał si dvě skleničky a nalil ho.

„Vemte si, slečno,“ podal jí jednu skleničku. „Vím, že pro vás Petr hodně znamenal. Jak se cítíte?“

Sabina nechápala. Už to byla pěkná řádka měsíců a ona myslela, že na něj kromě ní snad už všichni zapomněli. *Ano, milovala ho a již se kvůli němu natrápila dostatečně. Proč jí to musí teď zase připomínat?*

„Již mnohem lépe, pane řediteli,“ zalhala.

„Našel se jeho vrah,“ řekl opatrně ředitel.

Sabina se zakuckala a musela postavit skleničku na zem, protože se jí strašně roztřáslы ruce.

„Co jste to, prosím, povídal?“

„Neděste se, prosím, pro to, co vám nyní trochu nešetrně sdělím. Nevím si v této záležitosti příliš rady, takže vám to povím na rovinu,“ vychrllil ze sebe ředitel.

„Povídejte,“ vybídla ho Sabina.

„Zabila jste ho vy, slečno.“

Sabině chvíli trvalo, než jí došla ředitelova slova. Nechápala, co to řekl. Jak by ho ona mohla zabít? *Má to snad něco společného s jejími sny a úplňkovými výpadky paměti?*

„Slečno, uklidněte se, celá se třesete,“ posadil ji zpět do křesla a pokračoval v řeči, když viděl, že ona hned tak nepromluví.

„Jeden z profesorů vás v noci, za úplňku, viděl v jiné podobě, než jakou skutečně máte. Nejprve nevěděl, že jste to vy, na to jsme přišli až podle náramku, kterého si všiml na vaší ruce.“

Sabina pohlédla na pravou ruku, kde měla svůj stříbrný náramek a se stále neměla k odpovědi. Připadala si jako v jednom z těch jejích děsivých snů, které ji strašily již několik měsíců každou noc.

„Jste virga. Předpokládám, že nevíte, co to je. Zkusím vám to vysvětlit a něco k tomu povědět.

Jste jednou z bytostí noci, tedy jen jedna část ve vás. To znamená, že za úplňku se měníte v někoho jiného, něco jako vílu, a vraždíte, toužíte po krvi...“

„Tomu nerozumím,“ vyhrkla Sabina.

„Takže znovu. Jste virga. To je dívka, která je během měsíce úplně normální. Jenže, jak už jsem řekl, za úplňku se mění. Ať už je běžně pěkná, nebo ošklivá, během úplňkových nocí se stane pro opačné pohlaví neodolatelnou. K tomu jí narostou malá křidélka a začne se vznášet kousek nad zemí. Může mít různou podobu, ale vždy je velmi líbezná. Omámí pak pomocí svého kouzla nějakého muže či chlapce, a toho, když ji následuje na nějaké temné místo, zabije,“ nadechl se ředitel a chtěl pokračovat.

„A to jsem taková od narození?!“ děsila se Sabine a nemohla se smířit s tím, že by mohla něco takového skutečně být.

„Ne, to nejste. Pravděpodobně jste byla ještě do nedávné doby úplně normální dívkou. Dívka se virgou stane po nějakém smutném či špatném zážitku s chlapcem, který ji dovede k chuti proklít a je jedno, jestli nakonec opravdu chlapce prokleje, či ne, poněvadž tím prokleje především sama sebe... Nepohádali jste se s Petrem?“

„Ano, to ví celá škola. Pár dní před tím, než...“ nedokázala větu však dokončit.

„Jistě, chápu vás.“ Ředitel jí rozuměl, věděl, že není jednoduché mluvit o takovém zážitku, a proto se jí již víc nevyptával.

Po chvíli ticha se Sabina ozvala: „Pane řediteli, znamená to, že jsem zde dostudovala?“

„Ale ne, to samozřejmě ne. I nadále zůstanete studentkou naší školy. Jen budete muset podstoupit léčebnou kúru.“

„Ono se to dá léčit?“ rozzářila se Sabina. V to už ani nedoufala.

„Ano, dá, je to však velmi vyčerpávající a dlouhodobé léčení. Budu muset informovat o vašem stavu ostatní profesory, aby vás nějaký ten měsíc nezatěžovali těžkým učivem. Chcete u nás přeci dostudovat,“ pousmál se i pan ředitel.

„A vy se na to ještě ptáte? Co je to za léčebnou kúru?“ ptala se zvědavě, aby věděla, co ji čeká.

„Musíte pár měsíců pravidelně užívat Adrienin lektvar, který by vás měl zcela vyléčit a zbavit toho prokletí. Je ovšem provázen velkými bolestmi, které způsobuje složení. Musí se do něj totiž přimíchat stříbro a vaše krev, což navozuje nepříjemné bolesti a křeče. Věřím však, že jste silná dívka, a vy to zvládnete. Lektvar není složitý na výrobu, profesor lektvarů vám ho bude dělat, jenom musíme nejdříve nechat dovézt ze Švédska jednu bylinku, která zatím není nikde jinde dostupná. Budete v pořádku, uvidíte,“ povzbudil ji ředitel.

„Ty bolesti snad snesu, hlavně, když už nikomu nebudu ubližovat... mohu to považovat za trest za vraždu...“ odmlčela se a sklopila smutně oči.

„Tedy domluveno. Vše zařídím a dám vám pak vědět.“

Sabina se již pomalu zvedala k odchodu, když se ještě zeptala: „A ten lektvar je již ověřený?“

„Jistě, pomohlo to již mnoha dívkám před vámi. Nebojte, nejste první.“

„Děkuji, to mě uklidnilo. Jakže se jmenoval ten lektvar?“

„Adrienin.“

„A kdo to byla, ta Adrien?“ vyzvídala dál Sabina.

„To byla francouzská dívka, Adrien de Creubell, která trpěla stejným prokletím jako vy. Ona ten lék našla a vyrobila. Alespoň se to říká.“

„Jakto, říká? A kdo ho teda vyrobil?“ nenechala se odbýt Sabina.

„Patent na něj získala švédská vědkyně, Erin Yloven, která s lektvarem a popisem postupu přišla. To ona ho pojmenovala po Adrien de Creubell. Tvrdila, že ona je pravá nálezkyně, a napsala o ní i dlouhý román. Vydala ho pár let před svou smrtí. Díky patentu hodně zbohatla, ale nikdy se nevdala. O ní se zase tvrdí, že byla vlkodlak. Co je na tom pravdy, nevím,“ pokrčil rameny ředitel.

„Proč tedy nevytvořila lék na lykantropii? Jestliže byla vlkodlak, tak jí lék pro... virgy nebyl k ničemu, nepletu-li se.“

„To máte pravdu. Po celý zbytek života se ten lék snažila najít. Údajně měl mít shodné složení, jako Adrienin lektvar, ale z nějakého neznámého důvodu neúčinkoval,“ zodpověděl ředitel otázku.

„A co se stalo s tou Adrien?“

„Zemřela při výzkumu ve Švédsku. Pátrala po tom léku, který vám budeme podávat.“

„Aha, a nevíte, kde bych mohla sehnat ten román?“ zajímala se dál Sabina.

„V knihovně jistě nebude, moc se neprosлавil. Vlastně propadl, ale to autorka ani neví. Zkusím se vám po něm podívat. Seženu vám ho, a teď, pokud budete tak hodná, mám ještě spoustu práce,“ usmál se smutně ředitel a ukázal na hromadu úředních dopisů.

„Jistě, děkuji vám. Nashledanou,“ rozloučila se Sabina a vyšla z ředitelny.

Teda to je fakt neskutečný, tak já jsem virga. Hehe, kdo by to byl řekl? To budou holky zírat, až jim to povím. No jo, jenže to bych se pak musela přiznat k vraždě Petra... Petr. Bodlo ji u srdce a rozhodla se, že o tom radši pomlčí.

Spolupracovali:

Ewelina Budget
Sarah Clarissa Cordis
Judith Eleanor Pixie
John Werewolf
Apaloosa Noysová
Irma Pletichová
Eimer Watton
Sandy Blackheart
bibí střeštěnka
Tatokalan Watanka